

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Temmuz-Ağustos 2015 Sayı: 43

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

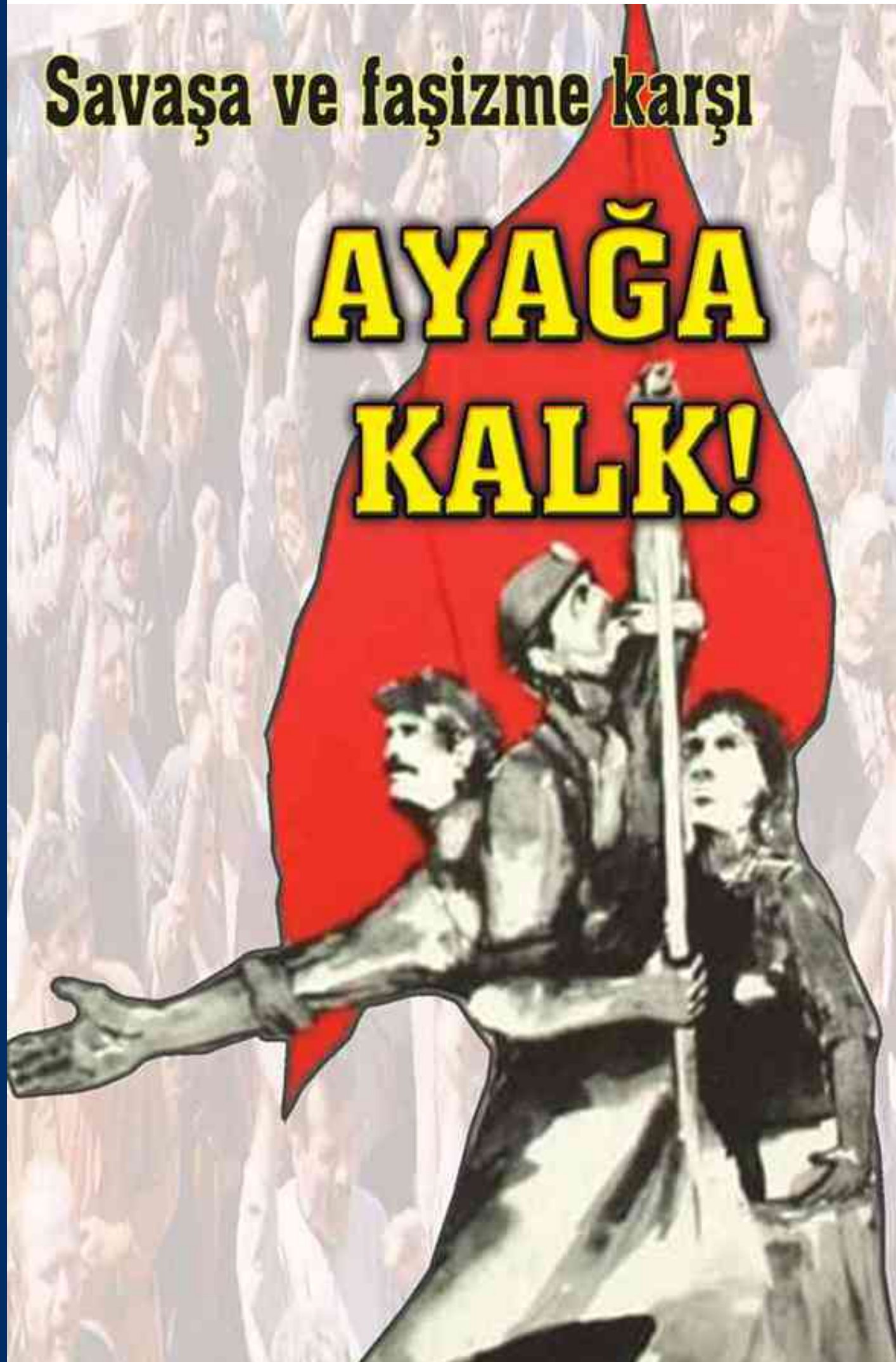
Savaş çığırtkanlığı yine kulakları sağır edencesine yükseliyor. Savaşlar süren MGK toplantıları, sınıra sevk edilen tanklar, kazılan hendekler, artan operasyonlar... Bir süredir savaş hazırlığı tam gaz devam ediyor.

PYD'nin Tel Abyad'ı IŞİD'in elinden almasıyla, bu çığırtkanlık adeta histeriye dönüştü. "Sınırımızda farklı bir devletin kurulmasına izin vermeyiz" feryadı, devletin her kademesinden yükselmeye başladı. IŞİD'in yıllardır süren varlığını sorun yapmayanlar, Kürtlerin hakimiyet alanlarını genişletmesiyle velveleyi kopardılar. "Kantonlar birleşiyor, Kürt devleti kurulacak" diyerek, yeniden şovenizmi körüklemeye başladılar.

Bir yanı egemenlerin Kürt düşmanlığının kabarması ise, diğeri başta IŞİD olmak üzere radikal İslamcı örgütlere sağlanan her tür yardım ve desteğin zora girmesiydi. Türkiye'nin Suriye sınırı büyük oranda PYD'nin eline geçince, bugüne dek Tel Abyad'tan Suriye'nin içlerine uzanan koridor kapanmış oluyordu. Yeni bir koridor açmak, sınırda "tampon bölge" oluşturmak seslerinin yükselmesi, yaşadıkları bu sıkışma yüzündendi. Ama böyle bir adım, Suriye savaşına doğrudan müdahale anlamına geliyordu.

Oysa buna ne iç, ne dış dinamikler imkan tanıyordu. AKP kurmaylarının dört yıldır iştahlarını kabartan bu istek, hep bu duvarlara çarpıp geri döndü. Ona rağmen her fırsatta yeniden yeniden dillendirmekten vazgeçemediler. Bu şekilde ellerini güçlendirmeye çalıştılar. Doğrudan girmeseler de, destek verdikleri radikal İslamcı grupları cesaretlendirdiler, gizli-açık yardımlarıyla hep arkalarında olduklarını hissettirdiler.

Sayfa 2'de sürüyor

Savaşa ve faşizme karşı AYAĞA KALK!

Son yaygaranın hemen ardından bu grupların Kobane'ye saldırıya geçmesi, bu gerçeğin bir kez daha kanıtlanmasıydı. Tel Abyad'ta aldıkları yenilgiyi, Kobane ile gidermeye ve moral kazanmaya çalıştılar. Ama bir kez daha hüsrana uğradılar. Kobane, yüzlerce şehit daha vererek bu saldırıyı da püskürttü.

AKP hükümeti sadece Suriye'ye karşı savaş hazırlığı yapmıyor, içte de savaşı tırmandıran adımlar atıyor. Kürt illerine artan askeri sevkیات ve buna karşı direnen Kürt halkına yönelik saldırılar bunun göstergesidir. Özellikle Roboski'ye arka arkaya düzenlenen baskınlar, boşuna değildir. Kürt halkının direnci kırılmak istenmektedir. Aynı günlerde KCK operasyonlarına yeniden hız verilmiştir.

Seçim öncesi HDP'ye yönelik bombalı saldırılar, bunun başlangıcıydı. Saldırıların arkasında devlet destekli IŞİD militanları olduğu, her geçen gün daha da netleşiyor. Öyle ki, Diyarbakır mitingine bomba koyan saldırgan, mitingten iki gün önce "asker kaçağı" olarak gözaltına alınıyor ve serbest bırakılıyor. Ailesi tarafından IŞİD'e gittiği defalarca devlete bildirilmesine rağmen, sınırdan rahatlıkla girip çıkıyor. "Arananlar listesi"ne saldırganın değil, abisinin ismini yazıyorlar ki, herhangi bir açığa çıkma durumunda "sevhen" (yanlışlıkla!) oldu diyebilirler...

Nitekim ortaya çıkan gerçekler karşısında İçişleri Bakanı, "ihmal var" diyor! Elbette biz bu "ihmal"leri, "sevhen"leri yeni duymuyoruz. Devlet yasa-dışı bir şekilde yaptırdığı her işte, her provakasyonda, kontrgerilla eylemlerinde aynı yalanlara başvuruyor.

Ama mızrak çuvala girmiyor artık! Her yanından dökülüyor! Örtmeye çalıştıkça daha rezil oluyorlar. Yıkılmaya yakın her yönetim gibi, çürüme ve yozlaşma ile çılgınlık ve saldırganlık artan bir pervasızlıkla atbaşı gidiyor.

Bir yanda "Kaç-AK Saray"da binlerce lirayı bulan "iftar sofraları", 17-25 Aralık yolsuzluk dosyalarının baş sanığı Rıza Zarrab'a iki Bakan eliyle verilen "en büyük ihracatçı" ödülü; diğer yanda patlatılan bombalar, öldürülen insanlar-katırlar, yollara saçılan mevsimlik işçiler...

Seçimlerle yaratılmak istenen boş umut ve beklentiler, yerini hızla gerçeklere bıraktı. AKP'yi geriletmiş olmanın verdiği rahatlık ve

gevşeme, bir ay gibi kısa sürede tedirginliğe, belirsiz bir bekleyişe evrildi.

Erdoğan, bilinçli bir şekilde koalisyon görüşmelerini geciktirdi, muhalefet partilerinin "kırmızı çizgileri"ni silikleştirdi, yeniden AKP'nin başında olacağı bir hükümetin zeminini hazırladı.

AKP karşıtlığı üzerinden oy devşiren muhalefet ise, şimdi kitleleri AKP'li koalisyonla alıştırıyor. Seçim öncesi verilen sözler, kısa sürede unutuldu. TÜSİAD'ın "uzlaşın" direktifi, hepsini hizaya soktu.

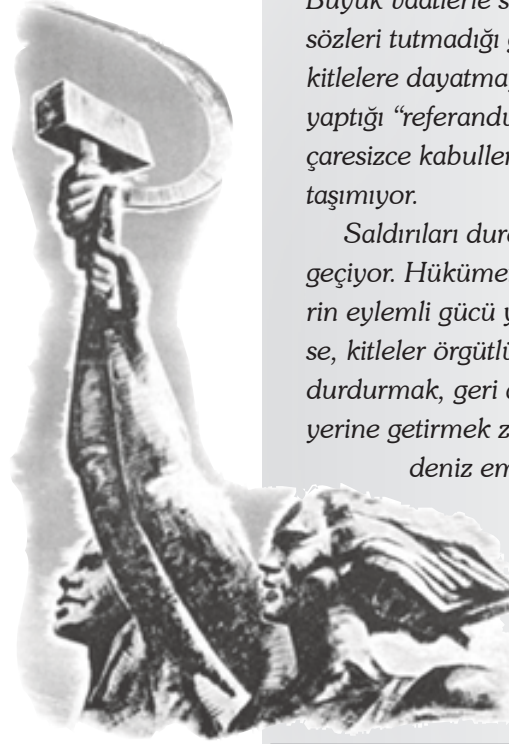
Seçimlerin bir aldatmaca olduğunu söyleyen komünist ve devrimcilerle saldırganlar, her seçim sonrası bu gerçekle yüzleştikleri halde, yalan ve demagogilerle kitleleri kandırmaya devam ediyorlar. Elbette her siyasi akım, kendi misyonunu yerine getiriyor.

Ancak yalan ve demagogilerin tutmadığı, kitlelerin bunlara artık kanmadığı zamanlar da var! Bardağın taşıdığı, tüm engelleri bir sel gibi aşmış geçtiği, meydanları zaptettiği anlar!.. Bütün mesele, bu durumun bir anlık patlama olarak kalmamasında. Birleşik ve örgütlü bir şekilde devrimci kanallara akıtılmasında... Patlamaların gelip geçici olmaması, kalıcı sonuçlar elde edebilmesi buradan geçiyor. Haziran kalkışmasında başaramadığımız şey de budur.

Ama yenilgiden dersler çıkarılarak zaferler elde edilir. Bugünün yenileni, yarının yene-nidir! Ozanın dediği gibi "YENİLEN AYAĞA KALK"malıdır!

İçte ve dışta artan savaş çığırtkanlığını durdurmanın, IŞİD kılıklı devlet terörüne karşı durmanın başka yolu yoktur.

İşçi sınıfı, faşist-gerici sendikaları sırtından atarak, fiili eylemleri yükselterek yolu açıyor. Kendi örgütlerini kurarak patronların karşısına dikiliyor. Ezilen, sömürülen her kesim, örgütlülüğünü sağlamlaştırmalı, güçlerini birleştirmeli, tek bir yumruk olup egemenlerin beynine inmelidir.

Okurlara...

Merhaba,

Seçim sonrası koalisyon tartışmaları sürüyor.

Ancak şimdiye kadar ortaya çıkan tablo, seçimlerde verilen sözlerin tutulmayacağını göstermeye yetiyor. Ülkeyi partilerin değil, burjuvazinin yönettiği, seçimde kazanan partinin burjuvazinin hizmetine girdiği gerçeği, en çarpıcı haliyle karşımızda duruyor.

Benzer bir örnek Yunanistan'da yaşanıyor.

Büyük vaatlerle seçimleri kazanan Syriza, verdiği sözleri tutmadığı gibi, AB-İMF'nin saldırı paketlerini kitlelere dayatmaya çalışıyor. Göstermelik olarak yaptığı "referandum" ise, kitleleri bu saldırıları çaresizce kabullenmeye zorlamak dışında bir anlam taşımıyor.

Saldırıları durdurmanın tek yolu yine sokaktan geçiyor. Hükümetin niteliği ne olursa olsun, kitlelerin eylemli gücü yeterince büyükse, direniş güçlüyse, kitleler örgütlüyse, hükümetteki parti saldırıları durdurmak, geri adım atmak, kitlelerin taleplerini yerine getirmek zorundadır. Metal işçileri ve Karadeniz emekçileri, bu gerçeği bir kere daha hatırlatıyor.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Düzeltilme ve özür...

Geçen sayımızda "15-16 Haziran-Büyük işçi direnişi" başlıklı yazıda, dönemin hükümeti olarak AP (Adalet Partisi) yerine, yanlışlıkla AKP yazılmıştır. Düzeltilir, özür dileriz.

43. Sayıda

3	Seçim sonrası koalisyon arayışları
6	Madenciler ölmeye devam ediyor
7	Mevsimlik işçilerin ölüm yolculuğu
8	İşyeri komiteleri
10	Arçelik-LG izlenimleri
11	Metal işçisi: Süreç bitmedi
12	Karadeniz halkı direniyor
13	Özgecan'ın katilleri yargılanıyor
14	Tel Abyad savaşı ve ötesi
16	Kobane'de bombalı saldırı
17	Demirel de eceliyle öldü
18	Er Osman Karadeniz kayıp
19	Roboski'ye saldırılar
20	Haziran'da Fatih'le olmak
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	Yunanistan'da referandum

Seçimlerin üzerinden yaklaşık bir ay geçti. Ancak eski hükümet, halen işbaşında! Yönetmelikler değiştiriyor, atamalar yapıyor, ihaleler çıkartıyor vb... Hatta neredeyse savaş kararı alacaklar. Sanki seçimler yapılmamış, yeni bir meclis oluşmamış, meclisteki dengeler değişmemiş gibi...

Seçimlerin ilk günlerinde, AKP'yi geriletmiş olmanın getirdiği o iyimserlik havası ve rahatlama hali de, yerini tedirginliğe, hatta karamsarlığa bıraktı. Yeni hükümetin kurulmasındaki gecikmenin yanı sıra, meclis başkanlığını da AKP'ye kaptırmış olmanın sıkıntıları var.

AKP ise, seçimlerin hemen ardından

dosyaların kaybolduğu, birçok kamu kuruluşuna yeni atamaların yapıldığı söyleniyor. Gider ayak "suç" delilleri yok ediliyor, geleceğini sağlama almak için adımlar atılıyor. Başta CHP olmak üzere diğer partiler de bu durumdan yakınıyorlar sadece.

Üstelik seçim sonuçları hiç bir partiye tek başına hükümet kurma olanağı tanınamasına rağmen, koalisyon görüşmelerine başlanmadı bile. Erdoğan bunu geciktirdikçe geciktiriyor.

Önce meclis başkanının seçilmesi beklendi. Ardından meclis divanının oluşması... Ki bunlar da son süresine kadar bekletildi, tamamlanması bir ayı buldu. Erdoğan'ın bahaneleri de tüken-di, ama koalisyon görüşmeleri hala baş-

çok zor görüldüğünden, zamanı iyi değerlendiriyorlar.

Koalisyon senaryoları

Koalisyon görüşmeleri bir türlü başlamadı, ama seçimlerden bu yana türlü çeşit koalisyon senaryoları yazıldı. Ve ibre sürekli değişti.

AKP-CHP koalisyonu, başından beri üzerinde en çok durulan hükümet modeliydi. ABD ve AB'den TÜSİAD'a kadar, emperyalistler ve işbirlikçileri "büyük koalisyon" adını verdikleri böyle bir hükümeti istediklerini ortaya koydular. Seçimlerden sonra TÜSİAD yönetimi, partileri dolaşarak liderlere "uzlaşma" mesajı verdi ve bir an evvel hükümeti kurmalarını telkin etti.

Bir kez daha "seçmen" denilen kitlelerin değil, egemen sınıfların hükümeti belirleyeceği, adeta "kör gözüm parmağına" şeklinde gösterildi.

Elbette kitlelerin de nabzını alıyor ve ona göre yönlendirme yapıyorlar. Örneğin AKP-CHP koalisyonuna CHP tabanının tepki göstermesi üzerine, CHP yönetimi AKP ile bir hükümet kurmaktan yana olmadıklarını açıkladı. Öncelikle-rinin yüzde 60'ı oluşturan muhalefetle bir hükümet kurmak olduğunu bildirdi. HDP'nin dışarıdan destekleyeceği CHP-MHP koalisyonu dillendirildi. Hatta Kılıçdaroğlu, Bahçeli'ye "Başbakanlık" teklif etti. Ancak MHP bunu, "ahlaksız teklif" olarak niteledi ve reddetti.

Bahçeli, seçim sonuçlarının açıklandığı günün akşamı, HDP ile hiçbir şekilde bir araya gelmeyeceklerini söyleyerek, muhalefetin bir hükümet kurma ihtimalini baştan dinamitlemişti. Sonrasında da bu tavrını sürdürdü. Ve her aşamada AKP'nin işine yarayan bir rol üstlendi.

CHP tabanından AKP ile koalis-yona karşı yükselen tepkiler, AKP-CHP hükümeti olasılığını geriletince, bu kez AKP-MHP koalisyonu konuşulur oldu. Her iki partinin de ideolojik-siyasi hattının birbirine yakınlığı, tabanda birliğin rahat kurulacağı türü değerlendirmeler arttı. MHP'nin CHP'ye kapıları kapatması, bu ihtimali daha da kuvvetlendirdi. Üstelik aynı günlerde PYD, Suriye sınırında hakimiyet alanını genişletmeye başlamıştı. Bunun üzerine AKP'nin artan savaş çığırtkanlığı, MHP ile Kürt düşmanlığı

Seçim sonrası koalisyon arayışları

AKP-CHP koalisyonu, başından beri üzerinde en çok durulan hükümet modeliydi. ABD ve AB'den TÜSİAD'a kadar, emperyalistler ve işbirlikçileri "büyük koalisyon" adını verdikleri böyle bir hükümeti istediklerini ortaya koydular. Seçimlerden sonra TÜSİAD yönetimi, partileri dolaşarak liderlere "uzlaşma" mesajı verdi ve bir an evvel hükümeti kurmalarını telkin etti. Bir kez daha "seçmen" denilen kitlelerin değil, egemen sınıfların hükümeti belirleyeceği, adeta "kör gözüm parmağına" şeklinde gösterildi.

yaşadığı şoku ve moral bozukluğunu gidermiş durumda. Mecliste yüzde 60 olan muhalefetin "blok" olarak davranmaması, yeni hükümetin AKP'siz kuramayacağını netleşmesi, onları iyice rahatlattı. Şimdi muhalefet partileri-ne, koalisyon için şartlar ileri sürme-meleri, aksi halde seçimleri yineleyecekleri tehdidini savuruyorlar.

Her ne kadar seçimlerin tekrarı durumunda ciddi bir değişiklik olmayacağı kesinse de, AKP ve Erdoğan bu olasılığı muhalefet partilerinin üzerinde "Demoklesin kılıcı" gibi sallıyor. **Bir koalisyon hükümetini en az tavizle kurmak istiyor. Ancak bunu ne kadar başarabileceği ve sürdürebileceği şüpheli.** İçte artan hoşnutsuzluk, yükselen işçi eylemleri, dışta savaşın aldığı yeni boyutlar, ekonomik krizin yansımaları, sadece AKP'nin kaderini değil, Türkiye'nin bundan sonraki siyasi yaşamını belirleyecek.

AKP hükümeti tam gaz

Bütün bu belirsizlik içinde ve seçim sonrası meşruiyetini yitirdiği halde, AKP hükümeti tam gaz çalışıyor. Son bir ay içinde kamuya ait yerlerde bazı

lamadı. Başladıktan sonra da haftalarca bu görüşmeler sürecektir. Bu durumda yeni hükümetin kurulması, (tabi kurulabilirse) en iyimser tahminle Ağustos'u, belki Eylül'ü bulacak.

Esasında Erdoğan'ın gönlünde yatan, seçimleri yenileyerek tek başına hükümet şansını bir kez daha zorlamak. Ve bu süre içinde olabildiğince zaman kazanmak. Seçim sonuçları açıklandıktan sonra kendini toparlar toparlamaz, "erken seçim" (kendi deyimiyle "tekrar seçim") lafları etmeye başladı. Ancak buna karşı tepkiler yükselince, koalisyon görüşmeleri için üzerine düşeni yapacağını söyledi. Fakat bunu da elinden geldikince geciktirmeyi ihmal etmedi.

Erdoğan'ın süreyi bu kadar uzatmasının bir nedeni olarak da, Ağustos ayında "Yüksek Askeri Şura"nın toplanacak olması gösteriliyor. Ordu içindeki görev değişiminin yapılacağı Şura'da kendine yakın kişileri terfi ettirebilmek, AKP'nin hükümette olduğu bir sırada daha rahat olacaktır kuşkusuz.

Kısacası Erdoğan ve AKP, süreyi son demine kadar kullanıyorlar. Bu şans bir daha yakalamaları

üzerinden çakışmasını sağladı.

Bütün bunlar, kitlelere “ölümü gösterip sıtmaya razı etmek”ti. Başlangıçta AKP ile hükümete kesinlikle karşı çıkan CHP tabanı, “ilkelerimizi kabul ederlerse, neden olmasın” denilerek ikna edilmeye çalışıldı. CHP, seçim öncesi vaatlerini de kapsayan “14 ilke” belirledi. Ancak Kılıçdaroğlu bir yandan da, “hiçbir dayatma içinde olmayacakları”, “rovanşist davranmayacakları” vb. sözlerle AKP’yi rahatlatan açıklamalar yapmayı ihmal etmedi.

CHP’li yöneticilerin “kırmızı çizgiler”i, “kırmızı plaka” uğruna çiğneyip geçmekte hiç bir beis görmeyecekleri biliniyor. Yıllardır hükümet olamamanın ve onun nimetlerinden yararlanamamanın sıkıntısıyla, her ne olursa olsun hükümette yer almak isteyenlerin sayısı bir hayli kabarık. Özellikle CHP’li belediye başkanlarının bu yönde tazyik yapması, hiç şaşırtıcı değil.

Yeni hükümet kurma süresinin uzaması, AKP-MHP koalisyonu ihtimalinin artmasıyla, CHP tabanı da adım adım AKP-CHP koalisyonuna razı edildi. Bunda HDP’nin tutumu da önemli bir rol oynadı.

HDP ve KCK yöneticileri, seçim sonrası birbiri-

Bu şekilde AKP’ye karşı olan kitleler, “ehveni şer” mantığı AKP-CHP formülüne ikna ediliyorlar. AKP karşıtlığı üzerinden oy toplayan partiler de, seçim sonrası tabanlarını AKP’li hükümete hazırlıyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin başından beri dillendirdikleri “büyük koalisyon”un kurulması için, her biri kendi payına düşeni yapıyor. **Şimdi AKP’nin adının geçmediği hiçbir hükümet formülü konuşulmaz oldu.**

Meclis başkanlığı seçimi

Seçimlerden sonra meclis başkanının hangi partiden olacağı en önemli konuydu. Çünkü bu durum,

olası koalisyon senaryoları içinde hangisinin öne çıkacağını, dolayısıyla yeni hükümetin şeklini de ortaya koyacaktı.

Ama daha önemlisi, seçimlerde geriletmiş olan AKP’nin meclis başkanlığından da alınmasıyla, muhalefete daha geniş bir alan açılacaktı. Hatta hükümet kurulmadan meclisin

çalıştırılacağı, 17-25 Aralık dosyaları dahil, birçok konuda AKP’yi sıkıştırarak kararlar alınabileceği söyleniyordu. CHP’li vekiller, daha seçilmeden, meclise sunacakları önergeleri hazırlamışlardı. Meclisteki 13 yıllık AKP hakimiyetini yıkacaklarını, komisyonlarda ağırlığı oluşturacaklarını söylüyorlardı. Muhalefetin meclisteki sayısı, bunun için yeterliydi. Ama tabi “blok” bir şekilde davranmaları koşuluyla...

Yukarıda belirttiğimiz gibi MHP, daha seçim akşamı, muhalefetin “blok” bir şekilde davranmayacağını işaretini verdi. HDP’yi hedefe çakarak, onun dahil olduğu hiçbir şeyi desteklemeyeceklerini duyurdular. Ve bunu meclis başkanlığı seçimlerinde pratiğe geçirdiler. Başkanlığı AKP’nin

almasında belirleyici bir rol oynadılar.

Başkanlık seçimi süreci, Erdoğan’ın seçimlerden hemen sonra Baykal ile görüşmesi ile başladı denilebilir. Baykal’ın sıradan bir milletvekili iken, cumhurbaşkanı ile hem de seçimlerden hemen sonra görüşmesi, burjuva siyaseti açısından bile yadırgatıcıydı. Sonrasında birçok spekülasyona yol açtı.

Erdoğan, sıkıştığı noktada bir kez daha Baykal’a başvuruyor, ondan yardım istiyordu. (2002 yılında Erdoğan’a başbakanlık yolunu Baykal açmıştı.) Sözde tecrübeli bir siyasetçi olarak Baykal’ın fikirlerine başvurmuş, ondan yararlanmıştı! Baykal’ın tecrübeli bir siyasetçi olduğu doğrudur, ama Erdoğan’ın

ondan fikir alması değil, olsa olsa kendi geleceğine dair birtakım garantiler alması sözkonusu olabilirdi. Bunun karşılığında Baykal’a bazı vaatler de verilmişti elbet.

Bu görüşmeden sonra Baykal’ın CHP’nin meclis başkanı adayı olması, bu yöndeki düşünceleri kuvvetlendirdi. Baykal, CHP tabanı tarafından sevilmeyen bir politikacıydı. Bugünkü CHP milletvekilleri arasında da Baykal’a karşı olanlar çoğunlukta idi. Erdoğan’la görüşmesi, Baykal karşıtlığını daha da arttırdı. Kılıçdaroğlu bile Erdoğan’la görüşmeden önce haberdar edilmediğini söyleyerek Baykal’la arasına mesafe koydu. Buna rağmen Baykal’ı CHP’nin meclis başkan adayı olarak gösterdi. Belli ki, Kılıçdaroğlu buna zorunlu kılınmıştı.

Baykal’ın resmen adaylığının ardından MHP ve HDP de kendi adaylarını açıkladılar. Son olarak AKP, eski savunma bakanı İsmet Yılmaz’ı aday gösterdi. Fakat Baykal’ın kazanacağına neredeyse kesin gözüyle bakılıyordu. İlk iki turda herkes kendi adayını destekleyecek, üçüncü turda en çok oy alan iki aday kalınca, (ki bu CHP ve AKP’nin adayı olacaktı) MHP ve HDP Baykal’ı destekleyecekti. Beklenen buydu, ama öyle olmadı. MHP, Baykal’a vermedi, HDP’de ise 80 milletvekilinden 50’si verdi. Zaten MHP vermeyince, HDP’nin hepsi verse de kazanamıyordu.

Bu Baykal için büyük bir şok oldu. Daha sonra bir televizyon kanalına çıkarak, MHP’nin kendilerini son ana kadar kandırdıklarını anlattı. **Sadece MHP değil, Erdoğan da Baykal’ı ortada bırakmıştı. Ama şaşkınlık geçiren sadece Baykal değildi. Seçim sonrası oluşan meclisten beklentileri yükselen tüm kesimler büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar.**

AKP ise seçim yenilgisiyle yaşadığı moral bozukluğunu gidermiş oldu. MHP’nin adeta altın tepside sunduğu meclis başkanlığı, onlara “hayat öpücüğü” gibi geldi. Yeni hükümeti kurma süresini biraz daha uzatma imkanı elde ettiler. Ama daha önemlisi, seçimlerden yenik çıkmalarına rağmen, cumhurbaşkanı, başbakan ve meclis

Yeni hükümet kurma süresinin uzaması, AKP-MHP koalisyonu ihtimalinin artmasıyla, CHP tabanı da adım adım AKP-CHP koalisyonuna razı edildi. Bunda HDP’nin tutumu da önemli bir rol oynadı. Seçim öncesi AKP’ye açık ya da örtük hiçbir şekilde destek vermeyecekleri konusunda yemin billah eden HDP yöneticileri, şimdi AKP-CHP koalisyonuna dahil olabileceklerini söylüyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin başından beri dillendirdikleri “büyük koalisyon”un kurulması için, her biri kendi payına düşeni yapıyor.

ni tutmayan birçok açıklama yaptılar. Başlangıçta hiçbir hükümette yer almayacaklarını söylerken, sonrasında “halkı hükümete bırakmayız” demeye başladılar. Açıkça AKP-CHP hükümetinden yana olduklarını, buna destek vereceklerini bildirdiler. Kimi KCK yöneticileri, bizzat hükümette yer alabileceğini bildirdi, kimisi ise, AKP’li hiçbir hükümete destek vermemek gerektiğini söyledi. Seçim öncesi AKP’ye açık ya da örtük hiçbir şekilde destek vermeyecekleri konusunda yemin billah eden HDP yöneticileri, şimdi AKP-CHP koalisyonuna dahil olabileceklerini söylüyor. Bunu da MHP-AKP ile bir “savaş hükümeti” kurma tehlikesine bağlıyorlar.

başkanı yine AKP'de kalıyordu.

Böylece Erdoğan ve AKP, seçimlerden hemen sonra yaşadığı şoku, bir ay gibi kısa sürede üzerinden attı. Seçim sonrası sesi-soluğu kesilen, Baykal'dan yardım isteyen Erdoğan da, yeniden esip gülemeye başladı. Yani seçimlerle umutlananlar, bir ay içinde hüsrana uğradılar. AKP gitse bile, seçim öncesi beklentiler karşılanmıyacaktı, ama AKP'den kurtulamamış olmak, seçimleri ve yarattığı havayı tümünden boşa düşürmüştü.

Boş umut ve beklentiler yerini gerçeklere bırakıyor

Bilindiği gibi 7 Haziran seçimlerine büyük bir önem vehmedildi. Bunun da başında 13 yıldır hüküm süren AKP hükümetine, artık bir son verme isteği geliyordu. **AKP dışındaki partiler, kitlelerdeki AKP karşıtlığını kullanarak oy istediler. Salt bunun için HDP'ye oy verenler oldu. Son yılların en yüksek katılımlı seçimleri yapıldı. Hayatlarında ilk kez sandığa gidenler oldu. HDP eliyle devrimci-demokrat kesimlerde parlamentarizm yeniden hortlatıldı.**

HDP'nin barajı aşıp meclise girmesini hayat-memat meselesi gibi gösterdiler. Tahminlerin ötesine 80 milletvekili ile seçimleri kazanması da bir "devrim" gibi sunuldu. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı, demokrasinin hakim kılınacağı vb. sözlerle pembe bir tablo çizildi.

Fakat seçimlerden hemen sonra bu tablo hızla değişti. Partiler seçim öncesi vaatlerini bir kenara fırlatıp, o anki çıkarları neyi gerektiriyorsa öyle konuşmaya ve davranmaya başladılar. Hatta açıktan "seçim dönemlerinde çok şey söylenir, şimdi önümüze bakalım" dediler. Artık "real politika"ya dönme, onun gereklerini yerine getirme zamanıydı!

Bunu düzen partilerinden duymak şaşırtıcı değildir. Daha önce de benzer sözler duyulmuştur. Fakat büyük beklentilerle meclise giren HDP'nin, onlardan geri kalmayan açıklamaları, HDP'ye umut bağlayanlar açısından oldukça sarsıcıdır.

Seçim sonuçları açıklandıktan sonra HDP'nin ilk açıklaması, "çözüm sürecine kaldığımız yerden başlayalım" demek oldu. Ve ardından "Öcalan'a özgürlük" kampanyasını başlattılar.

Seçim kampanyası boyunca, ağızlarına "çözüm süreci"ni, Öcalan'ın ismini almamaya özen gösterenler, AKP ile asla birlikte olmayacaklarını söyleyenler, seçimler biter bitmez, bu sözleri unutup eski hallerine döndüler. Dahası AKP yenilmiş, yeni bir meclis tablosu ortaya çıkmış olduğu halde, yeni bir dönemi başlatmak yerine, "çözüm süreci"ne hem de "kaldıkları yerden" dönmeyi önerdiler! Kime? Yine AKP hükümetine!

Bununla da kalmadılar. TÜSİAD heyetiyle samimi pozlar veren eşbaşkan Figen Yüksekdağ, koalisyon görüşmeleri için, "kimsenin 'kırmızı çizgilerim var' deme lüksüne sahip olmadığını" söyleyerek, tam bir ilkesizlik örneği sundu. O da diğer parti liderleri gibi, seçim bildirgelerinin, halka verilen sözlerin önemli olmadığını, devletin egemenlerin ihtiyaçları doğrultusunda hareket edileceğinin altını çiziyordu.

Zaten her fırsatta her tür koalisyon görüşmesine açık olduklarını (MHP'nin sert tutumundan sonra ona şerh koymak dışında) yineleyip durdular. TÜSİAD'ın "uzlaşma" mesajına en uygun davranan bir parti profili çizdiler. Burjuva sözcüleri bile meclisteki "en uzlaşmacı parti" olarak HDP'yi gösterdi. Onun bu tutumuyla "Türkiye Partisi" olmayı başardığını söyleyerek takdir ettiler.

Bunlar yetmezmiş gibi, eski CHP'li, yeni HDP'li Celal Doğan'ın Erdoğan ile görüştüğü ortaya çıktı. Ve bu görüşmenin devam edeceği söylendi. Elbette Celal Doğan, bu görüşmeyi HDP yönetiminden habersiz, hatta onaylarını almadan yapmamıştı. HDP yönetiminden aksi yönde bir açıklama da yapılmadı. Deniz Baykal'dan sonra Celal Doğan'ın herhangi bir milletvekili kimliği ile normal prosedürün dışına çıkarak Erdoğan'la görüşmesi, birtakım gizli pazarlıkların sürdüğünü gösteriyordu. Ve HDP'nin de bu pazarlıkların bir parçası olduğunu...

Tıpkı Baykal'da olduğu gibi Celal Doğan'la da ne konuşulduğunu kitleler bilmiyor. HDP'nin Erdoğan'la böyle bir gizli pazarlık içinde görülmesi,

seçim öncesi vaatlerin, edilen yeminlerin ne kadar sahte olduğunu gösteren en açık tablodur. HDP'den umut besleyenler kalelerinde ilk dakika golünü görmüştür. Pragmatizmi siyaset bellemiş, ilkesizliği erdemleştirmiş bir partinin, bundan sonra da daha çok hayal kırıklığı yaşatacağını söylemek yanlış olmaz.

* * *

Seçimlerin üzerinde bir ay geçti. Büyük olasılıkla AKP-CHP koalisyonu kurulacaktır. Ancak bu hükümetin kurulma aşaması ve sonrası da oldukça sancılı geçecek ve yine "erken seçim" gündeme gelecektir.

Elbette tek seçenek koalisyon hükümeti değil. AKP ya da CHP'nin azınlık hükümeti de en azından teorik olarak mümkün. Hatta AKP'nin MHP ve CHP'den bazı milletvekillerini satın alarak tek başına hükümet kurmaya çalıştığı söylentileri duyuldu. Türkiye'nin siyasi tarihinde bu tür örnekler yok değil. Fakat **bu durum, kitlelerdeki AKP karşıtlığını daha da artırır ve beklentiler sandıkla da giderilmediği için, bir kez daha sokağa taşar.** Egemenler, o yüzden bu olasılığı tercih etmiyorlar. CHP'nin azınlık hükümeti ise, MHP'nin tutumuyla imkansız hale geldi.

Diğer yandan Suriye'deki savaşın yeni çehresi, ordunun sınırda artan yığınağı, ekonomik krizin işsizlik, pahalılık, iflaslar olarak kitlelerin yaşamını daha da zorlaştıran yönleri, Türkiye'nin bir an ev-

S seçimlerin üzerinde bir ay geçti. Büyük olasılıkla AKP-CHP koalisyonu kurulacaktır. Ancak bu hükümetin kurulma aşaması ve sonrası da oldukça sancılı geçecektir. Diğer yandan Suriye'deki savaşın yeni çehresi, ordunun sınırda artan yığınağı, ekonomik krizin işsizlik, pahalılık, iflaslar olarak kitlelerin yaşamını daha da zorlaştırması, Türkiye'nin bir an evvel yeni hükümeti kurmasını gerektiriyor. Patronlar, "erken seçim" değil, hükümet istiyorlar. Ancak hangi biçimde olursa olsun yeni hükümet de çare olmayacak. Sistemin yönetememe krizi daha da derinleşerek sürecektir.

vel yeni hükümeti kurmasını gerektiriyor. Patronlar, "erken seçim" değil, hükümet istiyorlar. Ancak hangi biçimde olursa olsun yeni hükümet de çare olmayacak. Sistemin yönetememe krizi daha da derinleşerek sürecektir. Ve en geç iki yıl içinde bir kez daha "seçimler" gündeme gelecek.

Bu oyunu bozmanın, bu "fasit daire"den çıkmanın tek yolu, seçimlerin çare olmadığını görerek, kendi gücümüzü ortaya koymaktan geçiyor. Savaşa ve faşizme karşı birleşmekten, örgütlenmekten ve mücadeleyi yükseltmekten başka çaremiz yoktur.

MADENCİLER ÖLMEMEYE DEVAM EDİYOR

Geçtiğimiz ay, Soma ve Ermenek katliamlarının davaları görüldü. 15 Haziran'da Soma'nın ikinci, Ermenek katliamının ilk duruşması yapıldı. Ama madendeki cinayetler sürmeye devam ediyordu. 2015 yılının ilk altı ayında 18 madenci daha yaşamını yitirdi.

Soma'da sağ kalan madenciler cezalandırılıyor

Resmi rakamlara göre 301 madencinin katledildiği Soma'da, ilk duruşma 13 Nisan'da yapılmıştı. Davada tutuklu yargılanan 8 sanığın video konferans ile dinlenmesi ve mahkemeye getirilmemesi yönündeki karara aileler isyan edince, iki gün sonraya ertelenmişti.

15 Nisan'da görülen duruşmaya gelen sanıklar, ağız birliği etmişcesine katliamda ölmüş olan maden mühendisi Mehmet Efe'nin üzerine suçu atmıştı. Bu duruma madenci aileleri büyük bir tepki gösterdiler.

Diğer yandan 8'i tutuklu 45 sanığın içinde müfettişler de dahil hiçbir kamu görevlisi bulunmuyordu. Bir madenci eşinin söylediği gibi "mahkeme küçüklerle uğraşıyordu." Ama diyorlardı "sıra gerçek sorumlulara da gelecek, gerekirse devlet yargılsın!"

15 Haziran'a ertelenen duruşmaya da aileler

ve kitle örgütleri kitlesel biçimde katıldılar. Adliye'ye doğru yürüyüşe geçen kitle, "Hırsız katil AKP", "Soma'nın hesabı sorulacak" sloganlarıyla yürüdüler, "301 burada" diye bağıldılar.

Mahkemede, önceki duruşmada alınamayan sanık ifadeleri alındı. Ardından sanıklar arasında menfaat çatışması gerekçesiyle herbirine ayrı avukat atanması talebi kabul edildi ve sanıkların avukatlarını seçmesi için duruşma, bir gün sonraya ertelendi. İkinci oturumda ise, sanık avukatlarından bazıları istifa etti, sanıklar yeni avukat tutmak için süre istedi. Bunun üzerine duruşma 18 Ağustos'a ertelendi.

İkinci duruşmadan hemen önce katliamdan sağ kurtulan işçiler hakkında dava açıldığı öğrenildi. 10 işçi 6'şar yıl hapis istemiyle 1 Eylül tarihinde, hakim karşısına çıkacaktı. Gerekçe de, katliamdan 4 gün sonra kaybettikleri yakınlarının cenazelerini alamadıkları için, yol kapatarak eylem yapmaları... "Gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefet etmek" ve "mala kasten zarar vermek" suçlamasıyla yargılanacaklar.

Bunun dava başlamadan önce işçilere ve Soma halkına gözdağı vermek için yapıldığı açıktır. Katliam sonrası yükselen tepkiler üzerine 8 kişiyi tutuklamak zorunda kaldılar. Fakat ne işçileri ne Enerji Bakanlığı ve müfettişlerinin yargılanmaları sözkonusu. Buna karşın katliamdan sağ kurtulanlar, cenazeleri için eylem yapmaktan yargılanıyorlar! Ayrıca Soma'da 30 yıldan bu yana öğretmenlik yapan Ayşegül Ersoy da katliam sonrasında protestolara katıldığı için, önce kınama cezasına çarptırılıyor, ardından Kırkağaç'taki bir okula sürülüyor. **Burjuva hukukunun her zaman olduğu gibi işçilerden değil, patronlardan ve devletten yana olduğu bir kez daha görüldü.**

Öte yandan Soma Kaymakamı Bahattin Atçı, adeta ödüllendirilmesine İstanbul Vali Yardımcılığı görevine atanıyor...

Ermenek'te ilk duruşma

Soma'dan sonra Ermenek'te gerçekleşen madenci katliamının ilk duruşması 15 Haziran'da başladı. Bu davada 3'ü tutuklu 16 kişi yargılanıyor. Dava başlamadan önce ölen işçilerin yakınları, "katiller" diye bağırıp tutuklu üç sanığın üzerine yürüdü. Madenci aileleri sanıkların davadan vazgeçmeleri için kendilerine para teklif edildiğini de belirttiler.

Duruşmada, sanıkların gülmesi ve suçu birbirine atması üzerine, madenci yakınları tepki gösterdi. Ailelerin tepkisi sırasında çıkan arbede sonrası bir süre duruşmaya ara verildi.

Maden ocağını suyun basması ile 18 işçinin yaşamını yitirdiği Ermenek'teki Has Şekerler'de daimi nezaretçi Cemil Karaca'nın müfettişlerin eski ocakta çalışıldığını görmemesi için çamurdan duvar ördürdüğü açığa çıktı. "Benim eski ocaktan haberim yoktu" diyen Karaca'nın bilgisayarından, eski ocağın adının yazılı olduğu imalat haritası çıktı. Ayrıca katliamdan önceki dört yıl içinde de aynı şekilde iki kez su baskınının gerçekleştiği belirlendi. Maden sahasının mesul müdürü Mehmet Zeybek ise, babasına ait eski ocağın varlığından haberdar olmadığını ileri sürdü.

Duruşmada ilk olarak sanıklardan Ermenek Cenne Linyit Kömür şirketinin sahibi Abdullah Özbey'in savunması alındı. Mahkeme başkanının sorusu üzerine **Özbey, aylık gelirinin 100 bin lira olduğunu söyledi. Madencilere ise asgari ücret tutarındaki ücretler üç aydır ödenmiyordu.**

Özbey'in ifadesinin ardından Has Şekerler Madencilik Şirketi sahibi Saffet Uyar, başağlığı dileyerek başlayınca, madenci yakınları sert tepki gösterdi. Uyar kendisinin çalışanları tarafından yanlış yönlendirildiğini iddia etti. Uyar gibi tüm sanıklar birbirlerini yalanlayan ifadeler verdiler ve suçu diğerlerinin üzerine attılar. Bilirkişi raporunda ise, katliama sebep olan su baskınının "kesinlikle doğal afet olmadığı" belirtiliyordu.

Katliamda yaşamını yitiren aileler, yaşadıkları korkunç durumu anlattılar. Oğlunu kaybeden Havva Yaman, "Bir avuç kömür kadar değeri yok muydu?" dedi. Bir diğeri, "3 aydır çocuklarımıza vermedikleri maaş paralarıyla o sondaj makinesini alsalarmış, hepsi yaşarmış" dedi. Madende eşini kaybeden Ayşe İlhan ise, 18 madencinin hayatını kaybettiği sırada yemek yediğini belirterek, hakime "öğlen ara verince bu salonda mı yemek yiyorsunuz hakim bey?" diye sordu. Katliamda oğlunu kaybeden

"Türkiye işçi haklarının güvencede olmadığı bir ülke"

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) "Küresel İşçi Hakları Endeksi" isimli bir araştırma yayınladı. "Körfez ülkeleri işçiler için en kötü yerler" olarak gösterilirken, "Avrupa'da uygulanan kemer sıkma politikaları"nın işçi haklarında gerilemelere yol açtığı belirtildi.

Raporda, Türkiye "işçi haklarının güvence altında olmadığı bir ülke" olarak geçiyor. Süttaş direnişine jandarma müdahalesi ve şirketin eylem alanına gübre dökmesi gibi örnekler sıralanıyor, Bakanlar Kurulu kararıyla grevlerin yasaklanması ve 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlamak isteyen sendikalara yönelik polis şiddetine de yer veriliyor.

Dünya gündemine taşınan hak ihlalleri arasında DİSK Genel Başkanı Kani Beko'nun Somalı madencileri anmak için düzenlenen bir yürüyüşte polis tarafından yaranlanması ve DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu'nun Maltepe Üniversitesi işçileriyle birlikte gözaltına alınması da bulunuyor.

Mustafa Gürses, oğlunun kazanın olacağını farkettiğini belirterek "Oğlumun sezdiği felaketi mühendisler nasıl ön görememiş?" dedi.

Müdahil avukatlar, tutuksuz sanıkların da tutuklanması gerektiğini belirttiler. Tedbir alınmadan maden faaliyetine devam edildiğini belirterek, sanıkların taksir ile değil olası kast ile ölümlerden sorumlu tutulmasını istediler. Mahkeme, tutuklu 3 sanığın tutukluluk halinin devamına, tutuksuz sanık Yavuz Özsoy'un tutuklanmasına karar verdi. Bir sonraki duruşmayı 7 Temmuz'a attı.

Katliamlara davetiye çıkarılıyor

Türkiye, işçi cinayetlerinde rekor kırmaya devam ediyor. **İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, 2015 yılının ilk altı ayında en az 794 kişinin öldüğünü açıkladı.** DİSK'e bağlı Dev Maden Sen yaptığı açıklamada, AKP'nin işbaşına geldiğinde çalışma gününe oranla işçi ölüm sayısı günlük ortalama 2.8 iken, 2014 sonu itibarıyla 3.8'e ulaştığını bildirdi. İş cinayetinde yılda ölenlerin sayısını da 878'den 1264'e çıkıttı. Bunlar sigortalı, kayıtlı işçiler. Kayıt dışı olan ve patronlar tarafından üstü örtülen iş cinayetlerinin sayısı ise bilinmiyor.

AKP hükümeti çıkardığı bir yasayla, iş güvenliğini, iş güvenliği eğitimini ve denetimini Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimleri'ne (OSGB) yani özel şirketlere devretti. Ve geçtiğimiz günlerde madenlerde gıda mühendislerinin çalıştığı ortaya çıktı. Sayıştay Başkanlığı'na bağlı denetçiler, Soma madenlerinin de bağlı olduğu Ege Linyitleri İşletmesi Müdürlüğü'ne maden ocaklarını denetlemesi için gıda mühendisini görevlendirdiği tespit etti. Müdürlüğün, iş sağlığı ve güvenliği ile ilgili işlerinin tamamını 2013 yılında hükümet yanlısı bir iş güvenliği şirketine verdiği, şirketin de maden mühendisi yerine, bir gıda mühendisini "iş güvenliği uzmanı" olarak gönderdiği anlaşıldı.

Nereden tutulsa elinde kalan bu keşmekeş içinde, işçiler madenlerde, inşaatlarda, yollarda ölmeye devam ediyor. **Mahkemeler, katilleri değil, bu katliama tepki gösterenleri tutukluyor, cezalandırıyor.** Ancak ciddi bir direniş yaşandığında, en azından bazılarını yargılamak zorunda kalıyorlar. Devrimci-demokrat avukatların çabaları, ailelerin tepkileri, kitle örgütlerinin davaların peşine düşmesi sonucunda, bazı gerçekler ortaya dökülüyor. Herşeye rağmen mahkemelerin üzerinde baskı oluşturmak önem kazanıyor.

Mevsimlik işçilerin ölüm yolculuğu

Yine yollara savruldu kadınların, çocukların bedenleri... Yine göğsü yükseldi çığlıkları... Bir kadın yolun kenarında haykırıyor: "Ben kime ağlayacağım, kızıma mı, gelinime mi?" Aynı aileden üç cenaze var kenarda. Bir başka aileden yine üç kadın... Bir başkasından iki beden serilmiş yatıyor kanlar içinde... Biri çocuk, 13'ü kadın, 15 beden yol kenarına uzanmışlar... Mevsimlik işçiler, bir ölüm yolundan daha dönememişler.

Bu defa Manisa'nın Gölçümlü ilçesindeler. Bir kamyonun kasasında... Daha gece güne dönmemişken, başka insanlar sıcak yataklarında, derin uykularındayken... Gecenin ayazında, saatin 5.30'unda... Gözlerinden uyku akan mevsimlik işçiler, kamyonun kasasında balık istifi yerleşmiş, asma yaprağı toplamaya gidiyorlar, kilosu 1,5 liradan, günde en fazla 9 liraya!

Daha birkaç ay öncesinde, Yalvaç'ta ölen mevsimlik işçiler gündeme oturmuştu. Devlet erkani, her ölümün ardından timsah gözyaşları döküyor, demeçler veriyor, sorumlular tespit ediliyor; ancak değişen bir şey olmuyor.

Mevsimlik işçilerin insanlıkdışı çalışma, barınma ve ulaşım koşulları aynı biçimde sürdürülüyor. İşçiler sabahın kör karanlığında, kimi zaman bir kamyon kasasında, kimi zaman bir traktör arkasında, kimi zaman ise köhne bir minibüste yollara düşüyorlar. Genellikle akşam hava kararana kadar, kimi zaman 12-13 saat çalışıyorlar. Son derece düşük ücret alıp, bu ücretin bir kısmını da "dayıbaşı" denilen taşeron patronu ile paylaşıyorlar. Üstelik gün boyu, dayıbaşının hakaretlerine, aşağılamasına, keyfi davranışlarına maruz kalıyorlar.

Mevsimlik işlerde işin kendisinden kaynaklanan ölüm oranı çok düşük belki; ancak işe giderken ki ulaşım koşulları, başlı başına bir ölüm makinesi. Çünkü işçileri tarlaya götüren dayıbaşı, maliyeti düşük tutabilmek için en ucuz, en berbat "taşımaya" yöntemini kullanıyor.

Son dönemde en fazla gündeme gelen, yaşadığı yerden gündenbirlik olarak tarlalara giden mevsimlik işçilerin durumu. Oysa **çok daha yoğun bir sömür, "mevsimlik göç" şeklinde, genellikle Kürt illerinden Karadeniz ve Marmara bölgelerine ailece giden mevsimlik işçilerde yaşanıyor.** Onların üzerindeki sömür ve baskı, küçük çocuklar dahil olmak üzere bütün aileye dağıtılıyor. Ve gündüz çoluk-çocuk en ağır işlerde çalıştıktan sonra, gece de suyu-elektriği olmayan koşullarda, çadır ya da barakalarda, genellikle toprağın üzerinde yatarak kalmak zorunda bırakılıyorlar. Üstüne bir de ulusal baskı, etnik kimliklerinden dolayı bölge halkının fiili ve psikolojik saldırıları ekleniyor.

2015 yılının ilk 6 ayında en az 794 işçi, işçi cinayetlerinde ölmüştür. Temmuz ayı da büyük bir katliamla başladı. Mevsimlik işçi olarak çalışmaya giden 15 kişi katledildi. Tarım işçilerinin yüzde 80'i sigortasız çalışıyor.

Tarımda yıkım arttıkça, banka borçları nedeniyle topraklarını kaybettikçe, kırsal kesimde yaşayanlar arasında mevsimlik işçi oranı artıyor. Buna son bir yıldır Suriye'den gelen çaresiz insanların çok daha düşük ücretle tarlalarda çalıştırılması eklendi. **Suriyelilerin kamplarının olduğu bölgelere gelen dayıbaşılardan, yerli mevsimlik işçinin 20 liraya çalıştığı işler için, 5 liraya Suriyeli topladığı ve çalıştırdığı biliniyor.**

Bu durum diğer mevsimlik işçilerin de yevmiyesini düşürüyor, çalışma koşullarını ağırlaştırıyor, çalışma ve ulaşım güvenliğini daha korkunç, sömürünün boyutunun daha vahşi hale getiriyor.

Asıl handicap, işçilerin örgütsüz oluşunda. Gerek yaptıkları işin dönemsel olması, gerekse daha küçük birimler halinde çalışmaları, onların örgütlenmesinin önündeki en büyük engeller. Buna, işi sağlayan kişi olan dayıbaşı ile aralarında genellikle varolan feodal ilişkinin baskısını da eklemek gerekiyor. Bu ilişki, dayıbaşının gerçekte "kendilerinden biri" değil, patron temsilcisi ve sömürücü kimliğinin görülmesini zorlaştırıyor.

Devlet ise, mevsimlik işçilerin yaşam, çalışma ve ulaşım koşullarını düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor. Atılacak her adım, kar unsurunu azaltacak, sömürünün vahşetini sınırlandıracak bir rol oynayacak. Bu nedenle devlet, işçilerin-halkın değil, patronların-sömürücülerin devleti-koruyucusu olduğunu gösteriyor ve mevsimlik işçilerin sorunlarına ilişkin yasal düzenlemeler yapmıyor, olanları uygulamak için harekete geçmiyor.

Bütün bunlardan dolayı mevsimlik işçilerin, güvenli ve insanca çalışma koşullarını ve kendi yaşam hakkını savunmaları için tek seçenekleri, örgütlenmek ve mücadele etmek olarak şekilleniyor.

Metal direnişiyle yeniden gündeme gelen İŞYERİ KOMİTELERİ

Metal işçilerinin direnişiyle birlikte işyeri komiteleri veya kurulları yeniden tartışılıyor.

Asıl olarak '89 bahar eylemleri döneminde öne çıkan, o dönemki mücadeleyi örgütleyen birimler olmuştur işyeri komite ve meclisleri. '89 bahar eylemleri, 12 Eylül sonrası işçi haklarının iyice budanması ve sendikasılaştırılmasına karşı, sınıfın kazanımlarını yeniden elde etme hamlesiydi. İşçiler, komite, kurul, meclis vb. isimler altında biraraya gelerek, işyerlerinde örgütlenmenin ilk adımlarını attılar. Ve işçi sınıfı mücadelesine önemli kazanımlar bıraktılar.

Esasında bu örgüt biçimleri, tarihsel kökleri derin olan biçimlerdir. Hem dünyada hem de ülkemizde, sınıf mücadelesinin yükseldiği dönemlerde yaşama geçmiş ve pratik işlevler yüklenmişlerdir. Bugünkü durumu daha iyi anlayabilmek için, tarihsel deneyimler ışığında işyeri komitelerini genel hatlarıyla öğrenmekte yarar vardır.

İşyeri komitelerinin önemi, işlevi

Her hareketin, oluşumun, sınıfın başarısı, örgütlülük düzeyine bağlıdır. Örgütlülük de soyut bir şey değildir. Kitleler içinde, yani tabanda örgütlülük yoksa, başarı şansı da yoktur.

İşyeri komiteleri, isminden de anlaşılacağı gibi, işyerlerinde, üretim içerisinde kurulan ve tüm işçileri kapsayan örgüt biçimidir. İşçilerin sorunlarını-sıkıntılarını daha yakından ve en net şekilde onlar bilir. İşçilerin içinde olmanın getirdiği bir avantaja sahiptirler. Yani tabanın söz ve karar sahibi olduğu en önemli organlardır.

Bazen düşük ücretler, uzun işgünü vb. ağır çalışma koşullarına karşı oluşur, bazen de sendikalaşmak için... Fakat her halükarda tabanın iradesini yansıtır. İşçilerin sesi ve kulağıdır. Onun içindir ki, **bu komiteler, her dönemde ve her koşul altında olması gereken biçimlerdir.**

İşyeri komiteleri, işçilerin haklarını korumakla ve geliştirmekle yükümlüdürler. Eğer işyerinde sendika yoksa, sendikal örgütlenmeye önderlik ederler; işçilerin hakları için patronlarla görüşürler, işçiler lehine en iyi anlaşmayı yaparlar. Sendikalı yerlerde ise, sendikayla işçiler arasında köprü olurlar. İşçilerin kararlarını sendikaya taşır, tabanın sendika üzerinde denetimini sağlarlar. İşçilere sendikal bilinç verirler. TİS süreçlerini hazırlar, TİS taslağının işçilerin önerileriyle oluştururlar.

İşyeri komitesi olmadan, sendika işyerindeki sorunlara örgütlü bir şekilde müdahil olamaz, doğru

İşyeri komiteleri-kurulları, işçi sınıfına en yakın olan taban örgütleridir. Sınıfın tabandan örgütlenmesini sağlamak bakımından olduğu kadar, sendikaları sınıf sendikacılığına dönüştürmek için de gerekli olan biçimlerdir. Fakat sendikaların misyonunu üstlenen veya alternatifini olan biçimler değil, onları güçlendiren ve tabana yayılmasını sağlayan organlardır.

kararlar alıp uygulayamaz. Dahası sendikal demokrasi işletilemez, tabanın inisiyatifi sendikalara yansıyamaz. **Sendikalar demokratik-mezkeziyetçilik ilkesini ancak işyeri komiteleri üzerinden işletebilir.**

Bütün bunlardan dolayı **işyeri komiteleri, işçi sınıfı mücadelesinde olmazsa olmaz biçimlerden biridir. İster sendikal işyerleri olsun, ister sendikasız, işçilerin örgütlenmede ilk başvurmaları gereken, mücadele organlarıdır.** Sadece çalışma koşulları ve sendikal mücadele değil, toplumsal sorunları işçiler içerisinde gündemleştirmek, işçileri bu sorunlara duyarlı kılmak gibi görevleri de vardır. **Bu komitelerde yer alan öncü işçiler devrimciyleştikçe, işçi sınıfının kurtuluşunun toplumsal kurtuluştan bağımsız olamayacağını; ekonomik mücadele ile siyasi mücadelenin kopmaz bağlarını daha iyi kavrayacak ve işçilere kavratacaklardır.**

Bu bakışaışından yoksunlarsa, kazanımları da sınırlı olur. Sınıf sendikacılığı doğrultusunda mücadele yürütemez. Hatta patronların güdümüne girme ihtimali bile yaşanır.

İşyeri komitelerinin diğer taban örgütlerinden farkı

İşçi sınıfının TİS ve grev komiteleri gibi çeşitli taban örgütleri vardır. Ama bunların hiçbirisi, işyeri komitelerinin yerini tutmaz, onun işlevini-görevlerini yerine getiremez. Çünkü bu komiteler, TİS ve grev dönemlerinde oluşan örgüt biçimleridir. O dönem geçtikten sonra işlevi de biter. Kaldı ki, bu komiteleri

de, işyeri komiteleri hazırlar. Bazen işyeri komitesi genişletilerek, bazen de işyeri komitesinin altında geniş katılımlı TİS ve grev komiteleri kurulur. Bunlar, dönemsel ve geçicidir; fakat işyeri komiteleri, o işyeri var olduğu sürece var olması gereken kalıcı örgütlerdir.

Denilebilir ki, sendika temsilciği de taban örgütü değil midir? Temsilciler bu sorumluluğu üstlenemez mi? Kuşkusuz temsilciler de tabanla iç-içedirler ve tabanla sendika arasında köprü rolü üstlenirler. Fakat temsilciler, işyeri komiteleriyle aynılaştırılmaz. Komite, fikirlerin tartışıldığı, kararların birlikte alındığı ve denetlendiği bir organdır. Temsilcilik de ise, fikir tartışması olmadığı gibi, denetimsiz çalışmasının zemini oldukça güçlüdür. İşçiler tarafından denetlenmeyen bir temsilci, yabancılaşmaya, bürokratlaşmaya açıktır. Oysa işyeri komitesi olduğu zaman, işçiler kendi temsilcisini seçer ve denetler. Bu şekilde seçilen ve denetlenen bir temsilci de, her yere işçilerin iradesini taşır.

Patronlar, hiçbir şekilde işçilerin örgütlenmesini, işyeri komitesi oluşturmalarını istemezler. Önünü alamayınca, işyeri komitesi yerine, temsilciliğin olmasını tercih ederler. Aynı şekilde işbirlikçi sendikacılar da...

Bundan dolayıdır ki, işçi temsilciliğinin adını dahi değiştirmişlerdir. Sendikalı işyerlerinde temsilciler, "sendika temsilcisi" olarak adlandırılırlar. Yasalarda da böyle geçmiştir. Ama bu basit bir ifade sorunu değildir. Bilinçli bir tercihtir. Amaç, "işçi" kavramını silikleştirmektir.

Halbuki "temsilcilik", yasalara ilk kez 1936 tarihli 3008 sayılı iş yasasında "işçi temsilciliği" şeklinde geçmişti. 1963 yılında yapılan değişiklikle "işçi temsilciliği" yerine "işyeri sendika temsilciliği"ne bıraktı. Bu tanımlama halen devam ediyor. Elbette işbirlikçi sendikacıların da işine geliyor. Çünkü **genel olarak temsilciler, işçiler tarafından seçilmiyor, sendikacılar tarafından atanıyor. Yani hiç de demokratik olmayan bir yöntemle, yukarıdan dayatılıyor. Böylece işçilerin değil, sendika yönetimlerinin temsilcisi durumuna geliyorlar.** İşçilerin değil, sendika ve şubelerin gözü-kulağı ve sesi oluyor. Kendilerini işçiye karşı değil, sendikaya karşı sorumlu hissediyorlar. **Üye işçilerin görece daha bilinçli ve daha mücadeleci olduğu bazı sendikalarda, temsilcilerin seçimle belirlenmesi için tabandan bir baskı oluşuyor.** Bu koşullarda sendika sandık koymak zorunda kalıyor ve seçilen temsilciyi atama yöntemiyle görevlendiriyor.

Bu şekilde oluşan temsilcilikten, işçilerin haklarını savunmaları beklenebilir mi? Keza gericici-faşist işbirlikçi sendikacılar, kendisine bağlı, onların çıkarlarını ön planda tutan temsilciler varken, işyeri komitelerini ister mi?

Onun içindir ki, **örgütlenme, işyeri komiteleri üzerinden yürürse ancak, sendikalarda bürokratlaşma engellenebilir.** Bürokratlaşan sendikacılar da, yine işyeri komitelerinin denetimi sayesinde koltuklarından alınırlar. Yani sendikaların, sınıf sendikacılığı görevini yapması, işyeri komitelerinin işlevli bir şekilde çalışmasına bağlıdır.

İşyeri komiteleri ve sendikalar

Buraya kadar anlattıklarımız, işyeri komitelerinin işçilerin mücadelesinde ne denli önemli bir yere sahip olduğunu gösteriyor. Ancak **bu komiteler, ne işçi sınıfının partisinin yerini alırlar, ne de sendikaların... Onların misyonunu yüklemek, hem bu organları işlevsizleştirir; hem de öncünün ve sendikaların konumunu sulandırır.**

Geçmişte işyeri komite ve meclislerini, sendikaların yerine koyan, hatta daha ileri gidip öncünün misyonunu yükleyen anlayışlar çıkmıştı. Bugün ise, metal işçilerinin sahsında işyeri komiteleri/kurulları, sendikaların yerine koyulmaya çalışılıyor.

Faşist Türk Metal sendikasının örgütlü olduğu bir dizi fabrikada, işçiler çalışma ve yaşam koşullarının bu denli kötü olmasında sendikanın da payı olduğunu -ki öyledir- ileri sürerek, kitlesel biçimde istifa ettiler. Türk Metal'in işyerlerinden gitmesini birinci talep olarak sundular. Seçtikleri temsilciler üzerinden taleplerini büyük oranda kabullendirip patronlarla protokol imzaladılar. Bazı işyerleri bu süreçte işkolundaki farklı sendikalara gitti, ama esas fitili yakan Renault işçileri hala herhangi bir sendikaya gitmiş değil.

Bugün sendikalar, büyük oranda gericileşmiş, burjuvazinin hizmetine sokulmuştur. Sınıf mücadelesi tarihinde, sendikaların benzer durumlara düştüğü dönemler olmuştur. Ama bu konjektürelidir. **İşçi sınıfının devrimci mücadelesi yükseliş içerisindeyse, sendikalar da ileri bir hat izler, sendikacılar içerisinde işbirlikçilik azalır. İşçi sınıfının devrimci mücadelesi gerilediğinde ise, sendikalar da geriler, işbirlikçi sendikacılar çoğalır.** Yani sendikaların durumunu genel olarak sınıf mücadelesinin seyri belirler.

Bugün işçi sınıfının devrimci mücadelesi gerilemiş durumdadır. Fakat bu durum, sendikaların işçi sınıfı mücadelesinde önemini yitirdiği, temel mücadele araçları olma özelliğini kaybettiği anlamına gelmez. Veya buradan yola çıkarak sendikaların

misyonunu, işyeri komitelerine yüklemek doğru olmaz.

İşyeri komiteleri, meclisleri / kurulları, yapıları gereği sektördeki işçilerin bütününe bünyesinde toplayamazlar. Onlar işyeri ile sınırlıdır. Bir işyerinde kimi iyileştirmeler yapabilirler, ama ne işkoluna, ne de ülke geneline bunu yayma imkanları yoktur. Oysa sendikalar işkolu üzerinden örgütlenirler. İşkolu üzerinden, bütün işkollarını birleştiren konfederasyonlar kurarlar. Dolayısıyla sendikalar, işçilerin birliğini sağlayan merkezi bir örgütlülüktür.

Ayrıca sendikaların tüzel bir kişiliği vardır. Elbette işçi sınıfı kendisini yasalarla sınırlamamalı, fiili mücadeleyi esas almalıdır. Kazandıran da fiili mücadeledir. Burada tüzellikten kastımız, imzalanan sözleşmelerdir. İşyeri komiteleri meclisleri/kurulları da sınıfın örgütlülük düzeyi ve fiili durumlar yaratarak sözleşmeler/protokollar imzalayabilir. Nitekim Renault işçileri seçtikleri temsilciler üzerinden protokol imzaladılar. Fakat bu kalıcı olmaz. **Sendika olmadan kazandıkları hakları, uzun süre elde tutamazlar. Yakaladıkları birliği ve örgütlülüğü sürekli kılıp büyütemezler.**

İşyeri komiteleri ve meclisleri, yapıları gereği sendikalara göre daha dardır. İşyeri kapandığında bu organlar da yok olacaklardır. Fakat sendikalar, işkolu üzerinden örgütlendiklerinden dolayı varlıklarını sürdürürler. Ayrıca sendikalar, sadece ekonomik talepler için mücadele yürütmez, ekonomik mücadele ile siyasi mücadeleyi birlikte

yürüten organlardır. Bundan dolayıdır ki Marks, sendikalar için *“bizzat ücretli emek sisteminin ortadan kaldırılmasının örgütlü teşvik araçları”* der. Elbette bunu başarmaları, “sınıf sendikaları” olmalarından geçer.

Bütün bu farklılıklardan

dolayı, işyeri komitelerini (meclis, kurul vb) sendikaların yerine koymak, veya sendikalara alternatif olarak göstermek, doğru değildir. İşçi sınıfının mücadeleye araçlarını işlevsizleştirir. *“Taş yerinde ağırdır”* diye bir söz vardır. Her örgüt biçimi, kendi sınırları içerisinde bir anlam ve öneme sahiptir. Farklı örgüt biçimlerinin yerini doldurmaya kalktığında, kendi özelliğini ve önemini de yitirir.

Bu durum, burjuvazinin de işine yarar. Çünkü işçilerin merkezi örgütleriyle muhatap olmak yerine, tek tek işyerleriyle veya temsilcilerle muhatap olmayı tercih ederler. Böylece işçileri güçlerini böler, işçilerin birleşik mücadele organlarını etkisizleştirirler.

Sonuç olarak

İşyeri komiteleri-kurulları, sendikalı veya sendikasız, her işyerinde olması gereken biçimlerdir. Ama gerek patronların en ufak örgütlülüğe karşı pervasız saldırıları, gerekse sendikaların kendi temsilcilerini atamaları ile işyeri komiteleri uzunca bir süredir ortadan kalkmıştır, varolanlar da işlevini yitirmiştir.

Metal direnişi, tıpkı '89 bahar eylemlerinde olduğu gibi, bu taban örgütlerini canlandırdı ve işçi sınıfının gündemine soktu. Böyle bir örgütlülüğün canlanması, hem patronları, hem de işbirlikçi sendikacıları fazlasıyla rahatsız etti. Çünkü işyeri komiteleri-kurulları, işçi sınıfına en yakın olan taban örgütleridir. Sınıfın tabandan örgütlenmesini sağlamak bakımından olduğu kadar, sendikaları sınıf sendikacılığına dönüştürmek için de gerekli olan biçimlerdir. Fakat sendikaların misyonunu üstlenen veya alternatifi olan biçimler değil, onları güçlendiren ve tabana yayılmasını sağlayan organlardır.

Bu özelliklerinden dolayı her dönem ve her durumda tüm işyerlerinde işyeri komiteleri (meclis, kurul) mutlaka oluşturulması gereken işçi sınıfının kalıcı taban örgütleridir.

Çalışma süreleri kısaltılsın

DİSK-AR 15 Haziran 2015 tarihli raporunda; Türkiye’de haftalık çalışma sürelerinin emsallerine göre çok daha yüksek olduğunu belirtti. “Avrupa Birliği ülkeleri ile kıyaslandığında haftalık çalışma sürelerindeki fark 12 saati bulmaktadır” denildi. Rapora göre, Türkiye’de 5 kişinin yapacağı işi, 4 kişi yapıyor. Bunun sonuçlarının Soma’da, Mecidiyeköy’de, Ermenek’te ve Türkiye’nin dört bir yanında acı bir biçimde görüldüğünün belirtildiği açıklamada, şu talepler sıralandı:

1. Haftalık çalışma süresi gelir kaybı yaşanmaksızın 37,5 saate, fazla mesailer için uygulanan yıllık 270 saat sınırı, 90 saate düşürülmelidir.
2. Herkese en az 1 ay ücretli izin hakkı tanınmalıdır.
3. Herkes için iş güvencesi ayrımsız bir biçimde uygulanmalıdır.
4. Sendikal hak ve özgürlükler güvence altına alınmalı, sendikal barajlar kaldırılmalı, herkesin sendika hakkını özgürce kullanabilmesi için gerekli yasal düzenlemeler yapılmalıdır.

5. Taşeronlaşma ve kayıt dışı istihdam engellenmelidir.

6. Kamu girişimciliği ve hizmetleri istihdam yaratacak şekilde yeniden ele alınmalıdır.

7. Kamuda personel açığı derhal kapatılmalıdır.

8. Kadın istihdamının artırılması ve işsizliğin azaltılması için işgücü piyasalarındaki cinsiyetçi uygulamalara son verilmeli, ev içi bakım hizmetleri, devletin gereken nitelikli, yaygın ve ücretsiz bakım hizmetlerini sağlaması ile kadının üzerinden alınmalıdır.

İzlenimler...

İzlenimler...

İzlenimler...

ARÇELİK-LG

Mayıs ayında başta Bursa olmak üzere İzmit, Ankara ve Eskişehir’de esen “metal fırtınası”nın artçı sarsıntıları devam ediyor. MESS ve Türk Metal’e karşı direnişe geçen işçiler, direnişin ardından işten atılmalarıyla yıldırılmaya çalışılıyor. İşçilerin taleplerinin kabul edildiği fabrikalarda, MESS talepleri yerine getirmemek için her türlü saldırıyı uyguluyor. Direnişin ilk başladığı yer olan ve tüm işçi sınıfının gözünün üzerinde olduğu Renault işçilerini de işten atma saldırılarıyla yıldırım istedikler, ama işçilerin bu saldırıya karşı yekvücut durmasıyla başarılı olamadılar.

Bu saldırılar yaşanırken, diğer illerdeki bazı fabrikalarda işçiler Türk Metal’den istifa ediyor ve ücretlerinin, çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyor. Son olarak Gebze Organize Sanayi Bölgesi’ndeki Arçelik LG işçileri, ücretlerinin düşük olması, çalışma koşullarından dolayı 2 Temmuz’da direnişe geçti.

Türk Metal’den istifa eden işçiler, üretimi durdurarak fabrikayı işgal ettiler. 500’e yakın kadrolu işçinin, 200 geçici işçinin (geçici işçiler aylık sözleşmeler yapıyor ve birçoğunun sözleşmesi Temmuz ayı itibarıyla bitiyor) bulunduğu fabrikada Türk Metal sendikası saltanatı söz konusu ve işçilere hiçbir şey sorulmadan satış sözleşmeleri imzalanıyor. İşçiler taleplerini şöyle sıraladılar; Türk Metal sendika temsilciliğinin kapatılması, işçi temsilcilerinin dikkate alınması, ücret iyileştirilmelerinin yapılması, direnişten dolayı hiçbir işçinin işten atılmaması, herhangi bir soruşturma için şikayette bulunulmaması...

Fabrikanın patronu Koç, direnişi bitirmek için polis gücü de dahil tüm baskıyı devreye soktu. İşçiler direnişlerinin 4. gününde (5 Temmuz) çevik kuvvet saldırısıyla fabrika dışına çıkartıldı ve 17 işçi gözaltına alındı. Fabrika bahçesinde 3 gün boyunca karton üzerinde yatan işçilerin en temel ihtiyaçlarını karşılamaları dahi engelleniyor. Tuvalet, lavabo, yemekhane kapıları zincirlenip kilitlendi. Su ve elektrikler kesildi. İşçiler polis saldırısının ardından her gün sabah saat 07.00 ve akşam saat 17.00 arası fabrika önünde bekleyişlerini sürdürüyorlar.

İlk gün direnişe geçen işçilerin bir kısmı polis ve patronların baskısından direnişi bırakmış olsa da 135 işçi fabrika bahçesinde 4 gün boyunca bekledi. Kadrolu işçilerin 50 kadarı, geçici işçilerin de 100 kadarı kadın. Kadın işçilere erkek işçilerin yapması gereken işler de yaptırılıyor. Ortalama ücret ise 1400 lira civarında.

Çevik kuvvetin fabrikaya geldiği 4 Temmuz’da fabrika yönetimiyle yapılan görüşmede taleplerin hiçbirini kabul edilmedi ve direnişte bulunan 142 işçiye telefon mesajıyla işten atıldıkları bildirildi. İşçilerin yüzde 70’i Türk Metal’den istifa ederken, bir kısım işçi işten atılma korkusundan ve polis baskısından, tekrar Türk Metal’e döndü.

Arçelik’in tüm fabrikalarında 20 bine yakın işçinin çalıştığı düşünüldüğünde, burada elde edilecek bir kazanımın örnek teşkil etmesi kaçınılmaz. Onun için Koç işi “sağlama” almak için tıpkı Ford Otosan’da yaptığı gibi işçilerin içeriye başı eğik girmesini ve diğer fabrikaların da direnişe geçtiğinde neyle karşılaşacağını göstermek istiyor.

* * *

Proleter Devrimci Duruş dergisi olarak 4 Temmuz akşamı Arçelik LG’ye gittik ve işçilerle konuştuk. Röportaj vermekten ziyade sohbet etmeyi tercih ettiler. Coşkuları ve moralleri iyi olmasına rağmen, direnişi bırakıp giden arkadaşlarından dolayı buruktular. Sabah gelen çevik kuvvet işçilerin bir kısmını dışarıya çıkarmış ve dışarıya çıkan işçilerin tekrar fabrikaya girmesine izin verilmemiş. Onlar da dışarıya bekleyişlerini sürdürüyor. “Hapishane görüşünde gibiyiz” en sık yapılan espri. Hafta sonu olduğu için aileler de gelmiş durumda. Öğlen saatlerinde diğer fabrikalardan işçiler ziyarete gelmişler ve bu, işçilerin moralini yükseltmiş.

İşçiler fabrika koşullarından bahsediyorlar. “Ekonomik taleplerimiz sonra geliyor. İlk etapta Türk Metal sendikasının gitmesini istiyoruz. Sabahki görüşmemizde söyledik müdürlere. Ama onlar kesinlikle olmaz diyorlar. Sendika kendi yanlarında olduğu için başka sendika istemezler tabi” diyorlar. Eylemi bırakan arkadaşlarının başı önde olduğunu, yüzlerine bakamadıklarını belirtiyorlar. “Yıllardır aynı yerde çalışıyoruz, sendikaya karşı en çok laf söyleyip küfür edenler bunlar, ama direnişe bile geçemediler” diyerek tepkilerini dile getiriyorlar.

Direnişin yaygınlaştırılması için fabrika önünde beklemek dışında farklı eylem biçimlerinin devreye sokulması gerektiğini konuşuyoruz. Örneğin Koç’un merkezi İstanbul’da. Fabrika içine giremeyen işçiler de oralarda yürüyüşler örgütleyebilirler. Keza aynı bölgede bulunan fabrikalara direnişi duyurmak için yürüyüşler, bildiri dağıtımı, afişler yapılabilir. İşçiler bu önerileri konuşacaklarını belirtiyorlar. Ayrıca sosyal medya üzerinden direnişlerini duyurmak için sürekli mesaj attıklarını, fotoğraflarını paylaştıklarını belirtiyorlar. Renault’tan, Tofaş’tan, Ford Otosan’dan sürekli destek mesajları geldiğini anlatıyorlar. Birliklerini ve coşkularını üst düzeyde tuttuklarını, neşeli bir ortam sağladıklarını ve gerekirse günlerce burada kalacaklarını söyleyerek, “polis bizi ancak zorla çıkartabilir, kendi ayaklarımızla çıkmayacağız” diyorlar.

Bizim gittiğimiz saatler aynı zamanda iftar saatine denk geliyor ve oruçlu olanlar için bir yemek hazırlığı içindeler. Tam bu sırada işçiler yönetimin yemek gönderdiğini söyleyerek, bunu kabul edip etmeme üzerine oylama yapıyorlar ve bu “iyi niyet gösterisi”ni reddediyorlar. Dışarıdan gelen destekçilerin, ailelerin getirdiği yiyecekler ortak sofralarda toplanıyor ve paylaşıyor.

Yemeğin ardından sohbetler devam ediyor. Polisin ne zaman saldırabileceği üzerine tahminler yapılıyor; ağırlıklı görüş pazar günü sabaha karşı olacağı. Polis müdürünün adeta patronun müdürü gibi davrandığını, hatta görüşmelere girmek istediğini söylüyorlar. “Ancak biz onları görüşmelere katmadık” diyorlar. Polislerin kendilerine “Patron bize şikayette bulundu ve burayı boşaltacağız. Ya kendiniz çıkarsınız ya da zorla atarız” tehditlerinde bulunduklarını söylüyorlar. “Bir de kalkıp yönetimle aramızda arabuluculuk yapmaya soyunuyorlar” diyorlar.

Bugün Serapool ve Aremis işçileri ziyarete geldiği için mutlular. Son zamanlarda metal işçilerinin eylemlerine de değiniyorlar. “Belki o dönem yapmamız gereken bir şeydi bu, ama cesaret edemedik. Şimdi başardık, direniş öyle ya da böyle çok şey öğretiyor. Keşke diğer işçi arkadaşlarımız da burada olsaydı” diyorlar. Ama az kişi de olsalar, direnişte olanların tavrının belirleyici olduğunun farkındalar. “Kimseye direnmeden bir şey verilmiyor” diyorlar.

* * *

Direniş kazanımla sonuçlanınca da iş bitmiyor tabi ki. Bu kez de patronlar direnişe geçen öncül işçileri atmak için uğraşıyorlar, kazanımları gasp etmek istiyorlar. Bu aşamada da birliklerini korumak, örgütlü hareket etmek çok önemli. Onlar da “bu sahiplenışı göstereceğiz” diyorlar.

Bulunduğumuz süreç içinde ziyaretçiler de hiç eksik olmuyor. İşçilerin aileleri sürekli yiyecekler, battaniyeler vb. getiriyorlar. Gelemeyenlerin selamlarını iletip, en kısa zamanda geleceklerini bildiriyorlar. İşçiler de sürekli iletişim halinde dışarda bekleyenlerle. Bir şeyleri anlatmanın, yaşamının telaşı içinde bekleyişlerini sürdürüyorlar.

“Metal fırtınası”nın ardından yaşanan bu eylemler, saldırıların göğüslenebilmesi açısından da önemli. Elde edilebilecek kazanımlar yarına daha güçlü ve sağlam gidebilmenin taşlarını döşeyecek. Patronlar her ne kadar işten atma saldırılarıyla ve çeşitli baskılarla belli sonuçlar aldıklarını düşünseler de, işçilerin bilincinde oluşan sızmanın geldiği boyut daha önemli. Metal işçileri bu saldırıları da püskürtecektir.

Metal işçisi: “Süreç bitmedi, devam ediyor!”

Mayıs ayının ortalarında başlayan metal işçilerinin fiili grevleri büyük oranda bitmiş olsa da, yarattığı etki devam ediyor. Fiili eylemlerin biri biterken diğeri başlıyor.

Renault işçilerinin fitilini ateşlediği Bursa merkezli grev ve işgal eylemleri, taleplerin büyük oranda kabul edilmesiyle bitirildi. Neredeyse bütün işyerlerinde işçilerin temel taleplerinden biri olan “Türk Metal-iş olmaz, seçtiğimiz temsilcilerle sözleşme yapılsın” talebi kabul gördü. Ücretler konusunda her işyerinde farklı, ama birbirine yakın anlaşmalar yapıldı. İşyerlerinin yaptığı ücret iyileştirmelerinin dışında, metal patronları sendikası MESS de zaman isteyerek ek ücret iyileştirmesi yapacağını belirtti.

İşçilerin böyle bir eyleme kalkışacaklarını beklemeyen patronlar, direnişi bitirmek için kendileri açısından önemli tavizler verdiler. Fakat direnişleri bitirdikten sonra verdikleri sözleri tutmuyor, yaptıkları anlaşmalara uymuyorlar. İlk yaptıkları şey, direniş döneminde işçilerin kendi seçtikleri temsilcileri (onlar “sözcü” diyorlar) çıkarmak oldu. Renault dışında hemen hemen direnişe katılan bütün işyerlerinde işçi kıyımı yaşandı. Renault’ta da denendi, ama işçilerin buna üretimi durdurarak karşılık vermeleri, patrona geri adım attırdı ve attığı işçileri geri almak zorunda kaldı.

Kimi işyerlerinde onlarca, kimi işyerlerinde yüzlerce işçi işten atıldı. Mesela Tofaş’ta 150’nin, Ford Otosan’da 100’ün üzerinde. En trajik olanı da, Tofaş’ta atılan iki işçinin, Tofaş’ta Çelik-iş sendikası’nı örgütleyenler olması. Çelik-iş, kendi temsilcilerini sahiplenmeyerek sonrasında kitlesel işçi kıyımlarına yol açtı. Bu saldırılarda, işçilerin sendika tercinde kafa karışıklığı yaşamaları, ne yapacaklarının belirsizliği patronları cesaretlendirdi.

Tofaş (Bursa) Ego (Çorlu) Enpay (Kocaeli) işçileri dışında sendikal tercih yapan işçiler yok. Tofaş ilk sendikal tercih yapan işyeri oldu. Daha direniş devam ederken Tofaş işçileri Çelik-iş’e geçtiler. Ego ve Enpay ise, Birleşik Metal-iş’te karar kıldılar. Opsan, Ototrim gibi işyerlerinde Birleşik Metal’e geçmeler olsa da yetki almak için gerekli çoğunluğu elde edilmiş değil.

İşçilerin örgütlülük konusunda ne yapacakları belirsizliğini sürdürürken, patronların tam desteğini alan Türk Metal de boş durmuyor. İşçileri geri almak için her yolu deniyor. Patron ve Türk Metal baskısı,

sınırlı da olsa kimi işçilerin tekrar Türk Metal’e dönmelerini sağladı.

Direniş sürecinde taban komitelerini kurarak, birleşik güç oluşturan işçilerin, direnişten sonra “nasıl bir örgütlülük” içinde kalacaklarına karar vermemeleri, farklı tercihlere yol açtı. Birliği koruyamadılar. Ama süreç bitmiş değil. Metal işçileri ücretlerinde iyileştirmeler yaptılar. Mafyatik sendikacıları başlarından defettiler. Türk Metal’i tamamen silmeseler de artık Türk Metal istediği gibi davranamayacak. Yine önemli olan bir diğer husus da, fiili eylemlerin yolunu açmasıdır. Hangi işkolunda olursa, nerede bir haksızlık yaşanır, işçiler hemen üretimden gelen gücünü kullanarak şalter indiriyorlar.

Renault’ta neler oluyor?

Metal işçilerinin eyleminde Renault işçileri başı çekmişti, sonrasında da bu rolünü sürdürdü. Onlara bu gücü veren, direniş başlamadan önce “taban komitelerini” oluşturmuş ve oturtmuş olmalarıydı. Eylemlerini de basitten karmaşaya doğru yükselterek, sürecin fitilini yaktilar.

Bu örgütlülükleri ve sağladıkları birlikle, diğer işçilere örnek oldular. İşten atmaları engellediler, diğer işyerlerine göre daha fazla ücret almayı başardılar. Sonrasında ne yapacakları merak konusuydu. Yeni bir sendika mı, yoksa varolan sendikalardan birini mi tercih edeceklerdi? Belirsizlik devam ederken, bazı Renault temsilcilerinin Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak’la görüşmeleri şaşkınlık yarattı. Aynı zamanda Renault işçileri arasında tedirginliğe ve tepkilere yol açtı.

Kaporta bölümünde çalışan bir işçi şunları söylüyor: “Özellikle sözcülerin Türk Metal Başkanı ile görüşmesine herkes çok kızdı. Görüşmeyi hiç birimiz onaylamadık. Biz bu kadar eziyeti neden yaşadık? Bizim ödediğimiz aidatlarla işçi kanı dökenlerle yan yana gelmeleri, ister istemez sözcülere karşı bir güvensizlik oluşturdu.” Renault işçisini diğer fabrikalardan ayıran yanın, işten atmalara karşı sergilediği duruş olduğunu belirttikten sonra, “eğer birlikte hareket etmeseydik şimdi Renault’un durumu diğer fabrikalardan farklı olmazdı. Sendika konusunda bir an önce ne yapacağımıza karar vermemiz gerekir” diyor.

Bir hareket, hedefleri doğrultusunda harekete geçmezse, doğallığında birliğini koruyamaz, erime

başlar. Beklemek, patronların ve Türk Metal sendikasının işine yarıyor.

Bir işçi, “direnişin bitmesinden bu yana sandık kurulması ve mevcut sözcülerin seçimle güven tazelemesi gerektiğini belirttik. Fakat sözcüler bunu hep geçiştirdiler” diyor. Türk Metal’le yapılan bu görüşmeden sonra, seçim yapılmasının kaçınılmaz olduğunu belirten işçi, “işçiler bölünmeden bunu yapmalıyız. Kim ki bunun karşısına geçer, bu patrona ve Türk Metal’e hizmet etmek anlamına gelecektir” diyerek tepkisini ortaya koyuyor.

Renault’ta 8 yıldır çalışan başka bir işçi, uzun zamandır sözcülerle bölümlerde toplantı yapmadıklarını, sendika konusunda sorulan soruların “işler yoğun” şeklinde sözcüler tarafından geçiştirildiğini belirtiyor. “Biz de işçi bölünmeden hangi sendikaya üye olacağımıza hep birlikte kara verelim diyoruz. Eğer şimdi bunu yapmazsak yarın çok geç olacak.”

Montaj atölyesinde 15 yıldır çalışan bir işçi, örgütlenmede yaşanan sorunları şöyle anlatıyor: “Bu yola başladığımız zaman, bizde UET’lerde (en küçük üretim birimi), departmanlardan ve vardiyalardan toplamda 150 kişiye varan sözcü ve komite üyeleri olacaktı. Bunların bazılarını direniş öncesi bazılarını direniş sırasında tamamladık. Ancak her şey yukarıda 8 sözcüde toplandı, zamanla 5 bin işçi adına onlar karar verir duruma geldi. Bu da bir takım sorunlara neden oldu. Aşağıdaki temsilciler işin içerisine sokulmayınca, bilgilendirme de sağlıklı olmuyor. Öyle olunca sendika konusunda farklı düşünceler artmaya başladı... İşçinin güçlü olduğu bir anda istediğimiz bir sendikaya üye olmak varken, ısrarla bundan kaçılıyor. Bu yetmezmiş gibi işçinin nefret ettiği bir sendikacıyla görüşüyorsanız, kusura bakmayın, biz sizleri sırtımıza yeni sendika ağaları olun diye almadık. Bu işçi doğru yaptığınız her işte sizi taktir etti, yanlış yaptığınız da hesabını sormasını biliriz.” (9 Temmuz 2015, Evrensel)

Başta Metal işçileri olmak üzere bütün işçilerin gözü Renault’un üzerinde. Renault’un vereceği karar, özelde Metal işçilerini genelde bütün işçi sınıfını ilgilendiriyor. Daha fazla gecikmeden Renault işçisi kararını vermeli, öncü misyonuna uygun hareket etmelidir.

Ama ilk elde yapılması gereken, işçilerin onayını almadan Türk Metal’le görüşen temsilcilerin görevden alınması, sandık kurulup yeni temsilcilerin seçilmesidir.

Karadeniz halkı direniyor

Ülkenin dört bir yanı, dağları, tepeleri, suları, şimdi de yaylaları, kapitalizmin kar hırsıyla tarumar ediliyor. Kimi zaman altın, kimi zaman nükleer santral, kimi zaman yol denilerek, doğanın tahribatı sürüyor. Fakat buna karşı yükselen direniş de, birbirinden güç alarak, dersler çıkararak daha da büyüyor.

Buna son aylarda Artvin Cerattepe direnişi eklendi. Keza Karadeniz yaylalarını kapsayan ve adına "yeşil yol" dedikleri projeye karşı da birçok şehirde eylemler yapıldı. Giderrek daha kitlesel ve yaygın biçimde gerçekleşen bu eylemler, sonuç da getirdi. Direnişçi Artvin halkı bir kez daha kazandı.

"Cerattepe geçilmez!"

Artvin-Cerattepe'de Cengiz Holding'e altın arama ihalesi verilmiş ve ÇED'ten olumlu raporu alınmıştı. Bu karara karşı dava açan Artvin halkı kararı iptal ettirmişti. Buna rağmen Cengiz Holding, jandarma zoruyla altın aramaya kalkınca, Artvinliler de direnişi yeniden başlattılar.

19 Haziran'da Orman Bölge Müdürlüğü'ne yürüyerek, ağaç katliamına karşı nöbet tutmaya başlayacaklarını ilan ettiler. Ardından 21 Haziran'da Cerattepe'ye çıkıp nöbeti başlattılar. Yüksek, yağışlı ve sisli bir tepe olan Cerattepe'de kalabilmek için bir de kulübe yaptılar. Ayrıca güneş enerjisi ile kulübeye elektrik sağladılar. Günde 3-4 kişi dönüşümlü olarak nöbet tuttu. Bu süre zarfında birçok kurum ve

kişi dayanışma için Cerattepe'ye gitti.

25 Haziran gecesinde jandarma korumasında Cerattepe'ye doğru ilerleyen madenci şirketin önü, Kafkasör Yaylası'nda kesildi. Yola barikat kuran halk, jandarmayı da iş makinelerini de geçirmedir. Artvinliler şirketin yeniden gelebilme olasılığına karşı ateşler yakarak nöbeti sürdürdü. 2 Temmuz'da ise sokağa çıktı.

Binlerce kişi, Vali'nin şirket yanlısı tutumunu ve şirketin Cerattepe'ye yönelik saldırılarını kınadılar. "Vali istifa" sloganları ile Artvin sokaklarını inlettirler. "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Satılmış Vali kaçsa sattın bu halkı", "Madenci şirket Artvin'i terk et", "Bu şehir, bu halk satılık değil", "Cerattepe geçilmez Artvin yenilmez" sloganları ile yürüyenler, eylemin sonunda kent meydanında horon teptiler.

Artvin halkının bu direnişi, Cengiz Holding'i kaçırttı. Eylemlerin ardından 70 civarında avukat, Holdinge karşı en kitlesel davayı açtıklarını söylediler. Yaptıkları basın açıklamasında bir kez daha "Cerattepe geçilmez" dediler.

Fındıklı halkı yeni direnişlere hazırlanıyor

Rize'nin Fındıklı ilçesinde halk, bir süredir yeni bir HES projesiyle daha karşı karşıya kalmıştı.

Çayen Elektrik Üretim Sanayi ve Ticaret A.Ş. tarafından yapılması planlanan Taşdibi HES Projesi için Çevre ve Şehircilik Bakanlığı 18

Şubat'ta halk ile bir toplantı yapıldığını duyurmuş, bunun üzerine Fındıklı halkı da direnişe geçmişti.

Derelerin Kardeşliği

Platformu'nun öncülüğünde eyleme geçen halk, toplantının yapılacağı salona geldiğinde, ne devletin ne de şirketin temsilcilerinden kimsenin olmadığını gördü. Platform sözcüleri, ÇED toplantısının bilinmeyen bir tarihe ertelenmiş olduğunu öğrendiklerini, ama her gelişlerinde aynı şekilde karşılanacaklarını bildirdi.

Bu "bilinmeyen tarih" geçtiğimiz günlerde 22 Temmuz olarak duyuruldu.

Fındıklılılar, tarihin belli olması üzerine yeniden harekete geçti. Toplantılar yapılıyor, köy ve mahallelere afiş asılıp, bildiriler dağıtılıyor. Platform sözcüleri "Fındıklı halkı olarak doğamızı, onurumuzu, kültürümüzü, çayımızı, kıyımızı, suyumuzu, deremizi ve geleceğimizi korumak için 22 Temmuz'da da HES'lere Hayır diyeceğiz" diyorlar. Sadece HES'lerle değil, taşocağı, dere ıslahı, Yeşil Yol gibi projelere karşı da direneceklerini belirtiyorlar.

Fındıklı'da bugüne dek 24 HES projesi planlanmış, ancak verilen mücadele ile bunların hiçbirisi yapılamamış. Yaklaşık 8 yıldır Fındıklı'nın hiçbir vadisi ve deresi üzerinde HES yapılmasına izin vermeyen halk, son projeye de geçit vermeyecek!

Artvin halkının başarısı, Fındıklı dahil Karadeniz'e, oradan tüm ülkeye güç ve moral veriyor.

Kitleler giderek daha bilinçli bir şekilde, ormanına, dağına, tepesine, suyuna sahip çıkıyor. Kapitalizmin doymak bilmez kar hırsıyla doğayı tahrip etmesine ve doğadaki tüm canlılarla birlikte insanı da öldürmelerine izin vermemek için tüm gücüyle direniyor.

AKP'nin savaş çığırkanlığına tepki

Suriye'de son dönemde yeniden tırmanan AKP destekli IŞİD saldırılarını protesto etmek için DİSK, KESK, TTB ve TMMOB 2 Temmuz'da yürüyüş düzenledi.

Saat 19.00'da Taksim Tüneli'nde toplanan kitle "Halkların kardeşliğini ve barışı savunacağız" pankartının arkasında flamalar ve dövizlerle kortej oluşturdu. PDD, Kaldıraç, HDP, Halkevleri, EHP yürüyüşe flamalarıyla katıldılar. "Katil IŞİD işbirlikçi AKP", "Katil IŞİD Suriye'den defol", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarının atıldığı yürüyüş, Galatasaray Meydanı'na kadar sürdü.

Burada kurumlar adına yapılan açıklamada, IŞİD'in Kobane başta olmak üzere Suriye'nin birçok yerinde katliamlar gerçekleştirdiği, Türk devletinin ise bunu maddi ve manevi desteklediği belirtildi. Bu destekten derhal vazgeçilmesi ve yükseltelen savaş çığırkanlığına son verilmesi istendi. Savaşa karşı eylemlerin yükseltileceği vurgulandı. Tıpkı 1 Mart tezkeresinde olduğu gibi kitlelerin sokağa döküleceği ve savaşı engelleyeceği söylendi. Basın açıklaması sloganların atılmasıyla sona erdi.

Özgecan'ın katilleri yargılanıyor

Mersin'de vahşice katledilen Özgecan Aslan'ın katillerinin yargılanmasına 12 Haziran'da başlandı. Mahkeme öncesinden birçok ilde, kadın örgütleri yaptıkları açıklamalarla ve eylemlerle Özgecan'ın mahkemesine dikkat çektiler ve duruşmaya katılma çağrısı yaptılar.

Tarsus Adliyesi'nin konferans salonunda görülen ilk duruşmada, ülkenin dört bir yanından gelen kadın örgütlerinin yanı sıra, kitle örgütlerinin temsilcileri ve bazı milletvekilleri bulundular. Salonun küçüklüğü nedeniyle 79 barodan 100 avukat ile kitle örgütlerinin temsilcileri içeri alındı. Bilindiği gibi Özgecan'ın katledilmesinin ardından tüm barolardan bin avukat, Özgecan'ı savunmak için başvurmuştu.

Sabah başlayan duruşma akşam saatlerine kadar sürdü, yaklaşık 11 saati buldu. İlk dikkat çeken, iddianamenin önceki kadın cinayetlerinden farklı bir içerikte hazırlanmış olmasıydı. Sanıklar için alt sınırdan uzaklaşarak ceza verilmesi ve herhangi bir indirim yapılmaması talep ediliyordu. Kuşkusuz bunun en önemli nedeni, katliama karşı oluşan büyük tepkiydi. Bu durum, kadın cinayetlerine karşı toplumsal tepkinin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösterdi. Ayrıca mahkemede gülerek konuşan sanıklar, heyet tarafından uyarıldılar. Daha önceki kadın cinayetlerinde görülen sanıkların rahat tavırlarına heyetin müsamalı yaklaşımından bu sefer eser yoktu.

Sanıklar birbirini suçladı

Özgecan'ı canice katleden sanıklar, cinayeti büyük bir soğukkanlılıkla anlattılar. Baba ve oğul Altındöken, birbirini koruyan ifadeler verirken, suçu diğer sanık Fatih Gökçe'nin üzerine attılar. Mahkeme salonunda birbirlerinin üzerine yürüyen

sanıkları, jandarma engelledi.

Şoför Ahmet Suphi Altındöken'in Özgecan'ın kendisine küfrettiğini "şerefsiz" dediğini söylemesi, salonda bulunanların tepkisiyle karşılandı ve "biz de diyoruz" şeklinde bağırانlar oldu.

Aileyi temsilen duruşmada bulunan Özgecan'ın amcası, katillerin bu anlatımları üzerine, mahkeme heyetinden "bugüne kadar faili meçhul kalmış cinayet ve tecavüzlerle ilgili sanıkların bağının araştırılması"nı istedi. Zaten sanıkların eşlerine de şiddet uyguladığı, Fatih Gökçe'nin eski eşine şiddet uygulamaktan iki sabıkası bulunduğu ortaya çıktı. Suphi Altındöken'in eşi de tanık olarak verdiği ifadede, 6 yıllık evliliği içerisinde eşinden sürekli şiddet gördüğünü ağlayarak anlattı.

Özgecan'ın amcası ise şöyle konuştu: "122 gündür cehennem hayatı yaşıyoruz, ateşin içindeyiz. Özgecan, aile ve kendi adıma öyle bir karar istiyorum ki, dünyaya ve ülkemize örnek olsun. Çocuklarımızın başına gelme ihtimali bertaraf olsun. Canilerin ruhundaki sapıklıklar ortaya çıkmasın."

Mahkeme heyeti, kitle örgütlerinin davaya müdahil olma isteklerini reddetti. Sanıkların tutukluluk hallerinin devamına, bir sonraki duruşmanın 9 Eylül'de yapılmasına karar verdi.

KADEM protesto edildi

AKP'ye yakınlığı ile bilinen KADEM'in mahkeme önüne gelmesi tepkilere yol açtı. Duruşmanın görüldüğü adliye binasının önünde toplanmış olan diğer kadın örgütleri, "AKP'nin kadın düşmanını söylem ve uygulamalarını eleştirmeyen bir örgütün Özgecan hakkında konuşamayacağını" söylediler.

KADEM'in "Özgecan'ın 'masumiyeti' siyasete alet edilemez" sözü, "kadın cinayetleri politiktir" sloganını yükselten kadın örgütleri tarafından protesto edildi. KADEM'in oradan gitmesini isteyen örgütler, oturma eylemi yaptılar. Polis, KADEM'in önüne barikat kurarak onları korumaya aldı.

Hatırlanacağı üzere, Özgecan'ın katledilmesinin ardından yükselen tepkiler üzerine Erdoğan, kızlarını Özgecan'ın ailesine taziye göndermişti. AKP döneminde kadın cinayetleri yüzde 1400 arttığı halde, AKP kendini aklayabilmek için Özgecan'a sahip çıkar görünüyor. Öyle ki Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı da, Özgecan'ın duruşmasına müdahil olarak katılmak için başvuruda bulundu.

Kadın örgütlerinin KADEM'e tepkisi, aynı zamanda AKP'nin bu iki yüzü tutumuna karşıydı. Burjuva basın, olayı "kadın örgütleri arasında gerginlik" şeklinde verdi ve KADEM'i mağdur göstermeye çalıştı. AKP'li yetkililer de KADEM'in

arkasında saf tuttular. Emine Erdoğan, KADEM'in düzenlediği konferansa katılarak, Özgecan'ın duruşmasında yapılanları kınadığını söyledi ve KADEM'e destek verdi.

Kadın cinayetleri sürüyor

AKP'nin Özgecan konusunda bu sahte gösterileri sürerken, kadın cinayetleri hızından hiçbir şey kaybetmeden sürüyor. Öyle ki, duruşmanın yapıldığı sıralarda bile Özgecan'ın yaşlarında bir kadın katledildi. Bu yılın daha yarısı dolmamışken, 145 kadının katledildiğini belirtiliyor.

Muğla'nın Ortaca ilçesinde katledilen 18 yaşındaki Cansu Kaya için, birçok yerde gösteriler yapıldı. Haziran başından bu yana Muğla'da 4 kadının öldürüldüğü belirtildi ve "Özgecan Yasaları çıkarılsın" denildi. Bilindiği gibi, **kadınları öldüren, tecavüz eden, şiddet uygulayan erkekler, mahkemelerde "iyi hal" indiriminden yararlanıyor, çok az bir ceza ile adeta ödüllendiriliyor.** Mahkemelerin bu tutumu, kadın cinayetlerini daha da arttıran bir rol oynuyor. Geçtiğimiz günlerde 70 yaşında engelli bir kadına tecavüz edenlere bile "iyi hal" uygulandığı görüldü.

AKP hükümeti döneminde artan kadın cinayetlerinin yanı sıra kadın haklarına dönük gasplar da devam ediyor. Anayasa Mahkemesi, resmi nikah olmaksızın imam nikahı kıyan imam ve çiftlere hapis cezası öngören düzenlemeyi iptal etti. Bu karar, imam nikahının yaygınlaşması anlamına geliyor. Ayrıca kadınların yasal olarak hiçbir şey talep edememesinin ve çocuk gelinlerin artmasının da önünü açıyor.

Kadın cinsinin "ikinci sınıf" görülmesi, aşağılanması, saldırılara, cinayetlere maruz kalması, yeni bir durum değil kuşkusuz. Sınıflı toplumlara özgü bir sistem sorunu. Ancak dinci-gerici zihniyetin bu sorunu daha da depreştirdiği kesin. AKP'nin 13 yıllık hükümeti döneminde yaşamın her alanında getirdiği yasalar ve uygulamalar, kadına yönelik baskı ve şiddeti de arttırdı. Ancak sorun AKP ile sınırlandırılmayacak kadar köklü ve derin.

Özgecan'ın katledilmesinin ardından yükselen eylemlerin sadece katil veya katillere değil, sisteme yönelmiş olması, bu açıdan çok önemliydi. "Yasta değil isyandayız" sloganı öne çıkmış ve ülke çapında eylemler yükselmisti. Özgecan'ın mahkemesi de, iddianameden heyetin tavrına kadar değişimle, toplumsal mücadelenin sonuçlarını gösteriyor.

Bu durum, kadın cinayetlerine karşı mücadelenin, sadece kadınlar tarafından ve erkeklerle karşı değil, bir bütün olarak toplum tarafından ve sisteme karşı yürütülmesi gerektiğini bir kez daha kanıtıyor.

Tel Abyad savaşı ve ötesi

Suriye'deki savaş, geride bıraktığımız Haziran ayından itibaren yeni bir evreye girdi. Kobane ve Cizire kantonları birleştirildi ve IŞİD Tel Abyad'dan (Gire Sipi) sürüldü. Türk devleti bu duruma büyük tepki gösterdi. IŞİD'in doğrudan destekçisi Erdoğan “buna izin vermeyiz” diye meydan okudu; ancak bunu somut bir saldırıya dönüştürmeyi başaramadı. Ekim 2014 tarihinden bugüne öne çıkmakta olan Rojava'nın durumu, Suriye savaşının dengeleri içinde oldukça önemli bir hale geldi.

Kobane direnişi dengeleri değiştirdi
Dönüm noktası 2014 Ağustos'u'nda, Şengal'deki Ezidilere saldıran IŞİD karşısında YPG'nin, küçük bir birlik ile direnişi oldu. **Bütün dünyanın dikkati Ezidi katliamına çevrilmişken, bir avuç gerilla IŞİD'i durdurmayı, Ezidileri kurtarmayı başarmıştı.**

Üstelik bu başarı, Haziran 2014'ten itibaren üç ay boyunca karşısına çıkan herşeyi ezip geçen, vahşi katliamlarla kitleleri sindiren, Irak ordusunu püskürten, peşmergeyi ilk hamlede süpüren ve bu saldırganlığı ile tüm dünyaya korku salan IŞİD karşısında gerçekleştirilmişti. Bu nedenle etkisi çok daha büyük, yankısı çok daha kuvvetli oldu.

Mahmur kampının savunması da bu etkiyi güçlendirdi. BM'nin güvencesi altında, peşmergenin koruma alanı içinde bulunan Mahmur kampı, IŞİD saldırıları başladığında, Kürt gerillalar tarafından kontrollü biçimde boşaltılmış, halk güvenli bölgelere taşınmış ve birkaç gün içinde

kamp geri alınmıştı.

İkinci adım, YPG-YPJ güçlerinin kendi topraklarında, Kobane’de gösterdiği direniş oldu. Kobane halkı bir bütün olarak, yaşam hakkını savundu. Ölümüne bir direnişle IŞİD'i durdurmayı başardı. Kendi mücadelesinin haklılığına ve gücüne inanmış her halk gibi, saldırgan karşısında diz çökmektense, direnerek ölmeyi tercih etti. Ve her haklı-doğru direnişte olduğu gibi kahramanlıklar, destanlar, simgeler yarattı.

Benzer bir direniş, 2013 yılında Cizire Kantonu'nun Serekaniye bölgesinde yaşanmıştı. Bu defa el Nusra'nın saldırılarına ve vahşetine karşı çok güçlü bir direniş gösterilmiş ve el Nusra püskürtülmüştü. Ancak **bu direniş, Kobane kadar etkili bir kamuoyu oluşturmayı başaramamıştı.**

Bunun iki nedeni vardı. Birincisi, IŞİD'in “durdurulamaz” ve “yenilmez” imajı ile birlikte gerçekleştirdiği vahşi katliamlar, infazlar, dünya halkları üzerinde, herhangi bir el Kaide örgütünden ya da el Nusra'dan çok daha büyük bir korku ve nefret oluşturmuştu. Zaten IŞİD bunu hedefleyerek infaz ve katliam görüntülerini doğrudan internet sitelerinden yayınlıyordu.

İkinci ve daha önemli neden ise, PKK ve HDP'nin, Kobane direnişini uluslararası kamuoyuna duyurmak için çok daha etkili bir kampanya yürütmeleriydi. Özellikle Kobane'de çatışmaların doruk noktasına çıktığı 6-7 Ekim günlerinde, dünyanın dört bir yanında Kürt halkı ayağa kalktı, eylemler gerçekleştirdi. Öyle ki,

Kobane için eylem yapılmayan ülke kalmadı. Yanısıra, PKK ve HDP temsilcileri, emperyalist kurumları harekete geçirmek için de etkili bir çalışma yürüttüler. Bunun sonucunda Kobane direnişi sürerken, PYD eşbaşkanı Salih Müslim, emperyalist ülkelerde temaslar gerçekleştiriyordu.

Üstelik bu direnişin kimi unsurlarını etkili biçimde öne çıkarmayı da başardılar. Mesela kadın gerillaların kahramanlıkları destansı bir biçimde dünya medyasına taşındı. Keza IŞİD tarafından infaz edilirken, diğer infazlarda olduğu gibi boynunu eğip beklemeyen, son nefesine kadar IŞİD'e tehdit ve sloganlarını sürdüren gerilla görüntüsü bir sembole dönüştürüldü. Son on yılda, “Müslüman” olmak ile “şeriatçı” olmak giderek ayrılaştırlırken, Ortadoğu'nun göbeğinde, “Müslüman” ama “laik” bir halk olduklarının görülmesi, Hristiyan dünyadaki sempatiyi artıran bir başka unsurdur. 400 bin nüfuslu bu küçük kentlin adı, bütün dünyanın belleğine kazınmıştı artık.

Bütün bu unsurlar, dünya halklarının gözünde, Kobane'nin yiğit halkına karşı saygı ve sahiplenmeyi güçlendirirken, emperyalistler de bu durumdan faydalanma çabasına giriştiler. ABD, Ekim 2014'te Kobane'de savaş sürerken, Erbil-Duhok'ta Barzani aracılığıyla düzenlediği bir toplantıda PYD'yi esir almaya çalıştı. 8 Şubat 2015'te Fransa Cumhurbaşkanı Hollande, Elysee Sarayı'nda PYD Eşbaşkanı Asya Abdullah ile YPJ Komutanı Nesrin Abdullah'ı hem de biri yöresel, diğeri askeri kıyafetleriyle ağırladı. Rusya, Moskova'da özel görüşmeler gerçekleştirdi.

PKK ve Abdullah Öcalan, Suriye savaşı başladığı andan itibaren PYD'yi ABD ile işbirliği yapması ve Esad'a karşı savaşması konusunda zorluyordu. Ancak bu zorlama karşılık bulmuyordu. Çünkü PYD için Esad bir “düşman” değildi, kendisine karşı bir tehdit de içermiyordu; bu nedenle kendi alanını koruma dışına çıkmıyor, kendisine saldıran bir çete olmadığı sürece Suriye savaşına fazla karışmıyordu. Kobane direnişi ve emperyalist ülkelerin baskısı, PYD'nin hedeflerini de, savaşın dengelerini de değiştirdi.

Savaş Kobane sınırlarının dışına taşı Kobane’den sonra PYD, artık savaşı kendi sınırları içinde vermekle yetinemeyeceğini görmüş oldu. Bir taraftan IŞİD'in tutumu, diğer taraftan ABD'nin beklentileri, dahası PKK ve Öcalan'ın baskısı bunda etkili oldu. IŞİD için, Kobane'deki yenilgi önemli bir zaaf anlamına geliyordu. Kendi “yenilmezlik”

uluslararası kamuoyunda meşruiyetini sağlamak istiyordu; bu nedenle, “yerli” Suriyelilerden “direniş” güçleri oluşturmaya çalıştı. Başaramadı. Ardından “taşıma” Suriyelilerle, Türkiye’de yapılan toplantılarla vb. “ite-kaka” bir ÖSO kurdu. Ancak ÖSO bir taraftan iç kavgaları bir türlü bitiremedi, diğer taraftan Esad'ın ordusuna karşı etkili bir savaş yürütemedi. Ardından IŞİD sürüldü piyasaya.

Rakka'nın da hedeflenmesi gerektiğini savunan, IŞİD'i yenmekle yetinmeyip elindeki bütün toprakları alarak yoketmeyi ileri süren yazılar yazıldı. Böylece kitleler de buna hazırlanmış oldu. İlk olarak Şubat ayında Kobane'nin güney cephesine doğru bir hareket başlatıldı. Türk devletinin prestij sorunu olarak savaşın başından itibaren tartışılan Süleyman Şah Türbesi bu bölgede,

Kobane'nin 35 km. güneyinde, Halep’e bağlı Karakozak Köyü'ndeydi. IŞİD'in elinde olan bu bölge, PYD tarafından temizlendi, ardından TSK, Kobane'den geçerek PYD'nin eskortluğunda bölgeye gidip Süleyman Şah Türbesi'nde bulunan emanetleri aldı ve Kobane sınırları içinde bulunan Eşme Köyü'ne taşıdı.

Sonrasında YPG, Kobane çevresindeki tek tek küçük yerleşim birimlerini de IŞİD'den temizleyip topraklarına kattı. **Güney’de IŞİD’i Sırrın ve Ayn İsa’ya kadar püskürttü. Ardından Tel Abyad ile Kobane arasındaki küçük köyler ve mevzilere doğru saldırı başlatıldı.** Haziran ayının başında, artık Tel Abyad önlerinde çatışmalar yoğunlaşmıştı.

Asıl büyük saldırı ise, 15 Haziran günü Tel Abyad’a gerçekleşti. ABD'nin hava desteğiyle yürütülen bir harekattı bu. Keza, Burkan el Fırat (Fırat Volkanı) adını taşıyan silahlı bir grup da YPG-YPJ ile birlikte savaşıyordu. **Bugüne kadar adı hiç duyulmamış olan Burkan el Fırat, ÖSO’ya bağlı bazı İslamcı gruplar tarafından oluşturulmuştu. ABD’nin “ılımlı İslamcı muhalefet” projesinin bir parçasıydı ve bugüne kadar savaşta bir etkinlikleri de görülmemişti.** Görünen o ki, asıl misyonları YPG'nin yanında doğrudan ABD işbirlikçisi bir savaş grubu olarak yer almaktı.

Zaten Tel Abyad savaşı da ABD'nin inisiyatifli altında gelişti. Önce ABD IŞİD noktalarının bombalayarak püskürtüyor, böylece YPG-YPJ ve Burkan el Fırat güçleri kalanları “süpürerek” ilerliyordu. İki gün içinde Tel Abyad'ın tamamı YPG ve Burkan el Fırat ittifakının eline geçti.

Tel Abyad IŞİD açısından son derece önemli bir bölgeydi. **Türkiye’den Rakka’ya (yani IŞİD’in “başkenti”ne) uzanan en doğrudan yol Tel Abyad üzerinden geçiyordu.** IŞİD'in Türk devletinden ne kadar büyük bir destek aldığı, Tel Abyad saldırısında bir kere daha somut kanıtlarla ortaya çıktı. Hastanelerde Türk eczacılık şirketlerinin kargo paketleri, ölen bir IŞİD'linin üzerinde Akçakale Kaymakamlığı tarafından verilmiş bir AFAD kimliği bulundu. Hem lojistik, hem de IŞİD savaşçılarının geçiş noktasıydı Tel Abyad. Yaralılar buradan Türkiye’ye gönderiliyor, silah ve cephane bu yol üzerinden taşınıyordu. Bu nedenle Tel Abyad'ın IŞİD'in elinden alınması, savaşın dengeleri açısından son derece büyük ve stratejik bir öneme sahipti.

mitini kıran bu küçücük kente karşı yeni saldırılar peşindeydi. PYD için artık, IŞİD'i kendi topraklarında beklemek yerine, üzerine giderek yenilgiye uğratmak gibi yeni bir hedef şekillenmek zorundaydı.

PKK ve Öcalan için Kobane ve Rojava, “devlet olma” hedeflerinin yeni simgesiydi. İlk Kürt devletinin Irak Kürdistanı olacağı düşünülüyordu; ancak Irak'taki dengeler ve ABD'nin engellemeleri Barzani'nin bu adımı atmasını sürekli durduruyordu. **Rojava ise, savaşın içinde bu hakkı kazanmaktaydı; bu nedenle “devlet” kurmaya daha yakındı.** PYD'nin güç kazanması PKK'nın Türk devletiyle yürüttüğü “çözüm süreci” konusunda en büyük dayanağı olmuştu artık. PKK'nın siyasal gücü uluslararası konjonktürde PYD'yi güçlendiriyor, PYD'nin gücü PKK'nın Türkiye içinde iddia ve hedeflerini artırıyordu. Bu nedenle PYD'yi ABD ile daha açıktan işbirliğine zorluyordu PKK. Bir de topraklarını genişletmeye...

Suriye'de savaş sürüyordu. Ve savaşma gücü daha yüksek olan kesim, yeni topraklar elde ediyordu. Birçok kasaba ve köy, savaşın başından buyana sayısız kez el değiştirmişti. Bu koşullarda, savaş gücünü kanıtlamış olan PYD'nin de harekete geçmesinin önünde bir engel yoktu. **Aldığı her karış toprak, sonrasında Rojava Kürt devletinin sınırlarını belirleyecekti.** Kobane zaferi, bu hedefi de PYD'nin önüne koymuş oldu.

ABD emperyalizmi açısından ise, savaşın başından beri hedeflediği en etkili “muhalif” gücün artık şekillenmesi sözkonusuydu. Suriye’de Esad’a karşı desteklediği bütün “muhalif”ler elinde patlamıştı. Aradığı bütün kriterler PYD’de toplanmış durumdaydı.

ABD, öncelikle Esad’a karşı verdiği savaşın,

IŞİD sadece Irak ve Suriye’deki Sünni bölgeleri “kurtarmayı” başarmakla yetinmemiş, Nijerya’dan Libya’ya kadar çok geniş bir alanda etkinlik kurmuştu; ancak bu defa da dünya halklarının nefretini çekmişti. Üstelik bu nefret sadece IŞİD’e karşı değil, onun arkasında olduğu açıkça kanıtlanan ABD emperyalizmine karşı da yönelmişti. Bu IŞİD belasını dünyanın başına saldırdığı için büyük bir nefret oluşmuştu ABD’ye karşı. İnsanlık, IŞİD’e bakınca ABD’ye karşı tepki duyuyordu. Böylece IŞİD bölgede ABD’yi güçlendiren değil, prestij kaybettiren bir unsura dönüşmüştü.

ABD’nin yaslandığı bütün bu güçler, dünya kamuoyunda ABD’nin haksız savaşının somut kanıtı olarak ortada duruyordu. Onların meşruiyet kazanamaması, ABD’nin savaşınının gayrimişruluğunun sembolüydü. Dünya halkları nezdinde, ABD’nin işgalci, sömürgeci yüzüydü Suriye’de yaşananlar.

Bütün bu başarısızlıkların üzerine, PYD son derece büyük bir önem kazandı ABD emperyalizmi açısından: “Yerli”ydi, savaşma gücünü kanıtlamıştı, dünya halklarının desteğini kazanmıştı. Bu koşullarda, ABD'nin Esad’a karşı savaşımını, Ortadoğu'daki hegemonya mücadelesini yeniden meşru zemine oturtmasının koşulları şekillendi.

ABD desteğiyle Tel Abyad savaşı
Gerek ABD emperyalizminin baskısı, gerekse PKK'nin hedefleri aynı rotayı gösteriyordu. **Savaşın bütün dengeleri, PYD’yi Kobane dışına ilerlemeye, yeni topraklar elde etmeye zorluyordu.** Zaten Şubat ayından itibaren, Kürt basınında sürekli olarak “Kobane'nin kurtarılması yeterli değil” içerikli, Tel Abyad, Cerablus ve

Şaşırtıcı olan, IŞİD'in kayda değer bir direniş gerçekleştirmeden Tel Abyad'dan çekilmesi oldu. Bu da, IŞİD'in ABD ile olan bağının bir başka göstergesiydi. Daha önce de savaşın rotasının belirlendiği kritik durumlarda bu ilişkiyi görmüştük. Mesela IŞİD Musul'u işgal edip sonra Barzani'nin bölgesine doğru ilerlemeye başladığında, petrol rafinerilerine yaklaştığında ABD tarafından durdurulmuş ve yönü yeniden Bağdat'a döndürülmüştü. Keza Kobane direnişi sırasında Rakka'dan yola çıkan IŞİD konvoyunun Kobane'ye varıncaya kadar, çölün ortasında açıktan ilerlediği; Kobane'nin önüne, Suruç'tan görülebilecek noktaya geldiği zaman ABD tarafından bombalanmaya başladığı biliniyordu. Dahası, ABD'nin "Kobane'ye yardım" olarak havadan attığı silah konteynırlarının bir kısmı "kazayla" IŞİD'in eline geçmişti. Şimdi Tel Abyad'ın boşaltılması da, YPG ve Burkan el Fırat'ın savaşma gücünden ve ABD bombardımanının etkisinden çok, IŞİD'in fazla direnmeden geri çekilmesiyle ilgili bir durumdu.

AKP'nin savaş planı

AKP ve Erdoğan şimdi Kürt hareketine tehditler savuruyor, Suriye'nin kuzeyinde bir devlet oluşmasına izin vermeyeceğini söylüyor. Genelkurmay toplantıları, MİT görüşmeleri, sınıra asker sevkıyatı, hendek kazılması vb peşpeşe yaşıyor. Bütün bunlar AKP'nin bir savaş hazırlığı içinde olduğunu gösteriyor.

Gerçekte ise, **AKP'nin bir Suriye savaşına girme ihtimali son derece düşük.**

En başta, bu savaşa girdiği taktirde bütün emperyalist güçleri karşısında bulacak. Esad'ın destekçisi olan Rusya ve Çin elbette Türkiye'nin Suriye'ye savaşa girmesini onaylamaz. Yanısıra ABD de, Suriye'de oluşturmaya çalıştığı dengeleri bozacağı için Türkiye'nin kontrolsüz biçimde savaşa girmesini istemeyecektir. Obama'nın konuşmalarından çeşitli ABD'li gazetelerin yazılarına kadar birçok defa bunu ifade ettiler zaten. Bunlara, Ortadoğu'nun en etkili gücüne dönüşen İran'ın tepkisini de eklemek gerekir. Bugün Suriye savaşında, AKP'nin kontrolsüz hareketlerini onaylayacak tek bir devlet bile yoktur.

İkincisi, Suriye savaşına girmek, bu koşullarda doğrudan PYD ile savaşa girmek anlamına geliyor. Ve bu savaş, Suriye ile sınırlı kalmaz, Türkiye'nin kendi içinde de bir savaşa dönüşür. Kürt hareketi, Rojava'ya dönük bir saldırı sözkonusu olduğunda, bulunduğu her yeri yangın yerine çevireceğini açıkladı zaten.

Üçüncüsü, içte güç ve kitle desteğini kaybetmiş bir hükümetin, savaş gibi son derece önemli ve kitle desteği gerektiren bir kararı alması o kadar da kolay değildir.

Bütün bunlar, Türkiye'deki savaş hazırlıklarının tepkiyi ifade etmekle sınırlı olduğu gösteriyor. 911 km.lik Türkiye-Suriye sınırın 400 km.si artık PYD'nin kontrolü altında. IŞİD ile en önemli bağlantısını kaybetti AKP hükümeti. Cerablus sınırı hala IŞİD'in kontrolü altında, ancak bu yeterli gelmiyor. Bu yüzden öfkeyle açıklamalar yaparak bir çıkış aramaya çalışıyor.

ABD emperyalizmi, Suriye'de yeni bir hamleye girişiyor. Bugüne kadar radikal İslamcılarla, ılımlı İslamcılarla, şeriatçı çetelerle, AKP hükümetiyle başaramadığı savaşı yeni bir hamleyle yükseltmek istiyor.

Kürt hareketinin savaş gücü ve halklar nezdindeki meşruiyeti, ABD'nin en çok işine yarayacak unsur. Kürt hareketi ise, bir kez daha, kendi devletine ulaşmak için ABD ile işbirliğini geliştiriyor.

ABD'nin Ortadoğu'da hegemonya savaşı, Afganistan, Irak, Libya ve Suriye'nin ardından, bütün Müslüman ülkelerde halklar üzerinde yıkımlara, vahşete neden oldu.

Radikal islam her geçen gün güç kazanıyor, etki alanını artırıyor, savaş ve terör ile halklar üzerinde baskı kuruyor. Milyonlarca insan göç ediyor, açlığın, yoksulluğun pençesinde, yabancı topraklarda savrulup duruyor.

Dünya halklarına kan ve acıdan başka hiçbir şey getirmeyen ABD emperyalizmi, bundan sonra da hiçbir halka barış, umut ve refah vaatetmiyor.

Kobane'de bombalı saldırı

IŞİD çeteleri, 25 Haziran günü sabah saatlerinde Kobane'ye saldırı başlatı. Önce Kobane kent merkezinde bombalı intihar saldırısı düzenlendi, ardından, Kobane'nin 30 km güneyindeki Berxbotan köyünde katliam gerçekleştirildi.

Sabaha karşı 4.30 civarında Mürşitpınar kapısında meydana gelen patlamanın ardından, saat 5 civarında, kent merkezinde bulunan Kaniya Kurda Mahallesi, Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü'ne ait hastane, Botan mahallesi ve Hacı Reşat Cami'sine de saldırı düzenlendi.

Köyde gerçekleştirilen saldırıda ise, saldırı başladığı anda köyden kaçabilen az sayıda kişi dışında, kadın çocuk demeden büyük bir katliam gerçekleştirildi.

Katliamın başlamasından birkaç saat sonra büromuzu arayan bir kişi, saldırının gerçekleştiği köyde akrabalarının olduğunu söyleyerek şunları anlattı: Saldırı başladığı anda köyden kaçmayı başaran bir akrabası kendisini aramış. IŞİD çetelerinin köye yaptığı baskın sırasında bir çok insan habersiz yakalanmış, akrabalarından sadece kendisi kaçabilmiş, köyde kalanlardan hiçbir haber alamıyor, hiçbir bağlantı kuramıyor, onlarla ilgili hiçbir bilgiye ulaşamıyormuş. Geride kalanlarının hepsinin katledildiğini tahmin ediyormuş, bunu "hiçbirinin sağ kurtulması mümkün değil" sözleriyle ifade etmiş.

Bizi arayan kişi, köydeki akrabasıyla bu konuşmayı yaptıktan sonra, ondan da bir daha haber alamadığını, telefonla ulaşamadığını, onun da hayatından endişe ettiğini anlattı.

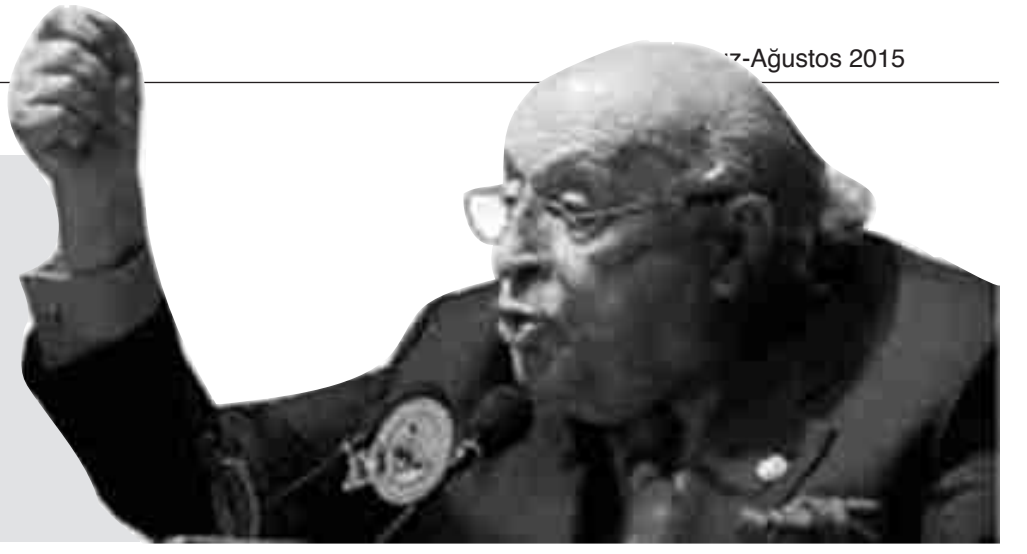
ANHA'nın Kobane Şehit Aileleri Kurumu'ndan elde ettiği bilgilere göre, çetelerin saldırılarında Kobane kanton merkezinde 126, Berxbotan'da ise 26 olmak üzere toplam 152 kişi katledildi. Suriye İnsan Hakları Gözlemevi ise, katliamda şu ana kadar ölenlerin sayısının 146 olduğunu duyurdu. Yetkililer yüzlerce yaralı olduğunu, ölü sayısının artmasından endişe ettiklerini duyuruyorlar. Yaralıların bir kısmı, sınırı geçerek Suruç'ta hastanelere yatırıldılar.

Saldırının ardından yapılan değerlendirmelerde, IŞİD çetelerinin YPG giysileriyle yaya olarak Türkiye sınırından, arabalarla Halep'ten Kobane'ye saldırıya geçtiği, bu arada ÖSO içindeki bazı gruplardan destek aldığı kesinleşti.

Ortaya çıkan tablo, Kobane'deki gelişmelerden rahatsızlık duyan, YPG-YPJ güçlerinin Tel Abyad'a ilerleyişine tepki gösteren AKP hükümetinin, bu saldırılarla ilgisini göstermeye yetiyor. Anadolu Ajansı, daha saldırılar başlamadan önce kamera kaydına başlayarak, adeta IŞİD'in "basın sözcülüğü" görevini üstlendiğini gösteriyor. Devletin aksi yöndeki bütün açıklamalarına rağmen, çetelerin Kobane'ye Türkiye üzerinden girmiş olduğu da reddedilmez biçimde kendini gösteriyor.

Demirel de eceliyle öldü!

Evren'in ardından yaklaşık bir ay kadar sonra Demirel de eceliyle öldü! O da Evren gibi "devlet töreni" ile uğurlandı. Tek farkla; Evren'in cenazesine günün burjuva siyasetçileri katılmazken, Demirel'in cenazesinde hepsi sıraya dizildi. Kılıçdaroğlu bile, Isparta'daki cenazeye yetişmek için koştu. Isparta-İslamköy'deki 58 bin metrekare olduğu söylenen (Anıtkabir'den sonraki en büyük) anıt mezara, hep birlikte yolcu ettiler. Bayraklar yarıya indi, 3 günlük yas ilan edildi ve günlerce "Demirel güzellemesi" yapıldı...

Ne de olsa **Demirel'in faşist karakteri Evren kadar teşhir olmamıştı**. Dahası, askeri darbeye karşı duran bir "demokrasi aşığı" gibi lanse edilmişti. Seçimle işbaşına gelmiş ve askeri darbelerle görevinden alınmış olması, "demokrat" ilan edilmesine yetiyordu! Oysa **her askeri darbede, kendi deyimiyle "şapkasını alıp giden", hiçbir direnişte bulunmadığı gibi, onun zeminini hazırlayan, hatta destekleyen bizzat kendisiydi**.

Son yıllarda bilinçli bir şekilde çarpıtıldığı gibi faşist olmak için illa ki "asker" olmak ve "darbe" ile gelmek gerekmiyor. Faşist liderler pekala seçimle de işbaşına gelebiliyorlar. Hitler'den Mussolini'ye tarihte birçok örneği var. Demirel de, seçimle gelen bu liderlerden biridir. Buna karşın Demirel güzellemesi ve ona "demokrat" payesinin verilmesi yeni değildir.

'90'lı yılların başında "Konuşan Türkiye" sloganıyla, kitlelerde cuntaya karşı oluşan tepkiyi kullandı. "Pembe karakollar"la işkencenin biteceğini vaadetti. Değişmiş gibi yaparak yeniden başbakanlık koltuğuna oturdu. Dönemin sosyal-demokrat partisi SHP ile koalisyon kurarak, halkta umut ve beklenti havası yarattı ve rejime "nefes borusu" oldu. **'80 öncesi "Milliyetçi Cephe" (MC) hükümetlerinin başında yer alıp, binlerce devrimci ve demokrasinin katledilmesinin müsebbibi değilmiş gibi, demokrasinin havarisi kesildi**. Ve o günün liberalleri, reformistleri de "Demirel değişti" diyerek, bu maskenin tutmasında büyük bir rol oynadılar. Tıpkı Erdoğan'ı "statüko"ya karşı "değişim"in, "ordu"ya karşı "demokrasi"nin simgesi olarak pazarladıkları gibi...

Elbette bu tür pazarlamalarının belli bir süresi vardır. Nitekim "demokrat" Demirel de, Özal'ın ölümünün ardından **cumhurbaşkanı olduğu yıllar boyunca, kontrgerilla cinayetleri, kayıplar ve katliamlarla Türkiye'nin en karanlık dönemine imza atmıştır**. Fakat Demirel'in suçları bunlarla sınırlı değildir. Onun suç dosyası hem oldukça kabarıktır, hem de daha eskiye dayanır.

Bir siyasi kimlik olarak ortaya çıktığı andan

itibaren, devletin her tür kirli işini yapan-yaptıran biri olmuştur Demirel. Zaten Menderese-Bayar kliğinin devamcısı olarak ortaya çıkmış, onların "Demokrat Parti"sini, "Adalet Partisi" adıyla sürdürmüştür. **'70'li yıllar boyunca kontrgerilla cinayetlerinden sivil-faşist saldırılara kadar estirilen tüm terörden birinci derecede sorumludur**. Buna karşın **"bana milliyetçiler cinayet işliyor dedirtemezsiniz" diyecek kadar da pişkindir. Öğrenci eylemleri sırasında "yollar yürümekle aşınmaz" diyerek sözde hoşgörü gösteren, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinde ise polise vur emri verip 5 işçiyi öldürten de Demirel'dir. Denizlerin idamı için mecliste en önde cansiparane el kaldıran, sonra da arkasına dönüp kimlerin el kaldırıp kaldırmadığını kontrol eden de...**

Sivas'ta 2 Temmuz'da Madımak Otel'i'nde 35 kişinin yakılarak öldürüldüğü dönem, Demirel başbakanıdır. Erdal İnönü'nün SHP'si ile koalisyon hükümeti kurup "demokrat" ilan edildiği bir zamanda yaşamıştır bu katliam. **'96 ölüm orucunda, '99 Ulucanlar Hapishanesi'ndeki katliamda cumhurbaşkanıdır**. '91-'93 arasında Başbakan, '93'ten 2000'e kadar Cumhurbaşkanı olarak, '90'lı yılların tümünde yaşananlardan sorumludur. Ki **bu dönemde 864 "faili meçhul" cinayet işlenmiş, 360 kişi "gözaltında kayıp" edilmiştir**. Kayıp yakınlarının Demirel'i ziyareti sırasında, "kayıplar cebimde mi ki, çıkarıp vereyim" sözü, kan donduran sözleri arasındadır. Keza **"polislin elini soğutmamak lazım" diyerek, polis terörünü meşrulaştırıp teşvik ederek de, gerçek niteliğini ortaya koymuştur**.

Kısacası '60'lardan 2000'li yıllara kadar Türk siyasetine damga vurmuş biridir. "Süleyman hep başbakan" diye şarkılara geçmesi boşuna değildir. "Yasaklı" olduğu 12 Eylül yıllarında bile, Nazlı Ilıcak'ın köşesinden "Bir Bilen" olarak konuşmuştur. 2000'li yıllardan sonra da burjuva siyasetçilerine "ombudsman"lık görevini üstlenmiş, akıldanlık yapmıştır. **Erdoğan bile Demirel'i ziyaret ederek, ondan feyz alarak göreve başlamıştır**.

ABD'nin en has işbirlikçisi, burjuvazinin çok iyi bir temsilcisi, iyi bir demagog olarak, bu sistemin gerçek bir "devlet adamı" portresi çizmiştir Demirel. Burjuvazi onu, yıllarca "çoban Sülo" olarak pazarladı, Isparta'nın köyünden çıkan bir çocuğun devletin en üst kademelerine geleceğine bir örnek olarak sundu. Ardından liberaller tarafından darbelerle karşı "demokrasi"nin sembolü haline getirildi. Ancak **'60'lı yılların öğrenci gençliği onun ABD işbirlikçiliğini "Morrisson Süleyman" olarak tescillemişlerdi. MC hükümetleri döneminde 5**

bin kişinin öldürülmesine neden olduğu için halk tarafından lanetlenmişti. Aynı dönemde, yeğeni Yahya Demirel, sırtını "dayısı"na yaslayarak "halyali ihracaat" ile vurgunlar vuruyordu. Demirel'in "Yahya daha çocuk" demesi üzerine, "Yahya çocuk dediler, hazineyi yediler" sloganını ürettiler işçi ve emekçiler. Erdoğan'ın "Bilal oğlanı" ve "gemcikleri" gibi, Demirel'in de "Yahya"sı ve "ihracatları" vardı. Yani yolsuzluklar konusunda da hiç temiz sayılmazdı. '90'lı yıllarda ise, kayıpların, kontrgerilla cinayetlerinin, cezaevi katliamlarının sorumlusu olarak başta Kürt halkı olmak üzere halkların belleğine kazındı.

Burjuvazi önemli bir "devlet adamı"nı kaybetmiştir. Onu bu şekilde uğurlamaları son derece doğaldır. Yaşarken olduğu gibi ölümünde de minnettarlıklarını ifade etmişlerdir.

Burjuvazi için bu kadar değerli bir insanın, işçi ve emekçiler nezdinde nereye oturduğu kendiliğinden anlaşılır. Mesele sınıfsaldır çünkü. **Burjuvaziye kursosuz hizmet, işçi ve emekçiye, ezilen halklara ağır sömürü ve baskı uygulanmadan yapılmaz**. Joan Reed'in "Dünyayı sarsan 10 gün" kitabında bir işçinin ağzından sorduğu gibi, "hangi sınıfın safındasın; burjuvazinin mi proletaryanın mı" sorusunun yanıtıdır, yaşamda yerini belirleyen.

Onun içindir ki, burjuvazi ve sözcüleri, Demirel'i ne kadar allayıp pullasalar da, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların bilincine kazınan halini değiştiremezler. O, "Denizlerin katili" damgasını yemiştir bir kez. Kayıp yakınlarının elleri yakasına yapışmıştır. Kontra cinayetleriyle, katliamlarla ölenlerin ahi üzerindedir.

Demirel de Evren gibi çok yaşadı ve Evren gibi ne yazık ki, eceliyle öldü! Yaptıklarının hesabı halk tarafından sorulamadı. Bu durum, doğal olarak hayıflanmalara neden oluyor. Ama bilmeliyiz ki, **faşizm, bir halk hareketi ile yıkılmadığı sürece, bu suçlular gerçek anlamda yargılanamazlar**. İçlerinden bazıları devrimci şiddet ile cezalandırılabilir, ama hepsini yargılayabilmek mümkün olmaz. **Son yıllarda Kürt hareketinin ortaya attığı ve liberallerin desteklediği gibi, "hakikatlerle yüzleşme komisyonu" vb. ile de cezalandırılmazlar. Aksine en fazla "suç"larını kabul edip "özür" dileyerek yaşamlarını sürdürürler**.

Halka karşı suç işlemiş olanların hepsini cezalandırmanın yolu, mücadeleyi sonuna kadar götürüp, halk mahkemelerini kurmaktan geçer. Kesin olan şudur ki, böyle bir cezalandırmadan kurtulmuş olanlar bile, halkın belleğine suçlarıyla kazınmıştır ve tarihe bu şekilde geçeceklerdir. Bunu hiçbir yalan ve demagoji örtemez.

Er Osman Karadeniz

KAYIP!

olarak kabul ettiklerini bildiriyorlar. Ama Buca Merkez Komutanlığı'ndan sivil giysileriyle çıktığı görülen Osman Karadeniz'den o günden bu yana haber alınamıyor.

Karadeniz ailesi ise, Osman'ın hayatından Genelkurmay'ı sorumlu tutuyor.

Ağabey Kadir Karadeniz *"bu olayın karanlık olduğunu düşünüyoruz"* diyor. Ve ekliyor: *"Fırar etmiş olması da bir ihtimaldir, ancak askerin yaklaşımları bizi kaygılandırıyor. Bize 'kardeşinizi dağda arayın' deniyor. Bize terörist gözüyle bakıyorlar. Dağa bile çıkmış olsa askerin denetimindedir."*

Bugüne dek birçok Kürt ve Alevi askerin kışlada öldürüldüğüne şahit olduk. Osman'ın da böyle bir cinayetle hayatını kaybetmiş olması yüksek bir ihtimal.

HDP İzmir Milletvekili Ertuğrul Kürkçü de konuyla ilgili, Milli Savunma Bakanı'nın açıklaması için soru önergesi verdi. Önergede, *"yerel askeri yetkililer tarafından Karadeniz'in ailesine kayıp olmasıyla ilgili bilgi verilmediği, adli soruşturmanın"*

başlatılması için Cumhuriyet Savcılığı'na gereken yazılmanın yazılmadığı" söylendi. *"Denizli'de nakil olunan komutanlık kamera kayıtları incelenmiş midir? Kendisinin birliğine teslim olup olmadığı anlaşılmış mıdır?"* diye sordu.

İHD ve kayıp yakınları her hafta düzenlenen oturma eylemlerinde, kayıp er Osman Karadeniz'in akıbetini sordular. Devletin 90'lı yılların politikasını sürdürdüğünü ve bir an önce kayıp askerin bulunması gerektiğini söylediler. Cumartesi Anneleri de, 29 Haziran'daki buluşmalarında, Karadeniz'in durumuna dikkat çekti. *"Yetkililer tarafından Osman Karadeniz'in ailesine verilen cevap, biz kayıp yakınlarına bugüne kadar verilen cevaptı. Biz Osman'ın ailesinin yanındayız. Devlet açıklama yapmak zorundadır"* denildi.

Dergimizin yayına hazırlandığı Temmuz'un ilk haftasında Osman Karadeniz'den halen bir haber yoktu. Yaklaşık bir aydır haber alınamıyor oluşu, kışlada öldürülen askerlere bir yenisinin daha eklendiği kuşkusunu artırıyor.

İzmir Buca'da askerlik görevini yapan Diyarbakırlı Osman Karadeniz, 12 Haziran'dan bu yana kayıp! Ailesi, Osman'la en son 11 Haziran akşamı telefonla görüştüklerini, sonrasında haber alamadıklarını bildiriyorlar. Diyarbakır'da HDP mitingindeki bombalı saldırıdan sonra, Osman'ın tepki gösterdiğini, bunun üzerine kışlada kavga çıktığını söylüyorlar. Bu kavga sonrası Osman, arkadaşlarını arayıp *"başıma her şey gelebilir"* demiş.

Ardından 12 Haziran'da Osman Karadeniz'i Denizli'ye sürüyorlar. Bu sürgünün yaşanan kavgadan dolayı olduğu düşünülüyor. Ancak Genelkurmay, bunu kabul etmiyor, askerler arasında her zaman kavgaların olabildiği söylüyor. Güvenlik kamerası görüntüsünde, Karadeniz'in nizamiyeden çıkışı görüntüsünün bulunduğunu, o yüzden *"fırası"*

Sivas katliamı 22. yılında anıldı

dönük saldırıların ve baskıların arttığına dikkat çekilirken, Kobane'de IŞİD tarafından gerçekleştirilen katliamlar da kınandı.

2 Temmuz 1993'te Madımak Otel'i'nde devlet destekli gericiilerin 33 aydını ve Alevi'yi yakması'nın 22. yılında mitingler ve anma törenleri düzenlendi.

Sivas'ta 2 Temmuz'da Ali Baba Mahallesi'nde toplanan binlerce kişi sloganlarla Madımak Otel'i'ne yürüdü. *"Katil devlet hesap verecek", "Sivas'ı unutma unutturma", "Faşizme karşı omuz omuza",* sloganlarıyla yürüyen kitle, katillerin yargılanmasını istedi. Yapılan konuşmalarda 22 yıldır devletin Alevileri ve halkı oyaladığı, Sivas'ta katliamı yapanların, göstermelik olarak açılan mahkemelerde adeta ödüllendirildiği söylendi. Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın Sivas mahkemesinin sonuçlanmasının ardından yaptığı konuşma ile katliamın arkasında durduğu belirtildi. Sivas katliamının katilleri, daha sonra AKP'den milletvekili olmuşlardı. Miting, yapılan semah gösteriminin ardından sona erdi.

İstanbul'da ise Alevi Bektaşî Federasyonu'nun çağrısıyla 28 Haziran'da Kadıköy'de miting yapıldı. Saat 13.00'ten itibaren Bahariye Caddesi'ndeki Mehmet Ayvalıtış Parkı'nda toplanan kitle, kortejler halinde Kadıköy Eminönü İskelesi'ne yürüdü. Mitinge birçok Alevi kuruluşu ile devrimci-demokrat kurumlar katıldı. Proleter Devrimci Duruş okurları da *"Asla unutmayacağız, asla"*

başışlamayacağız" yazılı pankart ve flamalarla katıldılar. Yürüyüş ve miting boyunca *"Katil devlet hesap verecek", "Sivas'ın ışığı sönmeyecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katil IŞİD işbirlikçi AKP", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam"* sloganları atıldı.

Miting alanında ABF ve Pir Sultan adına yapılan konuşmalarda katillerin derhal yargılanması istendi. Ayrıca AKP döneminde Alevilere, Kürtlere

Ayrıca Ankara, İzmir, Adana'da da mitingler düzenlendi. Birçok semtte anma yürüyüşleri ve basın açıklamaları yapıldı.

Her yıl olduğu gibi Sivas'ta 2 Temmuz günü, Türkiye'nin dört bir yanından insanlar Madımak Otel'i'nin önüne gelerek, katliamı lanetledi. Katilleri serbest bırakan devlet, katliamları kınamaya gelen kitle üzerinde yine terör estirdi. Otobüslerle Sivas'a gelenler, kentin girişinde durduruldu ve kimlik yoklaması yapıldı.

Bu yıl Sivas'a gelenler arasında Metin Altıok'un kızı, CHP milletvekili Zeynep Altıok da vardı. Zeynep Altıok, 22 yıldır buraya gelemediğini, çok farklı duygular içinde olduğunu, şimdi bir milletvekili sorumluluğu ile geldiğini söyledi. CHP ve HDP'li milletvekillerinin de bulunduğu anmada, Madımak Otel'i'nin müze yapılması yeniden talep edildi.

Madımak Otel'i yıllarca et lokantası olmuştu. Yürütülen mücadele sonucu lokanta kapatıldı. Diğer taraftan, bina içine yapılan anıta, ölenlerin arasında olan iki katilin ismi de kazanmıştı. Yıllardır bu iki ismin silinmesi istendiği halde silinmiyor. Bir kez daha iki ismin silinmesi ve Madımak Otel'i'nin bir utanç müzesi olarak düzenlenmesi istendi.

Roboski'ye saldırılar bitmiyor

Devletin Roboski halkına kini ve saldırısı bitmiyor. 2011 yılında üzerlerine bomba yağdırıp 34 kişiyi katlettiği yetmezmiş gibi, son günlerde saldırı üzerine saldırı düzenliyor.

Önce arka arkaya katırlarını öldürdüler. O katırlar ki, onların ekmek kapısı, en değerli "üretim araçları"ydı. Olağanüstü sabırları ve dayanıklılıklarıyla kaçakçıların en sevdikleri hayvandı. "Sarhoş atlar zamanı" filmine de konu olduğu gibi, kendilerinden önce onları ısıtır, doyururlardı.

Devlet, Roboski'lilere olan hıncını katırlarından çıkarıyordu adeta. Onları "iş aracından yoksun bırakmak", sınır ticareti yapmalarını engellemek, "açlıkla terbiye etmek" için öldürüyorlardı peş peşe...

Ama saldırı, sadece katırlarla sınırlı kalmadı. Bölgeye yapılan askeri yığınağına halk karşı çıkınca, gaz bombalarıyla saldırılar üzerlerine. Tekbir getirerek ateş açtılar. Köyün içerisine girip, 3 çocuğu gözaltına aldılar. Onlarca kişi yaralandı. Hastaneye kaldırılan oğlunun yanına gitmeye çalışan bir anne de yolda kaza geçirerek yaralandı. Yaşananları görüntülemek isteyen gazeteciler de bu saldırılardan nasibini aldı.

Ertesi gün sabah saatlerinde sınır bölgesinden dönen askeri birlik, köy içinden geçerken yeniden ateş açtı. Açılan ateş sonucu 4 katır daha katledildi, çok sayıda ev ve araca mermiler isabet etti. Açılan

ateş sonucu tarlalarda yangın çıktı.

Devletin Roboski'ye bitmek bilmez saldırısı boşuna değil. 2011 yılındaki katliamdan bu yana Roboski'liler kararlı bir direniş sergilediler. Katliam sonrası gelen kaymakamı yaka-paça kovdular. Devletin "kan parası" olarak verdiği parayı reddettiler. Her yerde haklarını aramayı sürdürdüler. Ve Kürt halkına yeni saldırılar için yapılan askeri sevkiyata karşı çıktılar...

Devletin nezdinde bunlardan büyük "suç" olur mu? O kişileri, çocuklarını, hatta hayvanlarını öldürmek, revadır. Kürdün insanına da hayvanına da düşmandırlar.

Ama yalan ve demagojide sınır tanımazlar. "Katırları niye öldürüyorsunuz" diye soranlara, Vali Ali İhsan Su, "katırlar öldürülüyor, kendileri intihar

ediyor" der pişkince. Tıpkı işkencede katlettikleri için söyledikleri gibi... O katırlar da "siyasi"dir çünkü, "Kürt"tür, "terörist"tir...

Katliamda onlarca yakını kaybeden, son seçimlerde HDP'den milletvekili seçilen Ferhat Encü, "Devlet Roboski'ye savaş ilan etmiştir. Bu açık bir katliam girişidir" diye haykırıyor ve herkesi duyarlı olmaya çağırıyor. "Bu olaylar Türkiye'nin başka bir yerinde olsaydı şuan herkes ayakta olurdu, fakat Roboski için rutinleşmiş, kabullenmiş bir durum" diyerek isyan ediyor. Ve Roboski'nin yeni katliamlarla karşı karşıya olduğunu söyleyerek kaygısını bildiriyor.

Bu haklı bir kaygıdır! Nitekim açıklamadan kısa bir süre sonra kendisinin de Roboski'de bulunduğu bir sırada, devletin yeni bir saldırı girişimi daha olmuştur. Milletvekili olarak dokunulmazlığı olduğu halde, askerler tarafından tartaklanmıştır.

Devletin Roboski'ye saldırılarının bitmeyeceğinin bir diğer kanıtı ise, katliamının baş sorumlularından dönemin Gülyazı Alay Komutanı Abdullah Baysal'ın rütbesinin yükseltilecek Şırnak Tümen Komutanı yapılmasıdır.

Ama Roboski'lerin onurlu duruşu ve direnişini kırabilmiş değiller. Aksine her saldırıda daha da bilmiş olarak karşılarına dikiliyorlar. Roboski'yi bu direnişte yalnız bırakmamak, insanım diyen herkesin boynunun borcudur.

İşkenceci Altınbilek cezalandırıldı

Kontrgerilla üyesi ve işkenceci emekli albay Fehmi Altınbilek, eşiyle birlikte askeri lojmandan çıktıkları

bir sırada kurşun yağmuruna tutuldular. Üzerinde "Çetin Oğuz" ismiyle düzenlenmiş sahte bir kimlik vardı. Gerçek kimliği açığa çıkınca, bu kişinin

İbrahim Kaypakkaya'nın katili işkenceci Altınbilek olduğu anlaşıldı.

Adı, "12 Mart Paşaları" gibi marşlara geçen, '80 öncesi eylemlerde pankartlara, duvarlara yazılan, "hesabının sorulacağı" belirtilen bir işkenceci katildi Fehmi Altınbilek. Burjuva basın bile "40 yıl sonra gelen intikam" diye verdi. Aradan 40 yıl geçse de, işkencecilerin cezasız kalmayacağını göstermesi bakımından çok anlamlı bir mesajdı bu. Ve tüm işkencecileri, ihbarcılar, halk düşmanlarını bir kez daha korkuyla sarstığı kesindi.

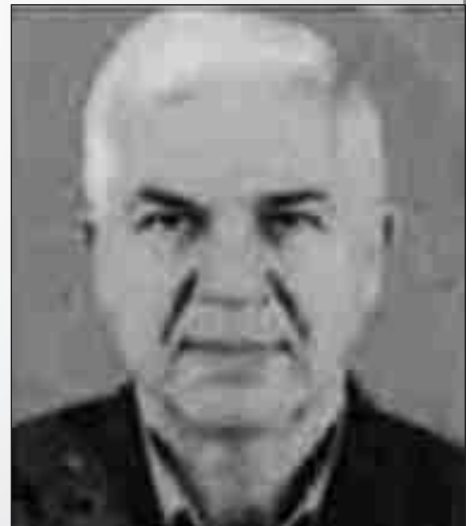
6 Haziran günü İstanbul-Beşiktaş'ta gerçekleşen bu eylemi, MKP (Maoist Komünist Parti), yaptığı bir açıklama ile üstlendi. "Proleter adaletin gecikmiş de olsa devrimci tecellisidir" dediği

eylemin, kendisine bağlı "şehir askeri örgütlenmesi olan Partizan Halk Güçleri" tarafından gerçekleştirildiğini bildirdi. Ayrıca eylemde kazayla eşinin de hedef alındığı belirtilerek özür dilendi.

Fehmi Altınbilek, kontrgerilla örgütlenmesinin şeflerdendi. Kara Harp okulunu bitirdikten sonra "Özel Harp Dairesi"nde faaliyete başlamış, ABD'de CIA tarafından eğitilmişti. '70'li yıllarda birçok devrimci önder ve kadronun katledilmesinde görev almıştı. Kızıldere katliamında bizzat yer aldığı, İbrahim Kaypakkaya ve Ali Haydar Yıldız'ın ölümünden sorumlu olduğu biliniyor. 90'lı yıllarda Veli Küçük ve Cem Ersever ile birlikte JİTEM'i kurmuş, binlerce devrimci ve yurtseverinin katledilmesini örgütlemişti.

Altınbilek'in, bu hizmetlerinden dolayı rütbe atlatılarak albay konumuna getirildiği, sonrasında emekliye ayrıldığı, ölümünden sonra çıkan haberlerden öğrenildi.

Altınbilek, askeri lojmanlarda ve sıkı koruma altında yaşamasına rağmen devrimci adaletten kaçamadı. Bu isimlerin beyinlere nakşolduğu, asla unutulmadığı ve asla affedilemeyeceği bir kez daha görüldü.

**12 Mart paşaları
Sermayenin uşakları
Kızılderenin kanları
Yanınıza kalmayacak**

**Faik Türün'le Elverdi
Altınbilek faşistleri
Astılar Yusuf Deniz'i
Hüseyinler durmayacak**

**Hüseyin'i vuranları
Halkımızı soyanları
İbrahim'e kıyanları
Toprak bile almayacak**

Haziran'da Fatih'le olmak...

Haziran, devrimci ve komünistler için önemli aylardan biridir. Sınıf mücadelesine o kadar çok anlamlı günler bırakmıştır ki... İşçi sınıfının mücadelesinde dönüm noktası 15-16 Haziran'dan, en son Gezi Parkı'ndan başlayıp tüm ülkeyi saran Haziran ayaklanmasına kadar...

Aynı zamanda onlarca aydının, yüzlerce komünist ve devrimcinin şehit düştüğü bir aydır Haziran... Nazım Hikmet'in 3 Haziran'da ölümü üzerine, Hasan Hüseyin Kormazgil, "Haziran'da ölmek zor" şiirini kaleme almıştır. Ve sonrasında Orhan Kemal, Ahmet Arif, Haziran'da düşenler kervanına eklenir.

İhtilalci komünistler içinse Haziran'ın anlamı çok daha büyüktür. Önderleri Mehmet Fatih Öktülmüş'ü, 1984'ün 17 Haziranı'nda şehit verdiler. İşkencede direnişin mimarı M. Fatih Öktülmüş, daha yaşarken bile Türkiye devrimci hareketine mal olmuş, ender bir devrimciydi. Kaypakkaya'nın işkencede direniş mirasını daha ileri taşıyarak yeni kuşaklara aktardı. 12 Eylül'ün en vahşi işkencelerinde adını bile söylemeyen, ifade vermeyen, yeni bir direniş geleneği yaratandı. Zindanlarda faşist yaptırımların hiçbirine uymadı, ona asla boyun eğdiremediler. Mahkemelerde devrimci fikirlerini haykırmasını engelleyemediler, hainlerin üzerine yürümesini, yüzlerine tükürmesini durduramadılar. Onu, faşist cuntanın devrimci tutsakları teslim alma politikasına karşı İstanbul hapishanelerinde gerçekleşen ölüm orucu eyleminde yitirdik. "Tek tip elbise"de somutlanan faşist yaptırımlar sağanağına, Fatih ve onunla birlikte şehit düşenler, bedenleriyle barikat oldular.

O yıldan beri her Haziran, biz yoldaşları için Fatih'i ve ölüm orucu şehitlerini anma ayıdır. Haziran'da Fatih'le buluşuruz bir kez daha... Onun yoldaşı olmanın onurunu ve mutluluğunu duyumsar, ona layık olmaya çalışırız. Mezarı başında onu anar, ideallerini yaşatacağımıza ant içeriz... Bulunduğumuz her yerin duvarlarını Fatih'in afişleriyle, resimleriyle donatırız... Fatih'in yaşadığını ve yaşayacağını duyururuz dosta-düşmana... Nerede olursak olalım, işkencede,

zindanda, dışarıda, bir direnişin ortasında Fatih'i bir biçimde mutlaka anarız. Tıpkı iki yıl önce Haziran direnişi sırasında Taksim'de andığımız gibi...

* * *

Bu yıl da Haziran'la birlikte Fatih'i anma faaliyetlerine başladık. Haziran ayaklanmasının ikinci yılında İstanbul'un her iki yakasındaki parklarda düzenlenen etkinlikte açtığımız stantların arkasında Fatih yoldaşın büyük bir pankartı duruyordu. Fatih, Haziran direnişinin tam ortasında yer aldığı gibi, yıldönümlerinde de yanibaşımızdaydı.

Taksim-İstiklal'de gerçekleşen yürüyüş ve oturma eyleminin ardından, Kadıköy Özgürlük Parkı'ndayız. Biz standımızı kurmaya, pankartlarımızı asmaya çalışırken, insanların ilgisi de yoğunlaşmaya başladı. Gelenler önce Fatih yoldaşa bakıyor, sonra masanın üzerinde duran kitaplara gözatıyorlar. Nihayet hazırlıklarımız bitiyor. Standın karşısına geçip son bir kez daha kontrol ediyorum. Fatih yoldaş tüm görkemiyle karşımda. Çok uzaktan gözüküyor. Gelenleri ilk Fatih karşılıyor.

Çok geçmeden biri geliyor. "Kolay gelsin" diyerek hemen kitapları karıştırmaya başlıyor. "İlk Kurşun"u görünce (Osman Yaşar Yoldaşcan'ın hayatını anlatan kitap) "çoktandır bu kitabı arıyordum" diyor ve alıyor. "Fatih'in yaşamını anlatan kitap da burada" diyerek "Kutup Yıldızı"nı gösteriyorum. Gördüğünü ve okuduğunu söylüyor. Kitaplara bakmayı sürdürüyor. Yeni çıkardığımız kitapları gösteriyorum ve bazı kitapları öneriyorum. Tasfiyecilik kitabını seçiyor. Parayı uzatırken "siz bizi tanıyor-sunuz herhalde" diyorum. Fatih'in resmini görünce geldiğini, "Adressiz Sorgular"ı okuduğunu, ihtilalci komünistlerin 12 Eylül faşizmine karşı direnen tek örgüt olduğunu söylüyor. Bunu başkalarından da duymak müthiş güzel bir duygu. Onun gururunu bir kez daha yaşıyoruz.

Standa ilgi hayli yoğun. "Hangi gelenekten geliyorsunuz" diye soranlar, "sizi şurdan tanıyoruz" diyenler oluyor. İdelojik-politik tartışma yapmaya gelenler de var. Bunu daha çok "eski devrimciler" yapıyor. Ama onların arasından Fatih'i tanıyanlar da çıkıyor. Onlardan biri, "aynı dönemde aynı cezaevindeydik, ismini o kadar çok duydum ki, ama tanışma imkanı olmadı" diyerek üzüntüsünü ifade ediyor ve ardından ekliyor: "Çok direngen biriydi, onunla aynı koşu kalmayı çok istedim."

Standımıza gelenlerle sohbet etmeyi sürdürüyoruz. O sırada karşıdan bir gelen bir çift, tam standın yanından geçmek üzereyken durdular. Erkek olan şaşkınlık ifadesiyle "Fatih bu" dedi ve "allah gani rahmet eylesin" diye ekledi. Sonra pankarta dokundu. Dokundu da değil, adeta okşadı. Bir yandan da yanımdaki yoldaşla konuşmaya başladı: "Cezaevi arkadaşım, çok iyi bir insan" dedi ve onunla ilgili bir anısını şöyle paylaştı: "Ben Diyarbakırlıyım. Abim de cezaevindeydi. Annem Türkçe bilmiyordu. Ziyaretimize geldiğinde komutanlar Kürkçe konuşmasına izin vermiyorlardı, Fatih buna direndi."

Bir yandan konuğumla konuşmayı sürdürüyorum, diğer yandan kulağım bu konuşmada. Bir ara "Fatih'le ilgili kitap çıkardık" diyerek söze karıştım. Dönüp standa bakıyor. Fatih'in kitabını biraz karıştırdıktan sonra yerine bırakıyor. Yine pankartın yanına geliyor. Yoldaşa dokunuyor yeniden. "Çok iyi bir insandı. Türkiye devrimci hareketinin önderi" diyerek gidiyor. Bunları duyup da gururlanmamak, bir duygu seline kapılmamak mümkün mü?

* * *

Fatih yoldaş mücadelemize ışık tutmaya devam ediyor. O bizim Kutup Yıldızımız. Mücadelemizde daima olmasına rağmen her ölüm yıldönümünde afiş, duvar yazılanmaları, şablon, mezar anması... vb eylem etkinliklerle anıyoruz. Bu yıl da benzer etkinlikler yapıldı. Bu faaliyetler esnasında da Fatih'i tanıyanlarla heran karşılaşabiliyoruz.

Yine bir afiş faaliyetinde Fatih'i tanıyan biriyle karşılaştık. Bir dizi hattın geçtiği bir tünel kavşağında, Fatih'in PDD imzalı afişlerini yapıyoruz. Daha ilk afişini asmıştık ki, yukarıdan bir ses geldi. Kafamızı kaldırıp baktığımızda üst yoldan birinin bize bir şeyler söylemeye çalıştığını gördük. Arabaların gürültüsünden ne söylediğini anıyamıyoruz. Belki de sivil polistir diyerek işimize devam ediyoruz. İşimizi bitirdik, ama o kişi hala orada bizi bekliyor. Yanına biraz yaklaştık, yüksek sesle "kolay gelsin" dedi. Biz de "sağolasın" diye karşılık verdik. "Cezaevi arkadaşım, bir numara adam" deyince ona doğru yürümeye başladık. O karşıya geçip yanıma geldi. "Ben Devrimci Yol toplu davasından yattım" dedi, "Metris cezaevinde beraberdik, çok iyi biriydi." "Hiç aynı koşu da beraber kaldınız mı?" diye sordum. "Evet bir aya yakın birlikte kaldık, o zaman devlet bizim yerlerimizi sık sık değiştirirdi. Öncesinden de ismini çok duymuştum. Şanslıyım az bir süre de olsa beraber kaldım. O dönem cezaevinde olan cesur insanlardan bir kaç kişi vardı, bunlardan biri de Fatih'ti" dedi. Bir süre daha Fatih üzerine konuştuğuktan sonra vedalaşıp ayrılıyor.

Senin yoldaşın olmaktan onur duyuyoruz Fatih! Senin gibi bir önderimiz olmasından, aynı davanın insanı olmaktan gurur duyuyoruz! Daima yaşayacaksınız ve hep bizimle olacaksınız!...

23 Ağustos 1927- Sacco ve Vanzetti'nin idamı

Dünya hukuk tarihinin yüz karalarından biri olarak geçmiştir Sacco ve Vanzetti'nin yargılanmaları sayfa-lara. Hiçbir delile gerek duyulmadan, sadece anarşist ve işçi oldukları için Sacco ile Vanzetti 22 Ağustos 1927'de elektrikli sandalyede idam edildiklerinde, bu kararı verenler dünya işçi ve emekçilerinin gözünde mahkum oldular.

Nicola Sacco 1885'de, Bartalemeo Vanzetti 1888'de İtalya'da doğmuşlar. Sacco dünyayı keşfet-mek üzere ayrılmış İtalya'dan. 1908'de ABD'ye gelir. İyi bir kunduracı ve fabrikanın iyi işçilerinden biri olur. Amerikan hayat tarzına ayak uydurmakta zorlanır. Anarşist düşüncelerle tanışmıştır ve sürekli okuyarak kendini geliştirmeye çalışır, eylemler örgütler. Tutuklan-dığı gün, intihar ettiği söylenen ama ölümü şüpheli bu-lunan bir arkadaşı için düzenlenen mitinge gitmektedir.

Bartalemeo Vanzetti de pastacılık öğrenmek üzere babasının evini terk eder ve 1908'de ABD'ye gelir. Boston'da birçok vasıfsız işe girer çıkar. Neşeli ve ar-kadaş canlısıdır. Vanzetti sürekli okur: Dante, Renan, Hugo, Marx, Proudhon...

Sacco ve Vanzetti'nin tutuklanmalarına sebep olan olay 15 Nisan 1920'de yaşanan bir soygundur.

Birinci emperyalist paylaşım savaşının ardından, yoksullaşan halkın içinden çıkan çeteler soygunlara girerler. O gün, South Braintree ayakkabı fabrikasının maaşlarının taşındığı çelik kasa, iki kişi tarafından soyulur. Soygunu gerçekleştirenler, kasayı taşıyan iki korumayı da öldürmüş ve içinde üç kişinin bulunduğu bir arabayla kaçmışlardır. Sabahın erken saatlerinde olan soygunu sadece birkaç kişi görmüştür. Failleri yakalayamayan polis, İtalyanların yoğun yaşadığı yer-lere yönelir. Bridgewater'de gelen bir arabayı durdurur. Arabada Sacco ile Vanzetti vardır. İkisi de silahlıdır ve bildiriler taşımaktadırlar. Tutuklanırlar.

Aslında ortada bir delil yoktur. Sadece tanık ifadeleri vardır. Sacco ile Vanzetti'nin doğru düzgün savunma yapmalarına bile izin verilmez, ama en sınırlı haliyle bile yaptıkları savunmalarda suçlamaları çürütürler. Hatta sonradan yakalanan Celestino Mederias adlı birinin, soygunu ve cinayetleri Joe Morelli çetesiyle yaptığını itiraf etmesi de dikkate alınmaz. Düzmece raporlar ve 'kanaatler', karar için yeterli olur. Çünkü Sacco ile Vanzetti hem işçidir, hem de anarşisttir; bu da asılmaları için yeterlidir.

Sacco, cezaevinde akli dengesini kaybeder ve in-tihara kalkışır. Vanzetti sürekli çalışır, yazar, eylemlere kafa yorar. Üretkendir, resim atölyesine gider, anılarını yazar. Fakat ABD işçi sınıfının kendilerine yeterli des-tek vermediğini düşünmektedir.

Yargılama değil, kitlelere tehdit

Sacco ile Vanzetti'nin asılması sıradan bir adli hata değil, bilinçli bir tercihti.

I. Emperyalist Savaşın arkasından Ekim Devrimi'nin heyecanı işçiler ve emekçiler arasında giderek yaygınlaşmaktaydı. Savaş sonrasının yarattığı yoksulluk ve baskılar karşısında, devrimcilerin önder-liğinde işçi ve emekçilerin eylemli mücadelesi giderek yükseliyordu.

Emperyalistler ise, bu durumu kendileri için büyük bir tehdit olarak görüyor ve engellemek için her türlü baskı ve zora başvuruyordu. Almanya ve ABD, bu

baskıların en fazla uygulandığı yerler arasındaydı. Almanya'da başlamakta olan ayaklanmayı bastır-mak için, Spartaküs hareketinin önderleri Karl ve Roza, Alman burjuvazisi tarafından katledilmişti. ABD burjuvazisi ise, kitlesel halde komünist avı gerçekleştirmişti.

Nisan 1919'da ABD'de hazırlanan 36 bomba, bu komünist avının hazırlığı anlamına geliyordu. Bombalar ABD burjuvazisinin isteğiyle, provo-kasyon yaratmak amacıyla önde gelen kişilerin evlerine gönderilmişti. Bunlardan 8 tanesi patladı. İlginçtir, patlayan bombaların hepsi de göçmen ya da yoksul işçilerin emekçilerin ölmesine yol açtı. Devlet bu bombaları, kitleleri komünistlere karşı kışkırtmak amacıyla kullanmaya çalıştı.

Bombalardan biri de Bolşevik düşmanı komisyon üyesi olan Adalet Bakanı A. Mitchell Palmer'in evinin önünde patlar. Bombayı atanlar-dan biri de ölür ve Polonyalı olduğu ortaya çıkar. Bu olay üzerine, İtalyan ve Polonyalı göçmenler, özellikle de komünist ve devrimci olanlar hedef tahtasına çakılır. Evler basılır, çoğu göçmen işçilerden, 600 bin kişi soruşturmalardan geçirilir. Yanı sıra göçmenliği zorlaştıran, komünizmi ve devrimciliği, hükümete karşı kışkırtıcılığı yasakla-yan kanunlar çıkarılır.

Sacco ile Vanzetti de böylesi bir ortamda yakalandıkları için, ceza almaları kaçınılmazdı. Yargılama sırasında yasalar hiç dikkate alınmadı. Mesela ABD yasalarına göre tanıkların ifadesi daha tali bir durum iken, onların yargılanması boyunca iddialar ağırlıklı olarak tanık ifadeleri-ne dayandırılmıştı. İfadeleri alınanların büyük çoğunluğu, daha sonraları Sacco ve Vanzetti'yi hayatlarında hiç görmediklerini ve yalan ifade verdiklerini açıklamıştı. Mahkeme ABD'nin en ırkçı eyaletlerinde görülmüş, jüriye katılmak için başvuru yapan 500 kişi içinden seçilen 12 kişi sadece beyazlardan ve Amerikalılardan oluşturul-muştu. Mahkeme yargıcının şu sözleri ise kararın önceden verildiğinin kanıtıdır: "Cehenneme kadar yolları var. Suçsuz olsalar da asılmalıdırlar."

Büyük bir dayanışma ağı

Sacco ve Vanzetti'nin yargılanmaları sırasında avukatı, savunmayı onların siyasi kişilikleri üzerinden hazırlamış ve o döneme göre yeni sayılacak mücadele biçimleriyle kamuoyu oluşturmayı başarmıştır. Yargıla-ma boyunca çok büyük bir kitle desteği oluştu. Sacco ve Vanzetti'nin asılmasını engellemek için dünya işçi ve emekçileri harekete geçtiler. Başta Sovyetler Birliği, Almanya ve ABD olmak üzere, dünyanın dört bir yanında mitingler gerçekleştirildi, bildiriler dağıtıldı, serbest bırakılmalarına dair kampanyalar örgütlen-di. Asıldıklarının ertesinde yüz binler bir kez daha dünyanın dört bir yanında sokakları doldurmuş, ABD emperyalizmini protesto etmiştir. O kadar açıktan hu-kuksuzluk sürdürülmüştür ki, idamlardan kısa bir süre sonra bir komisyon kurularak Sacco ve Vanzetti'nin suçsuzlukları ispatlanmıştır. Aynı uygulamalar ve düz-mece mahkemeler, ikinci dünya savaşı sonrasında bu kez da McCarthy tarafından sahneye konulacaktır.

Yapılan eylemler sonuç vermez; ABD emperyalizmi

Onların cebinde fırkamızın bileti yoktu.

*Onlar, kurtuluşun kapısına varmayı,
ferdin cesur hamlelerinden uman
iki saf ve namuslu çocuktu!*

*Ne milyonların rehberiydi onlar,
ne de inzibatlı bir inkilâp ordusunun askeri!
İhtilâlin sıra neferiydi onlar,
İhtilâlin namuslu iki neferi.*

*Yanıyordu kanlarında şavkı İtalya güneşlerinin.
Koştular temiz esmer alınlarla hayatın sesine,
dövüştüler yanında dövüşen kardeşlerinin.
Yeni dünyawwwada düştüler eski zulmün
pençesine!*

Yedi yıl ölümün karşısında gülere durdular.

Elektrikli iskemleye

*kadife bir koltukmuş gibi oturdular,
yüreklere dört bin volta yedi dakika dayandı,
yandı yürekleri
yedi dakika yandı!..*

Cani değildiler,

*kurban gittiler bir cinayete,
kurban gittiler dolarların emrindeki adalete!..
Hayatlarında olmadırsa da kitlelerin rehberi,
Ölümleriyle şâhâ kaldırdı kitleleri
bu iki ihtilâl neferi!..*

Nâzım Hikmet

kendisi için tehdit olarak gördüğü hareketi bastır-mak için idamlar konusunda acele eder. 22 Ağustos 1927'de, Sacco ile Vanzetti elektrikli sandalye ile idam edilirler. Suçsuz olduklarını ve kendi üzerlerinden kitle-lere gözdağı verilmeye çalışıldığını bilmenin huzuruyla doludurlar. ABD'ye ve dünya hukukuna kalan ise bir utançtır sadece.

Vanzetti'nin, Sacco'nun oğluna yazdığı mektupta dediği gibi; "Hiç aklından çıkarma Dante, eğer birisi baban ve benim hakkımda bir şey söylerse, o, masum ölümlere, yürekli bir şekilde yaşamış insanlara küfreden bir yalancıdır. Eğer baban ve ben, kalles, riyakar, dö-nek insanlar olsaydık ölüme gönderilmezdik. Bize karşı topladıkları delillerle cüzamlı bir köpek, bir akrep bile ölüme mahkum edilemez... Bizi bir yığın uydurma ve yalanla mahkum ettiler; yeniden yargılanmamıza karşı çıktılar ve eğer yedi yıl, dört ay, onbir gün süren tarifsiz acılardan sonra bizi idam ediyorlarsa, bunun sebebi sana demin söylediklerimdir, çünkü biz yoksullardan yanaydık, insanların insanlar tarafından ezilmesine ve sömürülmesine karşıydık."

☆ 2 Temmuz 1993- Sivas katliamı

Pir Sultan Abdal Şenliği etkinlikleri için Sivas'ta bulunan aydınlara, devlet destekli gericiler tarafından planlı bir saldırı düzenlendi. 33 aydın, Madimak Otel'i'nde yakılarak katledildi.

☆ 6 Temmuz 1995-Aziz Nesin Öldü

Sivas katliamından son anda sağ olarak kurtulan yazar ve şair Nesin, mizah kitaplarıyla ünlüdür. Toplumsal yaşamın aksayan yanlarını geniş halk kitlelerinin hoşlanacağı taşlama biçiminde yazmıştır. Damda Deli Var, Ah Biz Eşekler gibi kitapların da arasında olduğu 80'e yakın eser verdi.

☆ 7 Temmuz 1993- Şair-yazar Rıfat Ilgaz öldü
"Kırılacak dal değiliz karayellerde - Savrulacak yaprak değil - Köküz, gövdeyiz ölümsüz - İlimizden gelenlerle" demıştır bir şiirinde. Ve gerçekten de öyle yaşamıştır.

☆ 8 Temmuz 1960- Kongo'da ayaklanma

Belçika sömürgecilerine karşı başlayan ve Kongo halkının büyük katılımıyla desteklediği ayaklanma, kısa sürede başarıya ulaştı. Fakat sonra binlerce Belçika askerinin işgaliyle kanla bastırıldı. Devlet Başkanı Lumumba katledildi.

☆ 10 Temmuz 1991- Vedat Aydın öldürüldü

HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın kontrgerilla tarafından kaçırılarak öldürüldü. Bu cinayetle birlikte, egemenlerin 'yerinde infazları' sistematik bir politika halini aldı.

☆ 12 Temmuz 1992- Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Hasan Eliuygun'un da aralarında olduğu 12 DS militanları katledildi

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır cezaevindeki ölüm orucunda Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif

Yılmaz ve Ali Çiçek şehit düştü.

☆ 14 Temmuz 1889- III. Enternasyonal kuruldu.

☆ 17 Temmuz 1986- Tutsak yakınlarının ve aydınların önderliğinde İnsan Hakları Derneği İHD kuruldu.

☆ 24 Temmuz 1968- Öğrenci hareketinin önderlerinde Vedat Demircioğlu 6. Filo eylemlerinden sonra katledildi.

☆ 25 Temmuz 1991- İstanbul Paşabahçe Fabrikasında 640 işçinin işten atılmasına karşı fabrika işgal edildi.

☆ 27 Temmuz 1996- ÖO direnişi sonuçlandı.

Eylemde Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmén, Müjdat Yanat, Altan Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler..

☆ 1 Ağustos 1969- Demirdöküm Fabrikası'nda işgal

İstanbul Silahtar'da Demirdöküm fabrikasında çalışan yaklaşık 2500 işçi üyesi oldukları Türkiye Maden-İş'in işveren tarafından tanınmaması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Günlerce süren direniş sonucu sendikalarını kabul ettirmeyi başardılar.

☆ 2 Ağustos 1989- Eskişehir sürgünü

"1 Ağustos genelgesi" olarak bilinen uygulamalara karşı başlatılan açlık grevlerinin 35. gününde işkenceli bir seikle Aydın'a götürülen tutsaklardan Hüseyin Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya katledildi.

☆ 4 Ağustos 1914- I. Emperyalist paylaşım savaşı başladı.

☆ 6 Ağustos 1945- Hiroşima'ya atom bombası

II. Emperyalist paylaşım savaşında ABD emperyalizmi, Japonya'nın kentleri Hiroşima'ya üç gün sonra Nagazaki'ye atom bombası attı. Bombanın etkileri yıllarca sürdü.

24 Temmuz 2002- Adnan Yücel öldü

"Alnınızda dalgalanan bayraklar adına bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına durmak yok bu koşuda, teslim olmak yok ağıt yok dilimizde dizlerde, titreme yok kaç güneş sönerse sönsün içimizde hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü ya şafak sökerken ya güneş yükselirken sizin sesiniz olup sizi haykıracağız Biz kazanacağız! Biz kazanacağız!"

Kavganın şairi Adnan Yücel, 12 Eylül'ün en karanlık yıllarında, umudunu kaybetmeyenlerdendi. Bu umut ve arayış, onu ihtilalci komünistlerle buluşturdu. En güzel ürünlerini o yıllarda verdi. En güzel şiirlerini, 12 Eylül karanlığına karşı verilen görkemli direnişten ilham alarak yazdı. "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiir kitabı, onun sanatının doruğudur. Bu kitap için övgüde bulunanlara, "yazana değil, yazdırana bakmak lazım" diyerek, sanatın dayanması gereken doğru rotayı gösteriyordu. Sonrasında Kürt halkının direnişini "Ateşin ve güneşin çocukları" adlı şiir kitabında ölümsüzleştirdi. "Çukurova Çeşitlemesi", "Gelenek Tohumu" gibi eserleri, şehitlerimizin görkemli yaşamlarını ve direnişlerini anlatır.

☆ 9 Ağustos 1901- Amerika'nın yerlileri olan Kızılderililerin elindeki son topraklara da el kondu.

☆ 9 Ağustos 2009- Filistinli şair Mahmud Derviş 67 yaşında hayata gözlerini yumdu.

☆ 10 Ağustos 1942- Köy Enstitüleri kuruldu.

☆ 12 Ağustos 1999- Şair Can Yücel öldü

☆ 11 Ağustos 2008- DHKP-C'nin kurucusu ve önderi Dursun Karataş şehit düştü.

☆ 13 Ağustos 1913- August Bebel öldü

Almanya Komünist Partisi'nin işçi kökenli lideridir. "Kadın ve Sosyalizm" eseri ML'ye katkı niteliğindedir.

☆ 15 Ağustos 1975- Gençlik hareketinin önderlerinden Harun Karadeniz öldü.

☆ 15 Ağustos 1984- Şemdinli ve Eruh baskınları PKK bu eylemlerle gerilla savaşını başlattı.

☆ 19 Ağustos 1936- F. Garcia Lorca kurşuna dizildi

Yazdığı şiirlerle faşizme karşı halka direnme gücünü ve bilincini aşlamaya çalışan İspanyol şair Lorca, Franco yönetimi tarafından kurşuna dizildi.

☆ 21 Ağustos 1944- Varşova'da Nazi işgaline karşı ayaklanma başladı

☆ 25 Ağustos 1944- Paris, Nazi işgalinden kurtuldu.

Fransız Komünist Partisi tarafından başlatılan direniş, Sovyetler Birliği'nin Nazi ordusunu püs-kürtmesi üzerine, büyük bir ayaklanmaya dönüştü ve işgal altındaki Paris kurtuldu.

Temmuz Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

1980 Temmuz- Kenan Özbilek: Sivil faşistlerle girdiği bir çatışmada, ağır yaralı olarak yakalandı, katledildi.

29 Temmuz 1991- Yunus Durmaz: Düşmanla girdiği bir çatışma sonrası, uzaklaşırken, elinden düşen bombanın yakında oynayan çocuklara zarar vermemesi için üstüne kapandı, yaşamını kaybetti.

26 Temmuz 1996- Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996- Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996- Osman Akgün '96 Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleştiler

☆ 5 Ağustos 1895- Engels öldü

Marks'la beraber, bilimsel sosyalizmin kurucusu olan Engels, ML'nin bir bilim olarak ortaya çıkması ve yayılmasında büyük katkıları olmuş bir ustadır. Buna rağmen kendisini, Marks'tan sonraya koyar, "ikinci keman" kabul eder. Askeri konulardaki ilgisi ve yeteneğinden dolayı "General Engels" ismini de taşımaktadır.

☆ 18 Ağustos 1944- Ernst Thaelman katledildi

Almanya Komünist Partisi'nin önderlerinden Thaelman, Almanya'da gerek faşizme, gerekse sosyal demokratlara karşı verdiği mücadeleyle işçilerin ve emekçilerin kalbinde yer etmiştir. Mücadelenin her alanında komünist kişiliğini yansıtan Thaelman, nazi kamplarında direnişi örgütleyen, içinde yer alan biriydi. Kendisinin serbest kalması için Almanya'da ve dünyada kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Alman Nazizmi yenilgisinin kesinleşmesiyle, arkasında ne var ne yoksa yok etmeye girişti. Thaelman da 18 Ağustos 1944'de idam edildi.

☆ 12 Temmuz 1949- Dimitrov öldü
Bulgaristan Komünist Partisi'nin lideri ve III. Enternasyol'in önderlerindendir. Savaşa ve faşizme karşı mücadelenin dünya ölçüsünde verilmesinde büyük bir rol oynar. Başta

Bulgaristan olmak üzere birçok ülkede birleşik cephenin kurulmasını örgütler. Onu öne çıkaran bir diğer yönü ise, Nazilerin provakasyonunu boşa düşürmesi ve mahkemeyi faşizmi yargılayan bir kürsü yapmasıdır.

27 Şubat 1933'te Naziler Alman parlamento binası Reichstag'ı ateşe verdiklerinde, amaçları komünistleri hedef alacak bir provokasyonu başlatmaktı. O günlerde, III. Enternasyonal Yürütme Komitesi üyesi olarak Almanya'da bulunan Georgi Dimitrov, bu provakasyonun baş hedefleri arasındaydı. Parlamentoyu Bolşeviklerin yaktığını iddia eden Naziler, Dimitrov'u, iki Bulgar komünistini ve bir Alman komünist milletvekilini tutuklayarak yargılamaya başladılar. Fakat Dimitrov, mahkemeyi bir kürsü haline getirdi ve yargılayan bir savunma gerçekleştirdi. "Ben proletaryanın öncüsüyüm. Sosyalizm uğruna mücadele hayatımın özüdür" sözleriyle bitirdiği savunması, Alman mahkemesinin iddialarını yerle bir etmekle kalmamış, büyük bir politik darbe de indirmişti. Ve dava süreci, tüm dünyada dayanışma kampanyalarının gerçekleştirildiği bir kitle hareketine dönüştü.

1900'lerin başlarında, bir işçi olarak mücadeleye başlamıştı Dimitrov; sonrasında Bulgar işçi sınıfının önderi haline gelmekle kalmadı, faşizme karşı mücadele konusunda yaptığı açıklamalarla dünya proletaryasının önderi oldu.

'96 ÖO'da direniş meşalesi; Osman Akgün

1965 yılında Rize'nin Kalkandere ilçesi-nin Fındıklı köyünde doğdu. '80 öncesi yıllarda lisede mücadeleyle tanıştı.

Kocasinan Lisesi'nde okurken mücadeleye atılmıştı Osman. Henüz genç bir antifaşist militan iken, 12 Eylül cuntasının gelmesiyle birlikte, tasfiyeciliğin batağına saplananları mücadele etmeleri için zorladı. İhtilalci komünistlerle tanışana kadar kendini ve yakın çevresinin devrimci yapısını korumayı başardı. Derneklerde tiyatro ve halk oyunları öğretmenliği yaptı.

Bunları salt sanatsal faaliyet için yapmıyordu. Faşist cunta yıllarında, tasfiyeciliğin kol gezdiği bir dönemde devrimci bir çevre yaratmak ve geliştirmek istiyordu. Sıcak yapısı, hesapsız ilişkileri, fedakar kişiliğiyle, bulunduğu her alanda öne çıkar, kendini sevdirebilir ve kabul ettirirdi. O günlerden başlayan, temiz, hesapsız ve sınırsız bir "Osman dostları" çevresi vardı etrafında.

1990 Temmuzunda ihtilalci komünistlerle tanıştı Osman. Görüşlerini benimsedi ve kavgada yerini aldı. Askeri yönleriyle dikkat çekiyor ve bu faaliyetlerin bir parçası olmak istiyordu.

Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi'nin ilk üyelerinden oldu. Hainlerin, muhbirlerin cezalandırılmasından, kamulaştırma eylemlerine, en büyüğünden en küçüğüne aldığı tüm görevleri titizlikle yaptı. Pratik zekasıyla her sorunu halletmeye çalıştı. Yoldaşlarını koruma duygusu ve refleksi çok güçlüydü.

Osman'ın dışarıdaki mücadelesi kısa sürdü. Fakat bu kısa süreye çok şey sığdırdı.

Kuruluş yıldönümünde yapılan bir eylemin hazırlığı sırasında taksi şoförünün ihbarı üzerine polisle çatışmaya girdi ve ağır yaralı olarak yakalandı. Ancak yaralı olarak girdiği Gayrettepe işkencehanelerinden başa dik çıktı. Hapishanelerde de hep özgürlük tutkusuyla yaşadı. '95 yılında yarım kalan özgürlük eyleminin

mimarlarından.

Sağmalcılar'dan Ümraniye'ye sevkler gündeme geldiğinde, sorun çıkmaması için gönüllü olur Osman. Ümraniye Cezaevi'ne sevke giderken de şunları söyler:

"Yeni açılan bir cezaevine gidiyoruz. Her şeye sıfırdan başlayacağız. Oradaki mücadele daha zor ve çetin olacak, bunun bilincindeyim. Ümraniye Cezaevi'ni özgürleştirmek, bizim görevimiz. Bunun sorumluluğu hep üzerimde olacak. Orada örgütümüzün bayrağını şerefle taşıyacağız."

13 Aralık Ümraniye direnişinde barikatların önündedir. 4 Ocak'taki Ümraniye katliamında da üç gün boyunca barikatların başındadır.

1998'de tüm hapishanelerde genel direniş başladığı zaman, kendinin ölüm orucuna gönüllü olduğunu bildirir yoldaşlarına. Ve açlık grevinin 47. gününde şöyle yazacaktır mektubunda:

"Yoldaşlar bedenim kötüyüm ama kafa ve yürek olarak dimdik AYAKTAYIM. Her şeye ama her şeye hazırım..." "Giderek ağırlaştığı ölüme yaklaştığı zaman da şunları söyler:

"Ben ölümle ilk kez burada karşılaşmıyorum... Ölümle yüzyüze kaldığım her tarihte ölümün üzerine giderek ölümü yendim. Öyle olunca ölüm daha da küçülür... Ölüm ne ki, önemli olan yüzümüzün düşmana dönük, başımızın dik olmasıdır."

Bu sözlerinden kısa bir süre sonra bilincini yitirir. Sayıklamalarında bile düşmanla savaşıyor, tıpkı kendisine hep örnek aldığı Fatih yoldaşı gibi... Ve 69. gün ölümü yener...

"Yoldaşlar, direnişle ilgili uzun söze gerek yok. Yaşam kendini konuşturuyor. Bu direnişte Fatih'in BİZ KAZANACAĞIZ'ı nasıl yaygınlaştı değil mi? Bu müthiş gurur veriyor. Evet, bedenim ölebiliriz ama kazanan biz olacağız! BİZ KAZANACAĞIZ!"

14 Ağustos 1956- Bertolt Brecht Öldü

Yazdığı şiirler ve oyunlar, bugün bile dünyada milyonlarca işçi ve emekçi tarafından, devrimciler tarafından bilinen Brecht... Alman faşizmine karşı mücadele içinde yer alan,

sanatla devrim, sanatçıyla parti arasındaki ilişkiyi güçlü bir biçimde tanımlayan bir şairdir. Gerek şiirlerinde, gerekse tiyatro eserlerinde, faşizme karşı mücadele, yeraltı savaşı ve direniş önemli bir yer tutar. Sanatını mücadelenin içinde yoğurarak, gittikçe olgunlaştı ve faşizme karşı mücadelede şiirlerini bir silaha dönüştürdü. O savaşın yıkımı karşısında direnci, inancı aşıladı işçilere ve emekçilere. Sade ama son derece güçlü bir anlatıma sahip olan eserleri, bugün de değerinden kaybetmemiştir.

Gelecek olan savaş

İlk savaş değil.

Daha önce

Başka savaşlar da oldu.

En sonuncusu bittiğinde

Kazananlarla yenilenler vardı.

Yenilen yanda yoksul halk

Açlıktan kırıldı.

Kazanan yanda

Açlıktan kırıldı yine yoksul halk

Yunanistan'da referandum

Çipras'ın AB'den çıkmak gibi bir niyeti ve vaadi hiçbir zaman olmadı; seçimler sırasında da AB ile yola devam edeceklerini açıkça ortaya koymuştu. Zaten, AB yetkililerinin "Euroya elveda oylanıyor" restine karşılık Çipras'ın Yunan halkını, "korkmayın bizi eurodan çıkartamazlar" diye rahatlatmaya çalışması da bunun göstergesiydi. Diğer taraftan, Troyka tarafından dayatılan saldırı paketlerini, kitlelerin tepkisine rağmen hayata geçirme ihtimali yoktu. Referandum, bu koşullarda, saldırı paketine kitleleri ortak etme, onların zımmi onayını alma yöntemi olarak gündeme getirilmişti.

Yunanistan'da 5 Temmuz günü gerçekleşen referandumla, Troyka'nın (Avrupa Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası AMB ve İMF üçlüsü) Yunan halkında dayattığı ekonomik saldırı ve hak gaspı paketi oylandı. Yunan halkı yüzde 61'in üzerinde "Hayır" oyu vererek, bu paketi kabul etmediler, gerekirse AB'den de çıkmaya hazır olduklarını gösterdiler.

Son 5 yıldır ağır bir ekonomik kriz ve yoksullaşmanın pençesinde kıvranan Yunan halkı, birçok defa bu saldırı paketlerine mahkum edilmiş; ama hiçbir paket vaadedilen ekonomik refahı sağlamamıştı. Bu nedenle, son beş yıl, güçlü kitlesel gösteriler, eylemler ve protestolarla geçti.

Yunan emekçileri, son referanduma da eylemlerin gücü ve netliği ile yürüdü. Bu nedenle sonuç şaşırtıcı olmadı.

Referanduma giden süreç

Ocak 2015'te Syriza'nın seçimleri kazanmasının ardından, Yunanistan üzerindeki baskı artırıldı. Yunanistan ile Troyka arasında en başından itibaren sonuçsuz giden görüşmeler, Mayıs ayında, Yunanistan'ın borç taksitlerini bile ödeyecek parasının kalmadığını duyurmasıyla kitlendi.

Öncesinde, AB'nin Yunanistan'a, kitleler üzerindeki ekonomik baskıyı artıracak bir "kemer sıkma programı" uygulanması koşuluyla, 7.2 milyar euroluk mali fonu vermesi kararlaştırılmıştı; ancak Syriza hükümeti, seçim vaatleriyle çelişen ve kitlelerin büyük tepkisini alacak olan bu programı uygulamayı reddetti. Böylece AB de, Yunanistan'a söz verdiği parayı göndermedi. Syriza, bu parayı alamadığı koşulda, Haziran ayındaki borç taksitlerini ödeyemeyeceğini duyurdu. Ve taksitler ay sonuna kadar ertelendi. Ancak kasasında para bulunmayan Yunanistan için, bu ertelemenin bir faydası yoktu.

Euro bölgesinin maliye bakanlarının toplandığı Eurogrup'un, 22 Haziran tarihinde gerçekleşen toplantısına, Çipras tavizlerle dolu bir mali program karşılığında kredi açılması önerisiyle gitti. Emekli maaşlarından kesintileri ve vergi artırımını içeren bu tavizler, halkta büyük bir tepkiye

yol açtı; hükümet Atina'da Sintagma Meydanı'nda büyük bir kitle gösterisiyle protesto edildi.

Üstelik AB bu tavizleri de yetersiz bulduğu için Çipras'ın hazırladığı paket boşa düşmüş oldu.

25 Haziran günü AB ve İMF, "son seçenek" diye bir paket daha sundu Yunanistan'a. Bu "son seçenek"te de bir şey değişmiyor, Troyka, emekli ve memur maaşlarının derhal düşürülmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, özelleştirmeler, işten çıkarmalar ve kamu vergilerinin artırılması başta olmak üzere, mutlak bir saldırı programı istiyor, bunun olmadığı hiçbir koşulu kabul etmiyordu. Üstelik 2010 yılından bugüne, Troyka sürekli olarak aynı paketi Yunan halkına dayatıyor; bu paketin uygulanması nedeniyle milli gelir daralıyor, yaygın işsizlik ve kitlesel yoksulluk giderek büyüyordu. Ve bugün, işsizliği ve yoksulluğu artırmaktan

başka bir sonucu bulunmayan bu paket yeniden dayatılıyor.

Syriza, bu saldırı ve hak gaspı politikalarına karşı söylemleri sayesinde seçimleri kazandı. Ve bu söylemlere aykırı biçimde, Troyka karşısında en küçük bir taviz girişimi bile, Yunan halkının büyük tepkisine, eylemli protestolarına neden oluyor. Bu nedenle, Troyka'nın dayatmalarını reddetmeye mecbur kalıyor.

Görüşmeler sonuç vermeyip Troyka 25 Haziran paktinde ısrarcı olunca, Yunanistan'ın AB'den çıkması da dahil olmak üzere, diğer seçenekler daha şiddetli tartışılmaya başlandı. Ve 26 Haziran günü Yunan hükümeti referandum kararı aldı.

Referandum aldatmacası

Referandum, hem Yunanistan'ın "solcu" başbakanı Çipras'ın, hem de Troyka'nın restleşmeleri ile başladı ve "kıran kırana bir mücadele" yürütüldüğü görüntüsü oluşturuldu. Mesela Çipras, "Evet oyu çıkarsa istifa ederim" dedi, AB yetkilileri ise, referandumu "AB'de kalıp kalmama oylaması" olarak algıladıklarını ifade ederek, "kimse AB'ye şantaj yapamaz" diye meydan okudular.

Gerçekte, her iki taraf da bu referandumun, AB'nin parçalanması ihtimalinden, Yunanistan'ın eurodan çıkıp çıkmamasından bağımsız bir durum olduğunun bilincindeydi. Oylanan, basitçe Troyka'nın Yunanistan'a dayattığı kemer sıkma politikasıydı; halkın bu kemer sıkma politikasına gönüllü olup olmadığı soruluyordu.

Üstelik referandumun yapılma tarzı bile, kendi içinde önemli çarpıklıklar barındırıyordu. En başta, **Troyka'nın dayattığı 25 Haziran tarihli "saldırı paketi karşılığı kredi" için verilen süre 30 Haziran günü doluyordu; oysa referandum 5 Temmuz günü gerçekleştiriliyordu.** Zaten İMF hemen açıklama yaparak 30 Haziran'dan itibaren kendi önerilerinin geçerliliğini yitirdiğini duyurdu.

İkincisi, referandum Yunanistan'ın borcunu ödeme tarihi olan 30 Haziran'dan sonraya bırakıldığında, Yunanistan

“borcunu ödeyememiş”, “temerrüde düşmüş” bir pozisyonda, bankaların önünde para kuyruklarının olduğu ve bankaların kapatıldığı bir tablo içinde, bir kriz ve panik ortamının baskısı altında gerçekleştirildi.

AB ve İMF’nin de rest çeken tutumu, Yunan halkının önemli bir kısmı üzerinde, işlerin bundan sonra çok daha kötüleşeceği korkusunu güçlendirdi. Referandumda, bu kadar ağır bir saldırı paketine yüzde 40’a yakın evet oyu çıkması, bu baskının ve korkunun ürünüdür. Yunan halkının önemli bir kesiminin gözünde referandumda iki büyük olumsuzluk oylanmaktaydı: Bir tarafta ağır saldırı paketi ile refah düzeyinin düşürülmesi, diğer tarafta AB’nin Yunanistan’ı dışlaması ve Yunanistan’ın iflas etmiş bir ülke olarak tümüyle parasız biçimde ortada kalması... Troyka ile aylarca süren görüşmelerin herhangi bir aşamasında bu referandum gerçekleştirilmiş olsa, Yunan halkı tercihinin kısmen daha “serbest” koşullarda ifade edebilirdi; bu olanaktan mahrum bırakılmış oldu.

Üstelik, referandum süreci başlamışken, İMF başkanının açıklamaları karşısında Çipras paniğe kapıldı. Ve ödeme süresinin dolduğu 30 Haziran akşamı, daha önce verdiklerinden daha büyük tavizleri kabul ettiği bir öneri paketi hazırladı. Ancak bu da reddedildi.

Referandum öncesi her iki taraf da söylemlerini en üst noktaya kadar tırmandırdı, en keskin sözler havada uçtu. Gerçekte ise, hem Çipras, hem de Troyka pazarlık sırasında kendi elini güçlendirmek için çıtayı bu kadar yüksek tutmuştu.

Çipras’ın AB’den çıkmak gibi bir niyeti ve vaadi hiçbir zaman olmadı; seçimler sırasında da AB ile yola devam edeceklerini açıkça ortaya koymuştu. Bugün de değişen bir durum yoktu. Zaten, AB yetkililerinin “Euroya elveda oylanıyor” restine karşılık Çipras’ın Yunan halkını, “korkmayın bizi eurodan çıkartamazlar” diye rahatlatmaya çalışması da bunun göstergesiydi. Diğer taraftan, Troyka tarafından dayatılan saldırı paketlerini, kitlelerin tepkisine rağmen hayata geçirme ihtimali yoktu. **Referandum, bu koşullarda, saldırı paketine kitleleri ortak etme, onların zımmi onayını alma yöntemi olarak gündeme getirilmişti.**

Yunan halkının önemli bir kesiminin gözünde referandumda iki büyük olumsuzluk oylanmaktaydı: Bir tarafta ağır saldırı paketi ile refah düzeyinin düşürülmesi, diğer tarafta AB’nin Yunanistan’ı dışlaması ve Yunanistan’ın iflas etmiş bir ülke olarak tümüyle parasız biçimde ortada kalması... Troyka ile aylarca süren görüşmelerin herhangi bir aşamasında bu referandum gerçekleştirilmiş olsa, Yunan halkı tercihinin kısmen daha “serbest” koşullarda ifade edebilirdi; bu olanaktan mahrum bırakılmış oldu.

AB ve İMF açısından ise, Yunanistan’la yapılan pazarlık son derece önemli bir siyasal hamleydi. **Sürece, Yunan halkını “aman AB’den çıkmayalım” diye ürküterek, Yunanistan’ı ve Syriza’yı dize getirerek sonuçlandırmak çabası damgasını vurdu.**

AB’nin geleceği, Yunanistan’a saldırıda düğümlendi

Yunanistan, -Portekiz ve İspanya ile birlikte- 1980’lerin başında, siyasal nedenlerle AB’ye alınmış ülkelerdi. Bu ülkelerin üçü de, faşizme karşı güçlü kitle hareketlerinden geçmiş, (Yunanistan’da Albaylar Cuntası’na, İspanya’da Franco faşizmine karşı mücadele, Portekiz’de 1974 Karanfil Devrimi vb.) solcu-devrimci bir kitle tabanına sahip ülkelerdi. **Onları AB’ye almak, dönemin Sovyetler Birliği’nin güç ve etkinlik alanından uzak tutmak için neredeyse zorunluluktan.**

Bu ülkeler, AB’ye girdikleri andan itibaren bir taraftan bol krediye boğularak refah düzeyinin arttığı yanılsamasına kapıldılar; diğer taraftan ekonomileri AB’nin talanına-yağmasına açıldı. AB emperyalistleri, bu ülkelerin sanayi ve tarımını yoketti, ekonomik olarak kendisine bağımlı hale getirdi, ülke ekonomilerini asıl olarak turizm, hizmet gibi üretken olmayan sektörlerle mahkum etti. Yokolan üretim nedeniyle oluşan açık ise, yine AB’nin güçlü emperyalistlerinin yaptığı ihracat ile karşılandı.

Bağımlı hale getirilen ülkeler AB’den, AB fonlarından faydalanarak güçleniyormuş gibi bir görüntü oluşturuldu; gerçekte ise, son derece kırılgan ekonomilerin üzerinde oturmuş, AB emperyalistlerinin açık pazarı haline getirilmiş ülkelere dönüştürüldüler.

Troyka tarafından yağdırılan krediler yatırımlara ve ekonominin güçlendirilmesine harcanmadı; önemli bir kısmı yine AB emperyalistlerinden silah satın alma harcamalarına, geri kalanı da tekel patronlarına hortumlandı, kamu ihaleleri bir avuç tekele peşkeş çekildi, milletvekillerinden ordu mensuplarına kadar bürokratların kişisel servetlerine, lüks tüketimlerine ayrıldı. Pek az bir kısmı ise kamu harcamalarına, emekli maaşlarına vb harcandı. **Devletin tüm gelirleri, birilerinin zenginliğine zenginlik katmak için yağmalanmakta, bu nedenle oluşan borçlar,**

yeniden kitlelerin cebinden toplanmaya çalışılmaktaydı.

Kriz patlak verdikten sonra, İMF ve Avrupa Merkez Bankası’nın “kurtarma paketleri” ile, borçlar özel sektörden alınıp devletlere devredildi, yani kamu borcu haline getirildi. Borcu almayan, kullanmayan halk, ödemekle yükümlü kılındı.

Beş yıl boyunca üstüste dayatılan saldırı paketleri nedeniyle, kitlelerin ödediği vergiler yükseltildi, devletin sosyal yardımları kısıldı, bugün hala tartışılmakta olan emekli maaşları düşürüldü, özelleştirmeler ve işsizlik hızla yaygınlaştırıldı; bu arada yeni gelen borçlar doğrudan tekelleri ve bir avuç bürokrati zenginleştirmeye devam etti. Kitleler yoksullaşır, ekonomi çöker, kriz derinleşirken, burjuvazinin serveti büyüyordu.

Bu süreçte emperyalistler bu ülkelerin halklarını “tembel, asalak, çalışmadan zenginleşmek isteyen yığınlar” olarak damgalamaya çalıştı. Ekonomik ve siyasal saldırı paketlerine karşı gerçekleştirilen güçlü eylemleri çarpıtmaya, karalamaya uğraştı.

Oysa, **başta Yunanistan olmak üzere bu ülkelerin halklarının temel sloganı “krizi biz çıkarmadık, faturasını ödemeyeceğiz” olarak somutlanmıştı.** Kitleler açlık ve yoksulluğun pençesinden kurtulmak için mücadele ediyordu.

Yunanistan’da 2010 yılından buyana peşpeşe kurtarma paketleri gündeme getirilmişti, ancak kurtarılan tek şey, sermayenin zenginliği oldu. Diğer taraftan emekli maaşları yüzde 50 azalmış, genç işsizlik oranı ise yüzde 50’ye çıkmıştı. Bugün Yunanistan’da, işsiz gençlerin dedelerinin maaşlarıyla geçinmek zorunda kalması, üç kuşağın birarada yaşaması giderek artan bir durum.

Bu koşullar nedeniyle, AB’nin bütün tehditlerine rağmen, Yunan halkı “saldırı paketine hayır” oyu vermeyi tercih etti. **Geçmişten gelen solcu-mücadeleci birikimleri, Yunanlılara yeni paketin de refah getirmeyeceğini anlatıyordu çünkü.**

Ocak 2015’te seçimleri Syriza’nın kazanması, bu tepkilerin ve arayışların ürünüydü. Syriza’nın seçim programında, AB’den ve eurodan çıkılmaya çağrı kesin olarak belirtilmiş olmasına rağmen, Syriza’ya verilen oylar, AB sömürüsüne karşı öfkeyi temsil ediyordu.

Bugün Yunanistan'ın borçları, AB açısından önemli bir yekun tutmuyor. Zaten 2011 yılından itibaren üstüste uygulanan saldırı paketleri sayesinde, bu borçlar önemli oranda tolare edilmişti. Dahası Çipras, Troyka'nın hazırladığı saldırı paketlerini büyük oranda kabul ediyordu. Seçim vaadi olarak ileri sürdüğü en önemli unsurlarda bile geri adımlar atıyor, en temel başlıklarda tavizler veriyordu.

Tüm bunlar, AB'yi durdurmak bir yana, saldırganlığını hafifletmeye bile yetmedi. Çünkü **AB, Yunanistan üzerinden çok daha büyük bir savaşı veriyordu. Yunanistan'da geri adım attığında, krizde olan diğer ülkeler, İspanya, Portekiz, İtalya vb.den güçlü bir dalga kopacaktı.** Yunanistan bir örnekti, Yunanistan'la bir "sembol savaşı" veriliyordu. Bu savaşın sonu, AB'nin kaderini etkileyecekti. Bu nedenle, **Çipras'a geri adım attırmak yetmiyor, gerçek bir siyasal yenilgi yaşatmak istiyorlardı.** Diğer ülkelerin savaşa girişmesini bile engelleyecek düzeyde büyük bir yenilgi...

Yunanistan AB'den çıkar mı?

Referandum öncesinde tartışmalar en çok buraya kilitlenmişti. AB'nin meydan okuyan tavrı, Yunanistan kalmak istese bile AB'nin Yunanistan'ı AB'den "kovabileceği" duygusunu uyandırmaktaydı. Ancak böyle bir hamlenin gerçekleşmesi ihtimali son derece düşüktür.

En başta **emperyalist bağımlılık ilişkileri içinde Yunanistan, başka bir emperyaliste sırtını dayamadan AB'den çıkmayı başaramaz.**

2001 yılında Arjantin'de yaşanan gelişmeler bu yanıyla önemlidir. 2000 yılında ekonomik krizden en çok etkilenen ülkelerden biridir Arjantin. Krize karşı kitle eylemleri çok büyük olmuştur. "Kitlelerin artık eskisi gibi yönetilmek istemediği, burjuvazinin ise eski yöntemlerle yönetemez hale geldiği" devrim tarifine son derece uygun bir ortam yaşanmaktadır. Ne yazık ki devrimci önderlik yoktur. Ülkeye hükümet dayanmamaktadır; iki ay içinde yaklaşık on hükümet değişikliği gerçekleşmiştir. Ve kitleler sokaklardadır; kimi zaman yağmalama gibi yanlış eylemler ortaya çıksa bile, genel olarak kriz karşıtı gösteriler çığ gibi büyümektedir. **Arjantin bu koşullarda borçlarını ödeyemeyeceğini ilan eder. Önce emperyalistler cephesinden büyük bir kıyamet**

Syriza efsanesi başlamadan söndü. En temel konularda seçim vaatlerini bir kenara bırakarak, sıradan bir düzen partisi ile aynı zeminde yer aldı. Syriza'nın seçildiği günden bugüne icraatları, kitlelerin sorularının düzeniçi vaatlerle çözülemeyeceğini bir kere daha kanıtlamış oldu. Bugün Yunan halkı için de, oradaki gelişmeler büyük bir dikkatle takip eden krizdeki diğer ülkelerin halkları için de, yaşam koşullarını iyileştirmenin tek yolunun, daha fazla sokağa çıkmak, militan ve kararlı bir mücadele hattı izlemek olduğunu gösteriyor.

kopar, ancak kitlelerin gücü öylesine büyüktür ki, yeni bir saldırı paketini gündeme bile getiremezler.

Sonuçta, Arjantin'in borçlarının faiz ödemeleri (toplam borcun yaklaşık üçte ikisi kadardır bu) silinir, ana borç yeniden taksitlendirilir. Arjantin'de sonunda solcu bir hükümet işbaşına gelir, kitle eylemleri zayıflar. Dünyanın sınıf mücadelesi literatürüne kazandırılan "Patronsuz fabrikalar" olgusu, bu dönemden mirastır. Arjantin ABD ve IMF'ye olan bağımlılığından kurtulmayı kitle eyleminin gücüyle başarmıştır. Ancak bu süreçte Çin ile kurulan ilişkilerin de önemli bir rolü vardır. **Arjantin krizinden buyana Çin, bağımlı ülkelerin ABD ve IMF'den koparak, kendisine bağımlı hale gelmesi için ekonomik gücünü kullanmaktadır.**

Bugün Yunanistan sözkonusu olduğunda, AB'den ayrılmasını isteyen bir emperyalist güç sözkonusu değildir. **AB emperyalistleri için, AB sınırları aynı zamanda kendi sömürü alanlarının, kendi pazar alanlarının da sınırıdır.** Ve herhangi bir ülkenin AB'den ya da eurodan çıkarılması, bu sömürü alanını daraltacak, üstelik arkasından başka ülkeleri de sürükleyecek bir adım olacaktır. AB emperyalistleri bunu istemek bir yana, öyle bir girişimi durdurmak için her saldırıyı gerçekleştirebilirler.

Yunanistan'ın geçmişten beri ilişkisinin olduğu Rusya emperyalizmi, bu olayda nötr kaldı. Yunanistan'a rahatlıkla borç teklif edebilir ve AB'den çıkmasını kolaylaştırabilirdi, ama yapmadı.

Diğer taraftan Çin Başbakanı Li Ke-qiang, Avrupa ziyareti sırasında doğrudan bir açıklama yaparak Yunanistan'ın AB içinde kalmasını istediğini belirtti. **Çin, Yunanistan'la olan ilişkilerini son yıllarda çok hızlı biçimde güçlendiren bir emperyalist.** Son özelleştirmelerde iki önemli limanı Çin satın aldı. Ve Çin, Yunanistan'ı Avrupa'ya açılan kapısı olarak görüyor. AB, Çin'in en büyük ikinci ticari partneri konumunda. **Çin'in Avrupa'ya ihracatının önemli bir kısmı, Yunan limanları üzerinden Avrupa'ya ulaşıyor. Çin, bu nedenle Yunanistan'ın AB'den çıkmasını, Çin'in AB kapısının sekteye uğramasını istemiyor.**

Bu koşullar altında, Syriza'nın programında AB karşıtı bir söylem olması ve referandumun AB'den çıkışı

içermediğini tekrar tekrar belirtmesi şaşırtıcı olmuyor.

* * *

Syriza seçimleri kazandığında sadece Yunanistan'da değil, dünya genelinde muhalif kesimlerin dikkatini çekmişti. Çünkü **Syriza, "parlamenteryoldan devrim" vadediyordu.** Kitle hareketlerinin bu kadar güçlü, devrimci önderliklerin bu kadar zayıf olduğu günümüz koşullarında, Syriza'nın seçim başarısı liberal reformistlerin umutlarını şahlandırdı. İspanya'da Podemos, İtalya'da Beşyıldız, Syriza'nın arkasından parlayan hareketler oldular. Hatta ülkemizde HDP, bu dalganın üzerine binmeye, bu liberal-reformist-solcu rüzgardan faydalanmaya çalıştı.

Ancak Syriza efsanesi başlamadan söndü. **En temel konularda seçim vaatlerini bir kenara bırakarak, sıradan bir düzen partisi ile aynı zeminde yer aldı.**

Mesela kitlelerin yaşamlarında ve ekonomik durumlarında kısmi iyileştirme anlamına gelecek vaatlerin (emekli maaşlarının iyileştirilmesi, sosyal yardımların artırılması, özelleştirmelerin durdurulması, vergilerin azaltılması vb) hiçbirini yerine getirmediği gibi, son beş ayda işler daha da kötüye gitti.

İkincisi, **Arjantin'in 2001'de yaptığına benzer biçimde, borçları ödememe konusunda kararlı bir duruş içine girmede; tam tersine her aşamada borçlar ve AB'ye bağlılık konusunda Troyka'ya sadakat sözleri verdi.**

Keza, NATO'ya yeni üs vermek, İsrail ile stratejik işbirliği anlaşması imzalamak, Rusya'ya dönük AB yaptırımlarını onaylamak gibi, Yunan halkının geleneksel antiemperyalist, anti-ABD'ci tutumuyla çelişen adımlar attı.

Syriza'nın bu kadar hızlı bir sosyal kırıklığa dönüşmesi, Yunanlı kitlelerin tepkisini büyütüyor. Hatta referandum öncesinde Syriza karşıtı eylemler bile yapıldı.

Syriza'nın seçildiği günden bugüne icraatları, kitlelerin sorularının düzeniçi vaatlerle çözülemeyeceğini bir kere daha kanıtlamış oldu.

Bugün Yunan halkı için de, oradaki gelişmeleri büyük bir dikkatle takip eden krizdeki diğer ülkelerin halkları için de, yaşam koşullarını iyileştirmenin tek yolunun, daha fazla sokağa çıkmak, militan ve kararlı bir mücadele hattı izlemek olduğunu gösteriyor.

GENÇLİK BROŞÜRLERİ

Emperyalist savaş ve gençlik

Gücümüz örgütlülüğümüzdür!

Liseli gençliğin sorunları ve örgütlenmesi

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ
Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer
Her bir mücadelenin farklı bir cephe-
sinde şehit düşmüş komünistlerin,
rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşı-
nan tasfiyecilik ve buna karşı ideolo-
jik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleş-
tiren çıkışın siyasal belgesi.
Tasfiyeciliğin çözümlemesi.

İLK KURŞUN
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist
cuntaya ilk kurşun olan komünist
önder Osman Yaşar Yıldoğan'ın
biyografisi. Ölümsüz proletarya
kahramanının öğretilen yaşamı.

İN ANCI SİMANDIĞI ZOR MEKANLAR: HÜCRELER
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yarıncılara
ve hücre saldırısına karşı en zor
koşullarda bile diremenin
onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri
kavramı ve hücre saldırısına karşı
yürütülen büyük ölüm orucu
direnişinin siyasal dersleri.
Tutsakların direniş güncellen.

SAVAŞ ve DEVİMCİ DURUŞ
Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan
yeni emperyalist paylaşım savaşının
ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve
sosyal koşullarının çözümlemeleri,
emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-
şım savaşının öngününde yaptığı
ve örgütsel-siyasal hattını gözden
geçirip, programı ve tüzüğünü olus-
turarak yeni döneme hazırladığı
I. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda
yayımlanan ve Stalin'e dönük
karaçalmalara önemli cevaplar
veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönüm: 3 KASIM SEÇİMLERİ
Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması
için yapılan 3 Kasım 2002 seçimi
ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin
"Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi"
konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI
Derleyen: Ramzi Basalak
Adresiz Sorgular kitabının devamı...
Son yıllarda işkencede direnme oranının
düşme nedenlerini, yeniden direniş
yükseltmenin gereklerini ve şehit
komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve
gerçek gücünün bu düzeyinde yit-
tiğini anlatan kitap, işçi sınıfı hareketi-
nin ıhkarına noktalarını ve
aşma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFCILIĞA KARŞI MÜCADELE
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandıma" adı altında kar-
şımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına,
itirafçılık ve hainlik örgütüne yaklaşım,
komünistlerin bu konudaki
tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının
devamı... ABD emperyalizminin yeni
emperyalist savaşa başlamaya den
ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta
derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük
sevgisini ve saygısını kazanan,
Türkiye Devrimci Hareketi'nin dinenme
gelişiminde oluşmasında tarihsel bir
rol üstlenen komünist önder Mehmet
Fatih Öktülmüş'ün yaşamı öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU
Derleyen: Nurgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve
Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla
birlikte, emperyalist savaş koşulla-
rında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONGRESİ BELGELERİ
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin örgütsel durumunu,
emperyalist paylaşım savaşını ve
Türkiye'nin savaşa karşı konumunu
değerlendirdiği 4. Kongresi.

İNANCI SİMANDIĞI ZOR MEKANLAR: HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının
ceza almasının ardından, kitabın
dava örneği ve yürütülen kampanya
ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yeniliği Hastalığı TASFIYECİLİK
Derleyen: Osman Yaşar Yıldoğan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve
devrimci harekette büyük tahribatlar
yaranan tasfiyeciliğe karşı bir
mücadele kılavuzu.

Darbe, Yeniliği, Direniş 12 EYLÜL
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yeniliği
değil, aynı zamanda bir
direniş destanıdır da.
Kitap, 12 Eylül'dü, direnişlerin
gözünden anlatılmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER
Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hege-
monyasını ele geçirme savaşı,
bunun Türkiye'ye yansımaları,
2008'de başlayan ekonomik krizin,
savaşı kaçınılmaz hale gelmesi.

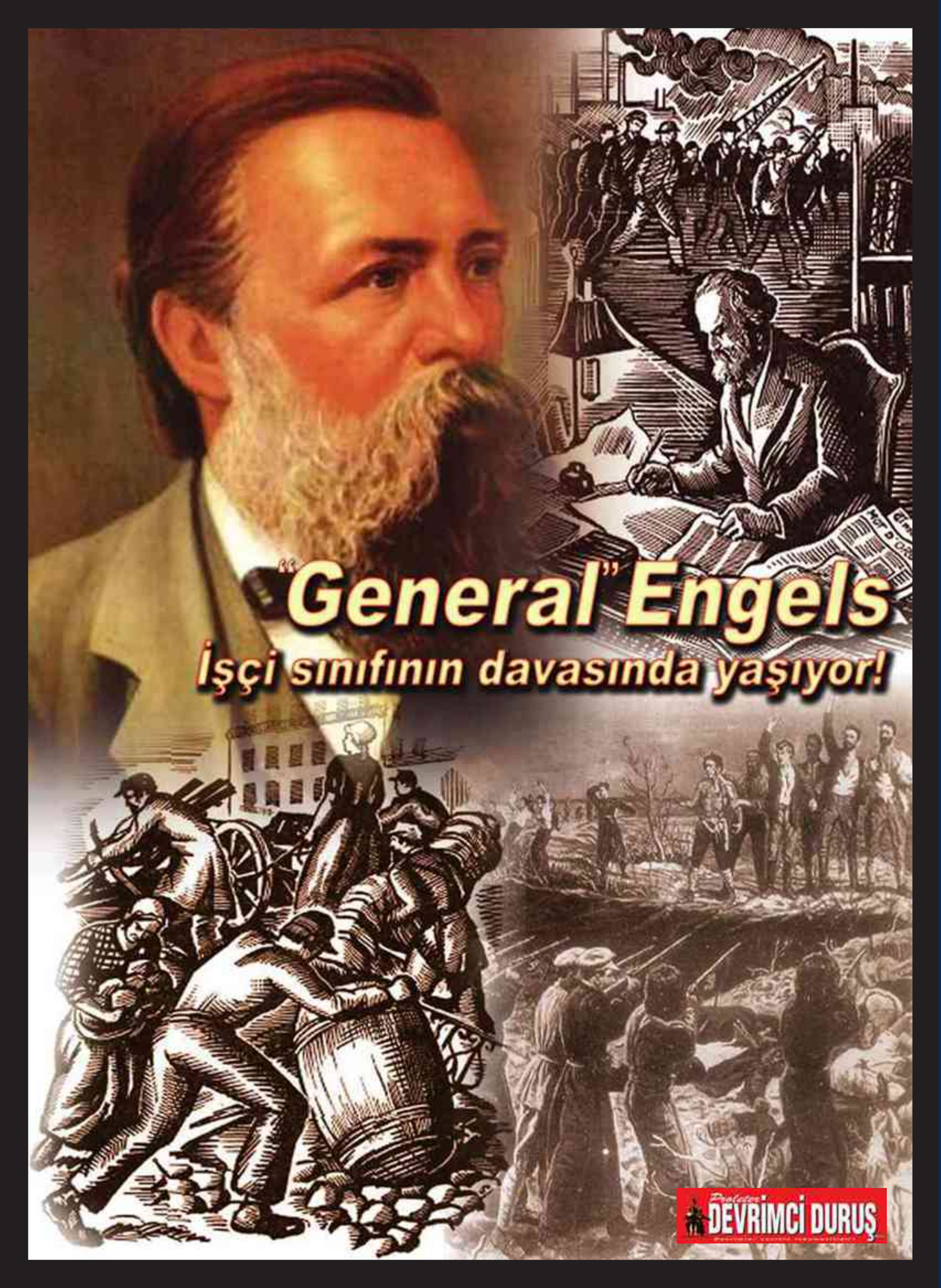

PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM
Derleyen: Hacı KÖSE
"Yeni İnsan" yaratmak, insani
erdemleri öne çıkarmak için;
kapitalist ideolojik bombardmana
karşı, sosyalizmin savunması.

BU DAHA BAŞLANGIÇ DAHA FAZLA HAZIRAN
Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL
Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp
ükeyi saran Haziran Ayaklanması'na,
yapılanların gözünden objektif
bir bakış.

"General" Engels

İşçi sınıfının davasında yaşıyor!